

BURMESE CLASSIC

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ဇွန်တော်ချစ်သော

ရွှေဘိုမင်းကြီး ပေါင်တံရွှေ

www.burmeseclassic.com

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ကျွန်တော်ချစ်သော
ရွှေဘိုမင်းကြိုက်ပေါင်တံရှည်

၂၂၁၅ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ ပထမအကြိမ်
တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင် (၁၀၆၅၁) စေတနာစာပေ

အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင် (၀၀၄၇၇) စေတနာ Offset

အမှတ်(၉၆)၊ ပဒုမ္မာလမ်း၊ ရန်ပုံသာဝင်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

ဆုမြတ်မွန်မွန်

ကျွန်တော်ချစ်သော...
ရွှေဘိုမင်းကြိုက်ပေါင်တံရှည်

စီစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

ဆုမြတ်မွန်မွန်
ကျွန်တော်ချစ်သော ရွှေဘိုမင်းကြိုက် ပေါင်တံရှည်
ဆုမြတ်မွန်မွန် (ရန်ကုန်)
စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၅
၃၃၆-စာ၊ ၅x၇
(၁)ကျွန်တော်ချစ်သော ရွှေဘိုမင်းကြိုက် ပေါင်တံရှည်

“အချစ်ဆိုသည်မှာ”

BURMESE CLASSIC

အချစ်ဆိုသည်မှာ သူ့ဘာသာလည်း ရပ်တည်မှု တစ်ခု ရှိသလို အခြားတစ်စုံတစ်ယောက်ပေါ်သို့ သက်ဝင်မိသည်လည်း ရှိတတ်၏။ ကိုယ့်ရင်ထဲတွင် နဂိုတည်းက ဖြစ်တည်နေသော အချစ်စိတ်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သက်ဝင်ခြင်းဟာ ချစ်မိသည်ဟု ဆိုကြလျှင် ချစ်ခြင်းဟူသည် မည်သည့်အရာပေါ်တွင် မူတည်သနည်းဟု စဉ်းစားကြည့်ကြပါစို့ ...။

နှစ်သက်စိတ်သည် ချစ်ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်သည်ဟု ယေဘုယျ ကောက်ချက်ဆွဲရလျှင် မနှစ်သက်စိတ်ကရော ... ? ? ? ။ သေချာတာကတော့ ကိုယ်ကြိုက်သော အချက်များကြောင့် ချစ်ခဲ့သည် ဆိုတာထက် ကိုယ်ချစ်သောသူထံတွင် ကိုယ်မကြိုက်သော အချက်တွေ ရှိဖို့က ပိုများတာကို လေ့လာတွေ့ရှိရလေသည်။ ။

BURMESE
CLASSIC

“မြင့်မြတ်ခေါင် ဟု ဆိုရဝယ်...”

BURMESE CLASSIC

ဟယ်လို ... ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော့်နာမည် မြင့်မြတ်
 ခေါင်ပါ။ မိသားစုအကြောင်း မိတ်ဆက်ပေးရမယ် ဆိုရင်တော့
 ကျွန်တော့်မိဘတွေက ဒေါက်တာကျော်စောခေါင်နဲ့ ဒေါက်တာ
 သီရိမေပါ။ ကျွန်တော့်အဖေက ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ အသည်း
 အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးကြီးတစ်ယောက်ပေါ့။ ကျွန်တော့်အမေက
 တော့ အရင်က ဆရာဝန်အလုပ် လုပ်ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ
 ဆေးမကုတော့ဘဲ မိသားစုအရေးကိစ္စကို ပိုဦးစားပေးခဲ့ပါတယ်။
 အခု ကျွန်တော်တို့မောင်နှမ အရွယ်ရောက်လာတော့ မေမေက
 လူမှုရေးအလုပ်တွေ၊ ပရဟိတဘက်ကို ပိုအချိန်ပေးနေပါတယ်။

ကျွန်တော့်မှာ အစ်မတစ်ယောက် ရှိတယ်ဗျ။ သူ
 ကလည်း ဆရာဝန်ပါပဲ။ ဒေါက်တာရွှေယမင်းခေါင်တဲ့။ လော
 လောဆယ်တော့ မမက အင်္ဂလန်မှာ ဘွဲ့လွန်သွားတာကနေပါ
 တယ်။ ကျွန်တော့်မိဘရော ကျွန်တော့်အစ်မရော ဆရာဝန်တွေ
 ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဆရာဝန်လို့ ထင်နေကြမှာပေါ့။
 ကျွန်တော် ဆရာဝန်တစ်ယောက် မဟုတ်ရပါ။ အိမ်မှာ ဆရာဝန်

တွေ ပုံနေတော့ ဆရာဝန်လုပ်ဖို့လည်း ဝါသနာမပါတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်က အဘိုးသွေးပါတယ်လို့ ပြောရမယ်။ အဘိုးက Business Man တစ်ယောက်လေ။ စီးပွားရေးလုပ်တဲ့နေရာမှာ အရမ်းတော်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးရဲ့သား ဖေဖေကတော့ အောင်မြင်တဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဖေဖေလမ်းစဉ်နောက် မလိုက်ဘဲ အောင်မြင်ရေးလမ်းစဉ်နောက်ကိုပဲ လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်ကတည်းက တက်ကျမ်းစာအုပ်တွေ အရမ်းဖတ်သလို၊ အောင်မြင်ရေးနဲ့ ကြီးပွားရေးကို ပိုစိတ်ဝင်စားတယ်လေ။ ဒါကြောင့် စာတော်ပြီး ဆေးတက္ကသိုလ် မိခဲ့ပေမယ့် မတက်ခဲ့ပါဘူး။ အမေရိကားမှာ MBA သွားတက်ပြီး စီးပွားရေးဘက်ကို ခြေလှမ်းခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့် စိတ်ကူးဆန္ဒ ဆိုတာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ထဲက Business Man တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ခဲ့တာပျ။ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ စီးပွားရေးသမားတွေဆို ကျွန်တော် သိပ်အားကျတာ။ ငယ်ငယ်တည်းက နိုင်ငံခြားက မီလျံနာ၊ ဘီလျံနာ သူကြီးတွေရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေ ဖတ်ပြီး အဲဒီလို ဖြစ်ချင်ခဲ့တာ ဆိုပါတော့။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ စာသိပ်ဖတ်ပါတယ်။ ဖတ်သမျှစာတွေ ဆိုတာလည်း တက်ကျမ်းတွေ အောင်မြင်ကြီးပွားရေးစာအုပ်တွေချည်းပါပဲ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အောင်မြင်သူတွေကို သိပ်သဘောကျတယ်။ ဥပမာ ... facebook ကို တည်ထောင်ခဲ့သူ Mark Zuckerberg လို လူမျိုးပေါ့။

အလုပ်လုပ်တဲ့လူတိုင်းကို အထင်ကြီးလေးစားတယ်။ အလုပ်ဟာ လူ့တန်ဖိုးပဲ။ လူ့အဆင့်အတန်းပဲ။ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာမှ တန်ဖိုးရှိတယ်လို့ ပြောချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အလုပ်ဟူသမျှ ဂုဏ်ရှိစွာပါ။ သန့်ရှင်းရေးလုပ်သားလည်း ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်။ အရေးကြီးတာက ကိုယ့်ထမင်းတစ်လုတ်အတွက် သူများ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် မကျစေရဖို့နဲ့ သမာအာဇီဝ ဖြစ်ဖို့ပါ။ နောက်ပြီး ကိုယ့်အလုပ်မှာ Professional ပီသဖို့ပဲဗျ။

အဲဒါပါပဲ ...။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း အလုပ်မှာ Professional ကျကျ နေပါတယ်။ အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် တိတိကျကျ ပြတ်ပြတ်သားသား ရှိတယ်။ အလုပ်ကို လေးစားတယ်။ ပြီးတော့ ဘာပဲလုပ်လုပ် စည်းစနစ်ကျကျနဲ့ စည်းကမ်းတကျ လုပ်တတ်တယ်။ အလုပ်မှာ ကပြက်ကချော် လုပ်တာ၊ အလုပ်ကို တိတိကျကျ မလုပ်တတ်တာတွေကို သိပ်မုန်းပါတယ်။ ရွတ်ချပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကွယ်ရာမှာ ကျွန်တော့်ကို ကိုတိကျလို့ နာမည်ဝှက် ပေးထားကြတာကိုလည်း ပြန်ကြားရတယ်ဗျ။

ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အဖေရဲ့မိတ်ဆွေ သူဌေးကြီးတစ်ဦးပိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှာ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် အနေနဲ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတာပါ။ ဖေဖေ ထည့်ထားတဲ့ ရှယ်ယာတွေ ပါပေမယ့် ရာထူးကြီးကြီးနေရာကို အဖေအရှိန်အနေနဲ့ ဝင်လာတယ်လို့ အပြောမခံချင်လို့

သာမန်အဆင့်ကနေ တက်လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့် ရည်ရွယ်ချက်က ကျွန်တော့်ရဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် စွမ်းရည်တွေကို ပြရင်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အမြင့်ကို တက်လှမ်းချင်တာမျိုးပါ။

ဗျာ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးကို ရင်ခုန်လဲ ဆိုတာကတော့ သေချာမတွေးကြည့်ဖူးဘူးဗျ။ ဖြစ်နိုင်တာတော့ ခပ်မိုက်မိုက် ကောင်မလေးဆို ရင်ခုန်မိလား မသိဘူး။ သေချာတာကတော့ ခုချိန်ထိ ကျွန်တော့်ကို ရင်ခုန်စေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို မတွေးဖူးသေးပါဘူး။

“တေးတျာဏီ ဆိုသည်မှာ...”

“အင်း ... ကိုယ်ပိုင်ကားလေး စီးနိုင်ပဲမယ့် ဒီခေတ်ထဲ မှာ ဒရိုင်ဘာ မရှိရင်တော့ မနိပ်ပါဘူးဟ”

နဖူးမှာ စို့နေသောချွေးကို အင်္ကျီလက်မောင်းနဲ့ပဲ ဖိသုတ်ရင်း ကားထဲကို ဝင်ထိုင်လိုက်သော “ကျာ” မှာ ကားထဲ ရောက်တော့မှ ပို၍ ကျော့ကျော့သွားရလေသည်။ ကားထဲမှာရှိ သော ကားကစုတ်ထားသည့် အပူရှိန်က လူတစ်ကိုယ်လုံးကို အပူ ရေ လောင်းချိုးပေးလိုက်သလို ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့မှ ချွေးတွေက လျှင်မြန်စွာ စိမ့်ထွက်လာကြသည်။ ဒီအခြေအနေကြီးကို ကျာ အမုန်းဆုံးပါပဲ။ သိပ်မုန်းသည်။

မိဘပြည်သူများလည်း သိရှိပြီးတဲ့ အတိုင်းပဲလေ။ သမ္မတကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတော်ဖြင့် ကျာ တို့လို သာမန်လူတန်းစား တွေ ကားစီးနိုင်ခဲ့ကြသည်မှာ မှန်သော်လည်း နောက်ဆက်တွဲ အကြောင်းအရာတွေ အနေနဲ့ကတော့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ကား တွေပိတ် လမ်းတွေပိတ်ပြီး ဘဝရဲ့တန်ဖိုးရှိလှသော အချိန်တော် တော်များများဟာ ကားပေါ်မှာပဲ ကုန်ဆုံးနေကြရတာ အားလုံး

အသိပဲ မဟုတ်လား။ အခုလည်းပဲ ဟိုရွယ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် “တျာ” ဟာ ကိုယ်တိုင်မောင်းနှင်သည့် Suzuki Swift ကားအနက်လေးဖြင့် သင်တန်းတွေသွားရသည်မှာ ပထမတော့ သွေးနားထင်ရောက်၊ လောကကြီးကို ကျေနပ်သာယာခဲ့ပေမယ့် အဲဒီ သာယာမှုက ဘယ်လောက်မှ ကြာကြာမခံခဲ့ပါချေ။ ယခင်က ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် သွားရသော ခရီးကို ယခုချိန်မှာ နာရီဝက်၊ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ကြာအောင် သွားရပြီး၊ မြို့ပြင်ကနေ၍ မြို့ထဲထိ လာမယ်ဆိုလျှင် ကားပေါ်မှာပဲ တစ်နေ့ကို သုံးလေးနာရီမက အချိန်ကုန်သည့် ဘဝများပဲ မဟုတ်ပါလား။ ပြီးတော့ “တျာ” တို့လို မြို့ထဲလာပြီး သင်တန်းတက်ရသူတွေ အတွက် မြို့ထဲလမ်းတွေမှာ ကားရပ်စရာ နေရာမရှိ။ ပါကင်မရှိပါ။ တချို့နေရာအလွတ်တွေ တွေ့သော်လည်း မြင်သာမြင်မကြင်ရ၊ ရပ်ခွင့်မရှိသော နေရာတွေ ဖြစ်လေသည်။ မြေညီထပ်နေသူတွေသည် သူတို့အိမ်က ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလမှ ပြန်လာမည်မသိသော ကားအတွက် နေရာတွေ အကျအန ဦးထားသည်မှာ ဆယ့်မိနစ်၊ နာရီဝက်လောက်ရပ်မယ့် ကားတွေမှာ ရပ်စရာ နေရာမရှိတော့ချေ။

တချို့ နေရာဦးသည်လူတွေ အသုံးပြုသည့် ပစ္စည်းများကိုကြည့်ရင် တျာမှာ တရားကျသဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညီတံရသည်။ သူများလို တော်ရိလျော်ရိ ခုံတစ်လုံး ချထားခြင်းမျိုးတောင် မဟုတ်ဘဲ ဆေးပုံးအလွတ်ထဲ ပိုက်တစ်ချောင်းထောင်

ပြီး အင်တေဖျော်လောင်းထည့်ကာ ကားနေရာဦးထောင့် ပစ္စည်းများအဖြစ် အကျအနကို နေရာဦးထားတော့တာ ဖြစ်သည်။ ဦးတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ ကားရပ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဖယ်ပြီး ရပ်မယ် ဟူ၍များ ယောင်မှားပြီး မရပ်လိုက်ပါနှင့်။ အနိမ့်ဆုံး ဖြစ်သော သောက်ညှပ်ကတ်ပုဒ်မမှာ ကားဘီးလေလျှော့ထားခြင်း ဖြစ်ပြီး အမြင့်ဆုံးကတော့ သံချွန်နှင့် ခြစ်ရာလေးတွေ လက်ဆောင်ပေးမည်ပေါ့။

ဒါတွေကြောင့် တစ်ခါသေဖူး ပျဉ်ဖိုးနားလည်သော “တျာ” တို့မှာ အဲဒီလို အကျအန ဦးထားသော နေရာများတွင် လုံးဝမရပ်ရဲပါချေ။ တိုယ့်သင်တန်းရှိသည့် လမ်းထဲတွင် ပါကင်ဟူသည် ဘယ်တော့မှ မရဘဲ တစ်လမ်းကျော်၊ နှစ်လမ်းကျော်မှာသာ ကားကို ရပ်စဲရပြီး သင်တန်းရှိရာသို့ လမ်းလျှောက်ရလေသည်။ ပြီးလျှင် နေပူထဲပဲ ကားရှိရာသို့ လမ်းလျှောက်ပြန်ရသည်။ နေပူထဲက လျှောက်လာ၊ နေပူထဲမှာ ရပ်ထားရသော ကားထဲသို့ ပြန်ဝင်၊ ပြီးလျှင် ကျပ်ညှပ်နေသော ကားတန်းထဲသို့ ပြန်တိုး။ ဒီလိုနှင့် ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ရှင်လောင်းလှည့် ကားတန်းကြားမှာ မပုတြွယ်ရဲ့ ခရုငယ်က အရှုံးပေးရမယ့် ရွှေလျားနှုန်းနဲ့ပဲပေါ့နော်။

အတွေးအမျှင်တွေ တသိတသန်းနဲ့ပဲ “တျာ” က တားစက်မနိုးသေးဘဲ ယပ်တောင်ကြီးနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တဖျပ်ဇွပ် ခတ်လိုက်သည်။ မသိရင်တော့ စက်နိုးပြီး ကား Air Con ခွင့်ကာ အေးအောင်နေပါတော့လားဟု ပြောကြမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့

စာတိုပေစတွေ ဟိုဒီ လျှောက်ဖတ်ထားသော “တျာ”ရဲ့ အသံထဲတွင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ နေပူထဲတွင် ရပ်ထားသော ကားကို Air Con ကို ချက်ချင်းမဖွင့်တတ်ဘဲ မောင်းထွက်လာပြီး ငါးမိနစ် ဆယ်မိနစ်ခန့်နေမှ Air Con ဖွင့်သည်မှာ အကျင့်လို တောင် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

တရွေ့ရွေ့နဲ့ ကားကို မောင်နှင်လာရသော တျာမှာ နောက်ဆုံးတော့ အိမ်သို့ရောက်လာလေသည်။ ခြံဝင်းတံခါးကို ဟွန်းတီးလိုက်လျှင် ဘယ်သူမှ ထွက်မလာသေးပါ။ သို့သော် တစ်ယောက်ယောက်သည် လုပ်လက်စ အလုပ်ကို ပစ်ချပြီး ရောက်သည့်နေရာမှ ပြေးလာလိမ့်မည်။ ပြေးမလာခင် “တျာ”က တော့ ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်သည့် ကိုယ့်အိမ်ခြံဝင်းလေးကို ကြည့် မဝစွာ ငေးနေမိလေသည်။ ဘောက်ထော်မှာရှိသော “တျာ”တို့ ရဲ့ ခြံဝင်းလေးဟာ ခုခေတ်လို မိုးထိတက်နေသည့် အိမ်ခြံမြေဈေးနဲ့ ဆိုရင်တော့ ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ လက်ရှိအိမ်ရဲ့ဝင်ငွေနဲ့ ဘယ်လိုမှ ဝယ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိသည့် နေရာပါပေ။ “တျာ”ရဲ့ ဖေဖေရှိခဲ့စဉ်က မိသားစု စတင်ပြည့်စုံလာချိန်၊ အမြော်အမြင်ရှိရှိ ဝယ်ခဲ့သော နေရာလေးမှာ တျာ ဖေဖေဟာ ဆယ်နှစ်ပြည့်အောင် ပင် မနေခဲ့ရရှာပါ။ ဒီနေရာမှာ ခြောက်နှစ်လောက်ပဲ နေထိုင်ခဲ့ရပြီး၊ အညွန့်တလူလူ တက်နေချိန် ဒီထက်မက ကြီးမားသည့် ရာထူးရတော့မည့် အချိန်မှာပဲ ရုတ်တရက် ဦးနှောက်သွေးကြော

မြတ်ပြီး ဆုံးပါးသွားခဲ့ရတာပါ။ ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်သော သေခြင်းတရားအောက်တွင် တျာတို့ သားအမိ အလူးအလိမ့်ခံစား ခဲ့ရသည်။

ဖေဖေရဲ့ အရိပ်အာဝါသအောက်မှာ အရာရှိကတော် တစ်ယောက်အဖြစ် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့ရင်း၊ တခြား ဘာစီးပွားတို့မှ စိတ်ဝင်စားဖို့ ခွင့်မပြုပေးခဲ့သော ဖေဖေကြောင့် တျာမေမေသည် ရွှေတောင်ကြီး ပြိုလာခဲ့သည့်အတွက် ကြီးစွာသော တုန်လှုပ်မှုမျိုး ရှိခဲ့မှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဉာဏ်ပညာကြီးသည့်မိန်းမ ဝိသစွာ တျာ မေမေက သွေးစူးတမ်းစူး ပျာယာမခတ်ခဲ့ပါ။ ဖေဖေရှိစဉ် တည်းက စီးတဲ့ရေ ဆည်တဲ့ကန်သင်း၊ ဇနီးကောင်းဝိသခဲ့သော မေမေတွင် အတော်အသင့် စုဆောင်းပြီးသား ကျန်ရှိခဲ့သော်လည်း ရှိတာကို ထုခွဲရောင်းချ၍ ကိုယ့်အသား ကိုယ်ပြန်ဖဲစားသည့် လုပ်ရပ်မျိုးလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့မည့်ပုံ မပေါ်ချေ။

နောက်ဆုံးတော့ မေမေရဲ့ ဝါသနာသည် မေမေရဲ့ ပရော်ဖက်ရှင်နယ်လ် ဖြစ်လာလေသည်။ ဖေဖေရှိစဉ်တည်းက မေမေရဲ့ အစားအသောက်လက်ရာမှာ ဖေဖေရဲ့အသိုင်းအဝန်း၊ ဝတ်ဝန်းကျင်အထိ ကျော်ကြားလေရာ မေမေရဲ့ ချိုင့်ဆွဲထမင်း လုပ်ငန်း၊ အစားအသောက်မျိုးစုံ အော်ဒါချက်ပြုတ်ပေးသည့် အလုပ်သည် အတော်ကို အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ “တျာ”ကမှ ဆယ်ကျော်သက် မသိနားမလည်ခင် အရွယ်က ဒီအလုပ်ကို ရုတ်သလိုလို၊ သိမ်ငယ်သလိုလို ခံစားခဲ့ရဖူးသေးသည်။ အရာရှိ

ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့သမီး ဘဝကနေ ထမင်းချိုင့် ချိုင့်ဆွဲလုပ်ငန်း၊ အစားအသောက် အော်ဒါလုပ်သည့်လုပ်ငန်းကို စားဝတ်နေရေး အတွက် လုပ်ရပါလား ဆိုတာကို သိပ်လက်မခံချင်ပေ။ ဒါမလုပ်လည်း မွဲမသွားသေးပါဘူး ဟူသော တျာရဲ့ ဆင်ခြေကို မေမေက လောကခံကို နားလည်နေသော မျက်နှာမျိုးဖြင့် ကျိုးကြောင်းလျော်ညီစွာ ရှင်းပြခဲ့လေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုချိန်မှာတော့ မေမေရဲ့ရပ်တည်မှုကို “တျာ” သဘောပေါက်ခဲ့ပြီ။ လောကမှာ ပတ်ဝန်းကျင်က အထင်ကြီးဖို့ ဂုဏ်သရေရှိဖို့ထက် ရိုးသားစွာ ဘဝရပ်တည်နိုင်ရေး၊ တင့်တယ်သော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတစ်ခု ရှိရေးတို့က အရေးကြီးသည်ဆိုတာ “တျာ” နားလည်ခဲ့ပြီတည်း။ မေမေဒေါ်မြနှင်းဆီရဲ့ “မြနှင်းဆီ ချိုင့်ဆွဲနှင့် အစားအသောက် ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်း” အတွက်လည်း ဂုဏ်ယူတတ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

“ဟဲ့ ... ဝင်လေး၊ အဲဒါက ဘာလုပ်နေတာတုန်း။ ဟောတော့ ဒုက္ခပဲ၊ ကားပေါ်ထိုင်ရင်း အိပ်များ ပျော်နေလားမသိ”

အသံခပ်ကြီးကြီးနှင့် ဩဩနဲ့နဲ့ ဖြစ်နေသော “အတင့်” ရဲ့ အသံကြားတော့မှပင် “တျာ” က ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ကားကို ခြံထဲမောင်းဝင်လိုက်သည်။ ခြံထဲက ရေတမာဝင်ရိပ်အောက်မှာ ကားထိုးရပ်ပြီးမှ ငှက်ချေးပါချာများကို စိုးရိမ်တာကတစ်ကြောင်း၊ ညနေလည်း ဘယ်မှမထွက်တော့ပါဘူးလေဟု

ဆိုယံဘာသာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် “တျာ” က ကားကို နို့ယောင်ထဲ သွင်းလိုက်တော့သည်။ မဟုတ်လျှင် ငှက်တွေက စိတ်ချရတာမဟုတ်။ Angry Bird တွေဟု “တျာ” တင်စားတတ်သော ငှက်တွေဟာ တျာရဲ့ ပြောင်လက်တောက်ပနေသော Swift အနက်လေး ရေဆေးပြီး ပြောင်လက်တောက်ပလာသည့်နေ့ဆိုလျှင် တမင်လာပါချတတ်သလား ထင်ရလေသည်။

စည်းစနစ်ကြီးမားသော မေမေက တျာကို ဆီစားသက်သာသော 1.3 ကားလေး ဝယ်ထားပေမယ့် ဆီဖိုးနဲ့ ကားစရိတ်ကို တွက်ချက်ပေးပြီး မပိုရုံတမယ်လေး ပေးထားလေရာ သတ်မှတ်ထားသော ဆီဖိုးထက် ကျော်သုံးမိပါက ကိုယ့်မှန်ဖိုးထဲက ကိုယ်စိုက်ပေးရောလေ။

“ဟင်း ဟင်း ... ဒေါ်တေးတျာဏီ၊ ဒီနေ့ လမ်းမှာ ဘယ်လိုနမိတ်ကြီးများကို တွေ့ခဲ့ပါသလဲရှင်”

အနားရောက်လာကာ လက်တစ်ဖက်ကို ခါးမှာ ထောက်ရင်း ဟန်ပါပါပြောသော အတင့်ကိုကြည့်ကာ “တျာ” မှာ ဟက်ခနဲ ရယ်မောမိသည်။ အတင့်ရှိနေလို့သာ တျာလည်း ခပျင်းရတာလေ။ တကယ်တော့ အတင့်နှင့် တျာတို့ သားအမိမှာ တိုင်းကျွန်းမိ ကျွန်းကိုင်းမိပါပဲ။ အတင့်က တျာအမေနှင့် မောင်နှမတစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်သည်။ အတင့်ကား နယ်မှာ ဇိဘာတွေလည်း ခရိုကြတော့၊ တစ်ကောင်ကြွက်တည်းမို့ တျာဖေဖေ ရှိစဉ်တည်းက တျာတို့အိမ်မှာ ရောက်နေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဦးလေးပေမယ့်

ဦးလေးဟု ရဲရဲဝဲဝဲ အားကိုးဖို့ထက် အဒေါ်အပျိုကြီး တစ်ယောက် လိုသာ ချစ်ခင်ရသော တျာဦးလေး အတင် ခေါ် ခင်မောင်တင့် ဟာ မိန်းမလျာပါတည်း။ သို့သော် အတင့်ရဲ့မိန်းမလျာဝါသနာ သည် သူများတကာလို မိတ်ကပ်လိုင်း မဟုတ်ဘဲ အချက်အပြုတ် ဖြစ်နေသောကြောင့် တျာမေမေလည်း အများကြီး အားကိုးလို့ ရခဲ ခြင်း ဖြစ်သည်။

“နီမိတ်ကြီးလည်း မတွေ့ဘူး၊ နီမိတ်လေးလည်း မတွေ့ ဘူး၊ အဲ ... ကားရေဆေးခံမှာတော့ အဆင်လေးတွေ တွေ တယ်၊ အတင့်သာ ပါရင် ဘယ်လောက်တောင်များ နှာခေါင်းမီးတောက် ... အဲ ... အဲလေ ... မျက်စိခွန်အား ဖြည့်နေမလဲ မသိဘူးလို့”

“အမယ်လေး ... အမယ်လေး ... ရှင်က ကျုပ်ကို ဝုန်း တယ်ပေါ့လေ။ ဟစ် ... ဟစ် ... ဝုန်းပါ ... ဝုန်းပါ ... ကဲ ... ဘုရားစာလေး ဆိုပြီးသာ အိမ်ထဲကိုကြွ”

“ဟွန်း ... ဘာကြီးမှန်းလဲ မသိဘူး”

တျာက အတင့်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန် အိုက်တင်ကို မျက်စောင်းထိုး ခွံ့ခွံ့ပြရင်း အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာ ခဲ့သည်။ အိမ်ထဲသို့ ခြေနှစ်လှမ်းစာမျှ ချရရှိသေး၊ တျာရဲ့တင်ပိုး တွင် ဖြန်းခနဲမြည်သံနှင့်အတူ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း နာသော အရသာကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“အား ... နာလိုက်တာ၊ ဘာလဲ ... ဟင် ... မေမေ ... တျာကို အာလို့ ရိုက်တာလဲ”

တင်ပိုးကိုပွတ်ရင်း တျာက ခုန်ဆွဆွဖြင့် အော်မိ သည်။ မားသားမိခင် ဒေါ်မြနှင်းဆီက တျာကို ဒေါသသင့်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် ခါးထောက်ကာ ကြည့်ရင်း ကြက်မွေးကို တစ် ဆွဆွ လုပ်နေသဖြင့် ဒီတစ်ခါတော့ ချုံခိုတိုက်ခိုက်ခြင်း မခံရစေ ရန် အထူးသတိထားနေရသည်။

“နင့်ကို ငါ မနက်က ဖုန်းလာနေလို့ ပဲဟင်းအိုးထဲ ဆား လေးထည့်လိုက်ပါ ဆိုတာကို နင် ဘာထည့်ခဲ့လဲ ... ပြော”

“ဟင် ... ဘာထည့်ရမှာလဲ၊ ဆားပဲ ထည့်တာပေါ့”

“အေး ... ဆား။ ဘယ်နားက ဆားလဲ။ ချဉ်တဲ့ဆားလေး ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ချဉ်တဲ့ဆား ... လို့၊ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး”

“အေး ... မကြားဘူးရင် လာခဲ့ ... ပြမယ်”

“အား ... နာလိုက်တာ ... နာတယ် ... လွှတ်ပါ ... မေမေ ကလည်း”

“မလွှတ်ဘူး ... လာခဲ့။ ဖြစ်နိုင်ရင် နင့်ကို ဖင်လှန်ပြီးတော့ ကို ရိုက်ချင်တာ”

ဒီလောက် သတိထားနေသည့်ကြားမှ ရှောင်တခင် သိုင်းကွက်က ကြက်မွေးမဟုတ်ဘဲ နားရွက်ကို လိမ်ဆွဲလိုက်တာ

နို့ အငိုက်မိပြီး “ကျာ” မှာ မီးဖိုထဲသို့ ပါသွားရသည်။ စင်နှင့် တင်ထားသော မီးဖိုချောင်သုံး အဆာပလာ ဘူးခွက်များရှေ့သို့ အရောက်တွင် မေမေက နားရွက်ကို ဆောင့်လွှတ်ပေးလိုက်ကာ...

“ကဲ ... ပြောစမ်း၊ နင် ထည့်လိုက်တဲ့ ဆားဘူးက ဘယ် ဟာလဲ”

“ကျာ” က ဟိုဟိုဒီဒီ ဝှေ့ဝှေ့ကြည့်ရင်းမှ ဘူးအဖုံး အပြာရောင်နှင့် ပလတ်စတစ်ဘူးကို ကောက်ယူကာ ...

“ဒါလေ”

“ဪ ... ဒါ ... ဟုတ်လား။ ဒါကို ဆားလို့ နင့်ကို တယ်သူပြောလဲ”

“ဘယ်သူက ဘာပြောစရာလိုလဲ မေမေကလည်း။ ဒီအဖြူ ရောင်အမှုန်တွေက ဆားမဟုတ်လို့ ဘာလဲ။ အချိုမှုန်လည်း မဟုတ်ဘူးလေ ...

ကျာ သေချာသိပါတယ် မေမေရဲ့”

“ဪ ... ဟော် ... ဟော်။ သေချာ သိပါတယ် ! ဟုတ် လား။ နင့်အသိဉာဏ်ထဲမှာ အချိုမှုန် မဟုတ်ရင် ဆားပဲ လို့ တစ်ထစ်ချ မှတ်ထားတယ်ပေါ့ ...

ကဲ ... အဲဒီဆားကိုပဲ နင့်ပါးစပ်နဲ့ မြည်းကြည့်စမ်း ပါဦး”

အခိုင်အမာ ပြောဆိုနေသော မေမေမျက်လုံးတွေ ကြောင့် “ကျာ” က ဘူးအဖုံးကိုဖွင့်ကာ လက်ညှိုးနှင့်တို့ပြီး

အသာမြည်းကြည့်လိုက်သည်။ စူးခနဲ ချဉ်သောအရသာက လျှာ ဖျားထက်သို့ တိုးဝင်လာသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့် ... ဒီ ဆားက။ ဘာလို့ ချဉ်နေတာလဲ။

“ကျာ” က နားမလည်သလိုဖြင့် မေမေကို ဧဝေဝေါ ကြည့်မိသျှင် ပြုံးမဲ့ဖြင့် ဆိုသည်။

“ဟင်း ... ဟင်း ... အဲဒါ နင် ထည့်လိုက်တဲ့ ဆားလား”

“အင်း ... ကျာထည့်တာ ဒါ ဆိုပေမယ့် ...။ ဒါ ... ဒါ ... အဲ ... ဒီဆားတွေက ဘာလို့ ချဉ်နေတာလဲ”

“မိကျာ နင်တော့နော်။ ငါ လုပ်လိုက်ရ သေတော့မယ်။ နင်ဟာလေ အသက်သာ ကြီးလာတယ်။ ဘွဲ့ရပြီး သင် တန်းတွေတော့ တစ်ချိုးတစ်ခု တက်ပါရဲ့။ နင် တကယ် လက်တွေ့ကျကျ အသုံးတည်တာ ဘယ်နေရာရှိလဲ။ ဟမ် ... ငါ့ကို ပြောစမ်း။ နေရာတကာ နမော်နမဲ့နဲ့ ရုပ်ပျာပျာလုပ် တတ်တဲ့ နင့် အကျင့်က ဒီလိုပဲ တစ်သက်လုံး ရှိနေတော့ မှာလား”

“မေမေကလည်း ... ကျာကို ဒီလိုကြီး အော်နေမှာထက် ဒါ ဘာတွေလဲဆိုတာ ရင် နားလည်အောင် ပြောပါဦး”

“အမယ်လေး ... မယ်မင်းကြီးမရယ်။ ညီးမလဲ ထမင်းဟင်း ချက်တဲ့ အိမ်နေပြီး ဘယ်ပစ္စည်းက ဘာဆိုတာတောင် ခုထိ ဗဟုသုတ မကြွယ်သေးဘူးလားအေ။ ချဉ်နေမှတော့ အဲဒါ အချဉ်မှုန်ပေါ့ မယ်မယ်ကြီးမရဲ့ တကတဲ”

အနေကံဝင် လာသော “အတင့်”က ပြောလိုက် တော့မှပင် တျာက မျက်လုံးပြူးသားရတော့သည်။ ဘုရားသခင် ... ဒါဆိုရင် တျာက မေမေရဲ့ ပဲဟင်းထဲကို အချဉ်မှုန့်တွေ ထည့်မိ ခဲ့တာပေါ့။ အား ... သေချင်စေရန်လိုက်တာ။ ဒီပဲဟင်းအိုးဟာ ထမင်းချိုင့်ဆွဲအတွက် ပိုရမည့်အရံဟင်းတွေထဲက အရည်ဟင်း တစ်ခွက်မို့ ...

အား ... ဆက်မတွေးရဲတော့စွာ မျက်လုံးကို စုံမှိတ် ချလိုက်မိသည်။ မရဲတရဲ ပြန်ဖွင့်လိုက်တော့ ခါးထောက်ပြီး ဒေါသထွက်နေဆဲဖြစ်သည့် အမေနှင့် လှောင်သလိုလို ကြည့်နေ သော အတင့်ကို တွေ့ရလေသည်။

“အဲ ... အဲဒီတော့ ပဲအိုးတစ်အိုးလုံး ပစ်ရရောလားဟင်”

တျာရဲ့ ညောင်နာနာ လေသံကို မေမေက စိတ်ကုန် ဟန်ဖြင့် ကျွတ်ခနဲ မြည်တမ်းကာ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လွှဲ သွားသည်။ အတင့်ဆီကပဲ စကားသံ ထပ်ထွက်လာပါသည်။

“ဟဲ့ ... အဲဒီလို တစ်အိုးလုံး ပစ်လိုက်ရင် customer တွေ ကို ဘာနဲ့သွားထည့်ပေးတော့မှာလဲ။ ညည်းတို့ပြောပြော နေတဲ့ modify ကို ညည်းအမေ လုပ်လိုက်ရတာပေါ့ ...

ငါတို့တွေ ချက်ချင်းပဲ အလုပ်ရွပ်သွားတယ်လေ။ ချဉ်နေတဲ့ပဲဟင်းကို ပဲကြာဆံဟင်းချို အစား သီးစုံပဲချဉ် ဟင်း အဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ရတယ်ပေါ့”

“Woo ... တော်လိုက်တာ ကြည့်စမ်း၊ ဟုတ်တာပဲ ... အဲဒီလို ပြောင်းလိုက်တော့ ပိုမိုက်သွားတာပေါ့ ... အမယ် လေး”

“တျာ”ရဲ့ စကားအဆုံးမှာ မေမေရဲ့ကြက်မွှေးက တင်ပါးဆီသို့ ဆတ်ခနဲ ရောက်လာသဖြင့် ရှုံ့မဲ့ကာ အမယ်လေး တလိုက်ရသည်။

“ဘာ ... ဟုတ်တာလဲ။ ဘာ ... မိုက်တာလဲ ... ဟင်း... မိတျာ ... ညည်းကြောင့် ငါတို့ ဘယ်လောက် အလုပ်ရွပ် သွားတယ် မှတ်လဲ ...

ညည်းကို ဆားလေးထည့်ခိုင်းတာ ဆားလေးထည့် တာနဲ့ အဆင်ပြေပြီး ပြီးသွားရမယ့်ကိစ္စက ခုတော့ မပြီး နိုင်မစီးနိုင် နောက်ဆက်တွဲတွေ လိုက်လိုက်ရတာ ဆိုတာ ...

ဘကယ် ... ဘယ်နေရာမှ သုံးစားလို့ မရတဲ့ ညည်းရဲ့ ရှုပ်လဟာမှုက ဘယ်အချိန်ကျမှ အချိုးပြောင်း မှာလဲ”

“မေမေကလည်း ... အဲဒါ မေမေတို့ လိုတာ”

“ဘာ ... ဘာလိုတာလဲ။ ငါ လုပ်လို့ သေဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဆားဆိုလည်း ဘူးမှာ ဆားလို့ ကပ် ထားပါလား။ အချဉ်မှုန့်ဆိုလည်း အချဉ်မှုန့်လို တပ်ပေါ့။ တျာကသာ ကံဆိုးလို့ ထောင်ချောက်မိသွားတာ။ တျာ

နေရာမှာ တခြားတစ်ယောက်သာဆိုလည်း ဒီလို ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပဲ”

“အမယ်လေး ... ဘယ်သူမှမဖြစ်ဘူး။ ဆားဘူးနဲ့ အချဉ် မှုန့်ဘူးကို ဒီအိမ်ကလူတွေ အကုန်ခွဲခြားနိုင်တယ်။ ညည်း သာ ကိုယ့်ကို ထမင်းကျွေးနေတဲ့ အလုပ်ကို မြင်းစီးပြီး အထီးမှန်း အမမှန်း မသိတာ ...

မခိုင်းတော့ မတတ်၊ မတတ်လို့ ခိုင်းပြန်တော့ ဟင်းချက်ဖို့ နေနေသာသာ ဆားတောင် အဖြစ်ရှိအောင် မထည့်နိုင်တော့ ...

ညည်း အရည်အချင်း ညည်း သဘောပေါက်သင့် ဖြစ်”

“အို ... မေမေကလည်း၊ တျာက ဟင်းချက်မယ့်သူမှ မဟုတ်တာ၊ မေမေအမွေကို တျာ မဆက်ခံပါဘူး။ တျာက office ဘက်ပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်။ ရာထူးကောင်းကောင်း အလုပ်ကောင်းကောင်းရဖို့တောင် အခု မနားမနေဘဲ သင် တန်းတွေ လိုက်တက်နေတဲ့ဟာ”

“ဟဲ့ ... ညည်းဘာသာ အော့ပဲဖစ်ဖစ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ ပြောနေတာ ညည်းဘာသာ ပညာတွေ ဘယ်လောက်ပဲ မိုးပျံအောင် တော်နေ တော်နေ ညည်း အဲဒီလို ရှုပ်ပလာ နိုင်တဲ့၊ နမောန်မဲ့နိုင်တဲ့ အကျင့်ကို မပြင်နိုင်ရင် ညည်း အလုပ်မှာလည်း ဘယ်တော့မှ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး ...

ဟူး ... မောတယ် ... မောတယ် ... တကယ်ပါပဲ။ ဒီလို သမီးမျိုး ဒီတစ်ယောက်ပဲ မွေးထားမိလို့သာပဲ။ နောက်တစ်ယောက်များ မွေးထားမိလို့ကတော့ ငါလည်း ခေါင်းမွေး မြန်မြန်ပြောင်မယ်”

ပြောရင်း ဆိုရင်း ထွက်သွားသော မေမေကျောပြင် ကို ကြည့်ကာ “တျာ” က ဘာမှပြန်မပြောသာဘဲ ခပ်မဲ့မဲ့ကျန်ခဲ့ ရလေသည်။ အင်း ... မေမေပြောလည်း ပြောချင်စရာပါပဲ။ တျာ ဟာ အင်မတန် နမောန်မဲ့နိုင်သော၊ ရှုပ်ပလာနိုင်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာလည်း သိပေမယ့် အဲဒါဟာ တျာ ဘယ်လောက်ပဲ သတိထားထား သတိတစ်ချက်အလွတ်မှာ အားလုံး ဖြစ်ပြီးသွားပြီလေ။ တျာကတော့ လူပီသစွာ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အပြစ်မတင်ဘဲ ကံကြမ္မာကိုသာ ရိုးမယ်ဖွဲ့ချင်သည်။

ရှုပ်ပလာနက္ကွတ်နှင့် ယှဉ်မမွေးလာဘူးလို့ ဘယ်သူ က အာမခံနိုင်လဲနော်။ တျာကတော့ ရှုပ်ပလာနက္ကွတ်ကြောင့်သာ တျာ ဒီလိုတွေ ဖြစ်နေရသည်ဟု ရူးကြောင်ကြောင် မှတ်ယူတုန်း ပင်တည်း။

(၁)

“မောနင်း မေမေ”

“အေး ... သားလေး၊ လာ ... ထိုင်။ ဒီနေ့တော့ သားလေး အတွက် မုန့်ဟင်းခါး စီစဉ်ထားတယ်”

“အိမ်မှာ လုပ်တာလား”

သူက ကုလားထိုင်ကိုဆွဲရင်း ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ပြောလိုက်လျှင် ကော်ဖီခွဲပေးနေတာ သူ့အမေက အမျက်မပါသော မျက်စောင်းနုနုလေးထိုးကာ ...

“အိမ်မှာ လုပ်တာပေါ့ သားရယ်။ ငါ့သားက ဘယ်တုန်းက အပြင်စာကို စားဖူးလို့လဲ၊ သားစားချင်တာ မုန့်သမ္ဘူ အိမ်မှာပဲ လုပ်ပေးနေရတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေကျ ရင် မေမေက ဆိုင်ကလည်း ဝယ်ကျွေးတတ်ပါသေးတယ်”

“ဪ ... သန့်တဲ့ဆိုင်ကမို့ ဝယ်ထားတာပေါ့ သားရယ်၊ တချို့ဆိုင်တွေ တော်တော်သန့်ပါတယ်၊ ဆီတွေ ဘာတွေ ဆိုလဲ ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်အောင် နေကြာဆီတို့ သံလွင်ဆီတို့ သုံးတဲ့ဆိုင်တွေက ဝယ်ကျွေးတာပါ သားရဲ့”

“နေကြာဆီ သံလွင်ဆီ သုံးတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်မေမေ ရာ။ ဒါပေမဲ့ ချက်ပြုတ်တဲ့နေရာမှာ သန့်ရှင်းမှု ရှိ၊မရှိ ဆိုတာကို ကိုယ်က သိနိုင် မြင်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ”

“အမယ်လေး... ငါ့သားကတော့လေ။ တကယ်ကို တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်းပါပဲ။ ဖအေ မအေ ဆရာဝန်၊ အစ်မ ဆရာငန်တောင် သားလောက် အစားအသောက် ဇီဇာမကြောင်ဘူး။ လမ်းဘေးက အစားအသောက်မို့ဆို လည်း ထားပါတော့၊ သန့်ရှင်းတဲ့ဆိုင်တွေတောင် သားက ဆိုက်ကိုဝင်နေပြီထင်တယ်”

ဟုတ်နေသောကြောင့် သူက အသာပြုံးကာ ရှေ့သို့ ရောက်လာသော မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ကို တစ်ချက်ရှိုးလိုက်သည်။ သူ့အကြိုက် ပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်ထားသော မေမေလက်ရာ ပထမ တန်းစား မုန့်ဟင်းခါးမှာ ငါးခုနှင့် ချက်ပြုတ်ထားလိမ့်မည်ဆိုတာ ယုံမှားသံသယဖြစ်စရာ မလိုချေ။ ကြက်သွန်နီဥ၊ ငါးဖယ်၊ ဘူးသီးကြော်၊ အိုးဘဲဥ စုံလင်စွာဖြင့် ပဲသီးလေးများ ဖြူးထားပြီး ကြက်သွန်ဖြူဆီချက်လေးတောင် ဆမ်းပေးထားတာမျိုး သူ့အိမ်မှာမှလွဲ၍ ဘယ်မှာမှ မရနိုင်ဘူးလေ။

သူ့အမေ ပြောလည်း ပြောချင်စရာ။ သူက အစားအသောက်ဆို တော်တန်ရုံ အပြင်က အစားအသောက်လည်း မစားတတ်ဘဲ အိမ်မှာ အထူးသန့်သန့်ရှင်းရှင်း ချက်ပြုတ်ထားသည်များကိုသာ ခုံမင်သည်။ ရုံးကိုလည်း သူ့အမေ ချက်ပြုတ်ပေးသော အိမ်ထဲမင်းဟင်းများကိုသာ ယူပါသည်။ သူ နေ့စဉ် စားသောက်သော အစားအသောက်ပုံစံသည် Healthy Food ဖြစ်ဖို့လည်း သူက ဦးစားပေးသည်။ ကျန်းမာရေးနှင့် မညီညွတ်သော ကိစ္စမှန်သမျှ ဝေးဝေးက ရှောင်လေသည်။

သူ့အိမ်ကလူတွေနှင့် နီးစပ်ရာ အကြောင်းသိသူ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေကတော့ သူ့ကို ဇီဇာကြောင်သူဟု သတ်မှတ်လေမလား မသိပါ။ သူကတော့ ဇီဇာကြောင်တယ်ဟု မသတ်မှတ်ချင်ပဲ ဘဝကို စည်းစနစ်ကျကျ နေထိုင်သည်ဟုသာ သတ်မှတ်ချင်ပါသည်။

“အဆင်ပြေလား သားလေး။ စားကောင်းရဲ့လား”
“ဪ ... မေမေ့လက်ရာမှ မကောင်းရင် ဘယ်သူ့လက်ရာက ကောင်းတော့မလဲ မေမေရယ်။ ရန်ကုန်မြို့က ထိပ်တန်းမှန်ဟင်းခါးဆိုင်တွေ ပေါင်းပြီးချက်တောင် ငါ့အမေ့လက်ရာကို မမီတာပါဗျာ”
“ဟင်း ... ဟင်း။ ဟုတ်ပါပြီတော်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီအမေက ဒီသားလေး စားချင်တာ မှန်သမျှ အိမ်မှာပဲ မညည်းမညူ ချက်ပေးနေတာပေါ့ ...

အင်း ... ငါ့သားလေး ဒီလို ဖြစ်သွားတာ မေမေ့အပြစ်လည်း ပါ၊ပါတယ်လေ”
“ဟင် ... ဘာလို့လဲ မေမေ့ရဲ့”
“သားကို မွေးပြီး သား မူကြိုစတက်မယ့် အရွယ်မှာပဲ မေမေက အလုပ်ထွက်လိုက်တာကိုး။ သားစားမယ့် အစားအသောက်တွေကို အပြင်က ဝယ်ကျွေးတာထက် အိမ်မှာပဲ မေမေကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေးခဲ့တာလေ ...

ငယ်ငယ်ကတော့ ငါ့သားလေးကို ကျန်းမာရေး ထိခိုက်မှာစိုးလို့ အပြင်စာတွေ မစားဖို့ တတွင်တွင်မှာခဲ့ရတာ။ ခုကျတော့ အပြင်စာကို စားခိုင်းလို့ကို မရတော့တာ ... အဟင်း ဟင်း”

သူ့အမေ့ရဲ့စကားကို သူက အသာပြုံးရင်း ဘာမှ ပြန်မပြောမိ။ ဒေါ်ကြီးအုန်း ထပ်ယူလာသော နောက်ထပ်လိုက်ပွဲပန်းကန်ကို စားဖို့ပြင်သည်။ မေမေ့လက်ရာ မှန်ဟင်းခါးဆိုလျှင် နှစ်ပန်းကန်လောက် အားပေးရမှ အာသာပြေတတ်သည်။

သူ အားပါးတရ စားနေတာကို သူ့အမေက ကျေနပ်စွာ ပြုံးကြည့်ရင်းမှ ဆိုလာသည်။
“သား ဒီ shirt က အသစ်လား။ သားနဲ့ တော်တော် လိုက်တာပဲ”
“ဟုတ်တယ် မေမေ။ တလောက ဝေယံ စင်ကာပူက ပြန်လာတော့ လက်ဆောင်ဝယ်ပေးတာ၊ G2000 လေ မေမေ။

အဲဒီ Brand က formal အတွက် ထုတ်တာတွေ နာမည် ကြီးတယ်”

“အင်း ... အရောင်လေးရော ဒီဇိုင်းရော သားနဲ့တော်တော် လိုက်တယ်”

သူက ခပ်တိုးတိုး ရယ်နေတုန်းမှာပဲ သူ့ကားကို မောင်းပေးသော ဒရိုင်ဘာကိုအေးလွင်က ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ဒေါ်ကြီးအုန်းထံမှ သူ့ထမင်းချိုင့်ခြင်းကို လာလူ တားဖြစ်သည်။ သူက ရုံးသွားလျှင် ကားကိုလည်း ကိုယ်တိုင်မောင်း လေ့မရှိပါ။ လူငယ်တစ်ယောက်အနေနှင့် ကားကိုတောင် ကိုယ် တိုင်မမောင်းဘဲ ဒရိုင်ဘာထားသည့် သူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေက လိက်ဖျားခါကြာသည်။ ခါလည်း ခါပစေပေါ့။ သူကတော့ ကိုယ့် အတွေး ကိုယ့်စိတ်ချမ်းသာမှုနဲ့ ကိုယ်ပါပဲ။

နေရာတိုင်းမှာ ကျပ်သပ်ပြုတ်သိပ်နေသော ကားတန်း ကြီးကြားမှာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် တိုးဝင်ဖို့ စိတ်မပါသလို၊ စည်း ကမ်းမဲ့ ရမ်းကားသော ဘတ်စ်ကားများနှင့် တက်ဆီ၊ အိမ်စီးကား အချို့ စသဖြင့် အဲဒီလိုလူတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး တန်ဖိုးရှိသော သူ့ရဲ့ဦးနှောက်စွမ်းအားတွေကို အချိန်ကုန်မခံနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် နောက်ခန်းမှာပဲ အလုပ်အကြောင်းစဉ်းစားရင်း၊ အလုပ်ကိစ္စဖုန်း ပြောရင်း သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်စီးလေသည်။

“ဒီနေ့ ဘာဟင်းကောင်းတွေလဲ”

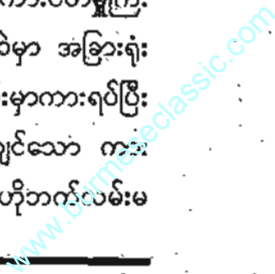

“အင်း ... ပေါ်ဦးပေါ်ဖျား မရမ်းသီးသုပ်၊ သားအကြိုက် ဝက်သားကို ကိုင်းခရမ်းချဉ်သီးအနှစ်လေးနဲ့ အတုံးသေး သေးဘုံးပြီး ချက်တဲ့ဟာ ဘူးသီးဟင်းခါး၊ ပြောင်းဖူးခြစ် ကြော်”

“ကောင်းတယ် ... သား အကြိုက်တွေချည်းပဲ၊ အိုကေ ... မေမေ။ ဒါဆို စားလို့လည်း ဗိုက်ဝပြီ၊ သား ရုံးသွားတော့ မယ်”

“အေး ... အေး ... သားလေး”

သူက မေမေ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဒရိုင်ဘာ မောင်းသော ကားနောက်ခန်းကနေ၍ အေးအေးချမ်းချမ်း လိုက် ပါလာသည်။ သူ့ရုံးဟာ မြို့လယ်ကောင်က Tower ကြီးတစ်ခု မှာ ရှိပါသည်။ Down Town သို့ သွားရသည့်အတွက် ကား လမ်းက တဖြည်းဖြည်း ပိတ်လာသည်။ ကျပ်လာသည်။ သူတို့ ရုံးရှိရာ လမ်းထိပ်သို့ ရောက်လာလျှင်တော့ ကားက ဆက်သွား ၍ မရတော့ဘဲ လမ်းထဲတွင် ကားတွေပိတ်နေလေသည်။ One Way ဖြစ်သော သူတို့ရုံးရှိရာလမ်းထဲတွင် ဒီလို ကားပိတ်မှုကြီး လည်း မကြာခဏ ဖြစ်တတ်လေသည်။ လမ်းထဲမှာ အခြားရုံး ဆွဲ၊ သင်တန်းတွေလည်း များစွာရှိတာမို့ လမ်းမှာကားရပ်ပြီး တည်းအတင်အချ လုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ မကျွမ်းကျင်သော ကား မောင်းသူတစ်ယောက် ပါကင်ထိုးလျှင်ပဲဖြစ်စေ၊ ဟိုဘက်လမ်းမ

ကြီးထိပ်မှာ မီးပွိုင့်နှစ်ခါပြန်မိလျှင်ဖြစ်စေ ဒီလမ်းသွယ်ထဲမှာ ကားတွေ ဘုန်းစီပြီး ပိတ်သွားတတ်သည်။

အခုလည်း လမ်းထိပ်မှာထဲက ကားပိတ်နေပြီ။ သူ တို့ရုံးက လမ်းအလယ်ကောင်လောက်မှာ ရှိတာမို့ သူက လမ်း လျှောက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ခါတိုင်းလည်း ကားပိတ် တာကြာနေလျှင် ဆင်းလျှောက်တတ်သည်။ ခုတော့ ကြာ၊ခကြာ မစောင့်တော့ဘဲ လမ်းလျှောက်ဖို့သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

“ကဲ ... ကိုအေးလွင်၊ အေးဆေးသာ လှိမ့်တော့။ ကျွန်တော် တော့ လမ်းလျှောက်သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး”

သူက ကားပေါ်မှာဆင်းပြီး ခပ်မှန်မှန် ခြေလှမ်း များဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူတို့လမ်းဟာ လမ်းသွယ်ဆိုပေ မယ့် လမ်းကျယ်ဖြစ်ကာ တခြားလမ်းတွေလို ကျဉ်းတဲ့လမ်းမျိုး မဟုတ်။ one way လုပ်ထားသော လမ်းဖြစ်ပြီး ဘေးနှစ်ဖက်မှာ ကားတွေ အတည့်ရပ်နားစရာ ပါကင်နေရာတွေရှိသည်။ ဒါတောင် ရုံးတွေ၊ သင်တန်းတွေနှင့် စည်ကားသောလမ်း ဖြစ်သဖြင့် လမ်း လျှောက်နေသူတွေလည်း ဥဒဟိုအပြည့်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်က လူတွေလာလျှင် ပခုံးချင်း မတိုက်မိအောင် အသာရှောင်ရသော လမ်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

“ဟင် ... ဟေ့ ... ဟေ့”

လောလော လောလောနှင့် လမ်းလျှောက် လာ သလောက် ယိုင်ထိုး ယိုင်ထိုး ဖြစ်နေသည်ဟု ယူဆရသော မိန်း ကလေးတစ်ယောက်သည် လက်ထဲမှာကတော့ ရေခဲမုန့်ကိုလည်း စားလာသေးလေရာ သူ့ဆီသို့ ရေခဲမုန့်တစ်ခုနှင့် ကမူးရှူးထိုး ပြေးဝင်လာသည်။ သူက သတိပေးသလိုနှင့် သူ့ကိုယ်သူတောင် သတိမထားမိဘဲ ပါးစပ်မှ အသံထွက်သွားချိန်တွင် သူ မမျှော် လင့်သော ကိစ္စကလည်း တကယ်ပဲ ဖြစ်ပွားသွားခဲ့သည်။ အဲဒါ ကတော့ သူမ စားလက်စရေခဲမုန့်သည် သူ့ရင်ဘတ်တည့်တည့်၊ ရှုပ်အင်္ကျီပေါ်သို့ ဖတ်ခနဲ အပုံပိုက် လာရောက်တင်ရှိကာ စက္ကန့် ပိုင်းအတွင်း အစတစ်စက ဖတ်ခနဲ စီးကျ၊ မျက်စိတစ်မှိတ် အတွင်းမှာပင် အရည်ပျော် ရေစီးကြောင်းများဟာ တဖတ်ဖတ်နှင့် သူ့ရဲ့အသစ်စက်စက် G2000 ရှုပ်အင်္ကျီပေါ်တွင် တပျော်တပါး ဆင်နွဲကြလေသည်။

“ဟင် ... ဟင် ... ဟယ် ... ပေကုန်ပြီ၊ အဲ ... ကျ ... ကျကုန်ပြီ”

ရွှေ့က မိန်းကလေးက သူ့ရင်ဘတ်က ရေခဲမုန့် တွေကို မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ကြည့်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲဆို လက်မြန် ခြေမြန်နှင့်ပင် သူတိပေးလိုက်လေရာ အဆင်မပြေဘဲ ပို၍ဆိုး သွားလေသည်။ ပို၍ ဖြန့်ကြက်လိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီး ဘယ် ဘက်ရင်အုံ နေရာတစ်ခုလုံး သူမရဲ့ ခရမ်းရောင် ရေခဲမုန့်တွေ စို၍သွားသည်။

“ဟာ ... ခင်များ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟို ... ဆော့ ... ဆော့ရီးပါရှင်။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါ တယ်။ ဟို ... ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိတာပါရှင်၊ တကယ့်ကို မတော်တဆပါ ...

အားနာလိုက်တာရှင်၊ တကယ်ပဲ ဇိတ်မကောင်း ပါဘူး။”

ပြောရင်းဆိုရင်း သူမရဲ့လက်တွေက သူ့ရင်ဘတ်ဆီ ထပ်သုတ်ပေးတော့မည့်ဟန် တရွယ်ရွယ်မို့ သူက အဲဒီလက်ကို ပုတ်မထုတ်မိရုံတကယ် ကိုယ်ကို ဝှေ့ကော ရှောင်ရှားမိသည်။ ပြီးတော့ ရှေ့က မိန်းကလေးကိုလည်း ဒေါသထွက်စွာ ကြည့်မိ လေသည်။ မျက်နှာကို သဲကွဲစွာ မမြင်နိုင်အောင်ပင် သူမရဲ့ရေ လှိုင်းသဏ္ဍာန် အလိပ်ကြီးကြီး ဆံပင်တွေက မျက်နှာပေါ် အုပ်မိုး မတတ် ဝဲဖြာနေကြပြီး အရပ်ကလည်း သူ့ကို မိလုမီခင် မြင့်မား လှသည်။ စကားပြောလျှင် သူမရဲ့ရေလှိုင်းတွေကို သပ်ကာ သပ်ကာ ပြောနေသည်မို့ တစ်ချက် တစ်ချက် ထူထဲလှသော မျက်ခုံးများကို မြင်တွေ့ရသည်။ တစ်ချက်တည်းနှင့် အကဲခတ် မိသည်မှာ နမော်နမဲ့နိုင်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရ မည်ဟု။

“ကျွန် ... ကျွန်မ ... ဘာများ ကူညီရမလဲဟင်”
“ဘာ ... အဟက်”

ဒေါသထွက်၍ ဘာဟု မြည်တမ်းပြီးမှ သူမရဲ့ခေး မြန်းပုံကို လှောင်ရယ်ချင်သဖြင့် အဟက်ဟု ထွက်မိသွားရသည်။

“မင်းက ဘာကူညီနိုင်လို့လဲ”
“ဟို ... မသိဘူးလေ။ တစ်ခုခုပေါ့”
“ကျွတ် ... အာရုံနောက်လိုက်တာ”

သူက ဆက်ပြောမို့ စိတ်ကုန်စွာနှင့် ထိုနေရာမှ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ရင်ဘတ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင် ခရမ်းရောင် ရေခဲမုန့်တွေက အကွက်လိုက် အကွက်လိုက်။ ဘယ်လိုနက္ခတ်ကများ ဒီလို ဆိုးရွာစွာ လာတိုက်ဆိုင်ရလဲကွာ။ သူက လက်ထဲကဖုန်းဖြင့် ကိုအေးလွင်ထံ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုအေးလွင် ... ခင်ဗျား ပါကင်ထိုးမနေတော့နဲ့။ အိမ် ပြန်ပြီး မေမေဆီက ပစ္စည်းတစ်ခု သွားယူပါ။ ဟုတ်တယ်... အခုပဲ”

သူက ပေစောင်းစောင်း၊ မကျေမနပ် ဖြစ်နေသော ရုပ်ဖြင့် ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းက ကွက် ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်နေသော်လည်း သူ့မျက်နှာထားကြောင့် ဘာမှမမေးရဲ မပြောရဲ။ သူ့ရုံးခန်းထဲ ရောက်တော့မှပင် သူ့ အမေထံ ဖုန်းဆက်ပြီး ဒရိုင်ဘာနှင့် အင်္ကျီတစ်ထည် ထည့်ပေး ဖို့ ပြောရသည်။ အင်္ကျီအကြောင်း ရှင်းပြရသေးသည်။ သူ့အင်္ကျီ တွင် စွန်းထင်းသွားသော ခရမ်းရောင်အကွက်များ ကျွတ်ပါ့မလား ဟု တွေးရင်း ဒေါ်လာရှစ်ဆယ်ကျော်အင်္ကျီအတွက် ဟိုရှုပ်ပျာမ လေးကို ကျိန်ဆဲရလေသည်။

၂

(၂)

“တင်စောင် ... တင်းတောင် ... တင်းတောင် ... တင်းတောင်”

တစ်ခါတီးလည်း တံခါးလာမဖွင့်၊ နှစ်ခါတီးလည်း တံခါးလာမဖွင့်၊ ဘဲလ်ကို ဆက်တိုက်နှိပ်တော့မှလဲ လာပြီဟေ့ ဟူသော အသံကျယ်ကြီးကို ကြားရကာ တကယ်တမ်းလည်း လူက ရောက်မလာသေးပါ။ တစ်မိနစ်လောက်ကြာမှ တံခါးက ချပ်ခနဲ ပွင့်လာကာ ဟီးခနဲ သွားဖြူနေသော မိဂီကို ကိုရိုးယားကားထဲက အာဂျီးမဒီဇိုင်းဖြင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟဲ့ ... ဝင်”

“ဝင်မလို့ ဘဲလ်တီးနေတာပဲလေ။ ဟွန်း ...”

တျာက ပြန်လည်မာန်မဲရင်း အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကာ ထမင်းစားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားရင်း လက်ထဲက ဝယ်လာသော အထုပ်များကို ချလိုက်သည်။ ကားပေါ်မှာထဲက ရေဆာ

၇ ကျွန်တော်ချစ်သော... ရွှေဘိုမင်းကြိုက်ပေါင်တံရှည် ၄၁

နေသောကြောင့် ရေတစ်ဘူးယူကာ မော်သောက်နေမိသည်။ တံခါးကို သော့ပြန်ပိတ်နေသော ဂိက လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းနှင့်မှ စကားအော်ပြောနေသည်။

“ဟဲ့ ... ကျုပ်မှာ ရှင်တို့လို ခါးလှုပ်ပြီး သွားရတဲ့အပျိုလေး မဟုတ်ဘူးဟဲ့။ ကလေးတစ်ကောင်နဲ့ ဒေါင်ချာစိုင်းနေတဲ့ အိမ်ရှင်မပါအေ”

“ဒါပေါ့ ... စောစောစီးစီး လင်ယူတာကိုး”

“ဟဲ့ ... အဲဒီလို မပြောပါနဲ့၊ အချစ်ကို စောစီးစွာတွေ့ရှိတယ်လို့ ပြောပါ”

“ဟွန်း ... အလကား။ နင်တို့တွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်လုပ်လို့ ငါ သင်တန်းတွေ တက်ရတာ ဘာကပဲနေတာ။ နင်ကလည်း ယောက်ျားယူ၊ ကလေးမွေး၊ ဟိုမိန်းမ ရေးချယ်လ်ကလည်း ဈေးသည်ကြီး ဆန်နီလုပ်။ ဘာတွေမှန်းမသိဘူး”

“ရော် ... ခက်ပြီ ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

တျာရဲ့ စုပွပွ အပြောကို စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်ရယ်မိသော ဂီမှာ ချက်ချင်း သတိဝင်လာပြီး အိပ်နေသော သားလေးနိုးမှာစိုးသဖြင့် ပါးစပ်ကို ချက်ချင်းပိတ်ရသည်။ ပြီးတော့ ချစ်သူငယ်ချင် တျာကို နားလည်စာနာစွာ ပြုံးရင်း တျာ ဝယ်လာသော အစားအသောက်တွေကို ဖော့ဘူးတွေထဲကနေ၍ ပန်းကန်ထဲသို့

ပြောင်းထည့်နေမိရင်း၊ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ရဲ့ အတိတ်ကာလကို ပြန်ပြောင်းသတိရမိသည်။

သိပ်မကြာသေးဟု ပြောလိုရသော အတိတ်မှာတော့ တျာ၊ ဂီနှင့် ရေးချယ်လ်တို့ဟာ ဆယ်ဘန်းကို အတူအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်အတူတက်ခဲ့ကြတာပါ။ ကျောင်းမပြီးခင် တစ်နှစ်မှာပဲ ဂီက ချစ်သူရလာကာ ကျောင်းပြီးချိန် နှစ်နှစ်အကြာမှာတော့ ချစ်သူနှင့် လက်ထပ်လိုက်ပြီး အခု ချစ်စရာသားလေးတောင် တစ်နှစ်ပြည့်တော့မည်။ ဘာသင်တန်း၊ ဘာအလုပ် လုပ်ဖို့မှလဲ စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ ချစ်ရတဲ့ယောက်ျားနဲ့ သားလေး ကြားမှာ ဘဝကို နှစ်မြှုပ်ထားသော ဂီ တစ်ယောက် ဘက်ပဲ့သွား၍ တျာ မှာ ရေးချယ်လ်ကို အဖော်ရမလား တွေးသော်လည်း ...။

ရေးချယ်လ်ကတော့ ယောက်ျား ယူသွားတာ မဟုတ်ပေမယ့် ဘဝကတစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းသွားတာ ဖြစ်သည်။ ရေးချယ်လ်အဖေက နဂိုတည်းက ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းဘဲ အိမ်မှာပဲ နားနားနေနေ နေရသူ၊ ရေးချယ်လ်အခေက မင်္ဂလာဈေးမှာ စားသောက်ကုန်မျိုးစုံ ဖြန့်ချိရေးဒိုင်ကြီးသဘောမျိုးလုပ်ကာ ဦးစီးဆောင်ရွက်နေသူဖြစ်ပြီး တခြားဆောင်နမတွေက နိုင်ငံခြားမှာ ရောက်သူကရောက်၊ တခြားအလုပ်တွေနှင့် အခြေတကျ ဖြစ်နေချိန်ဝယ် ရေးချယ်လ် မိခင်ကြီးက ရုတ်တရက် ဆုံးပါးသွားသော အခါ ရေးချယ်လ်သည် သင်တန်းတွေ ဆက်တက်၊ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဖလန်းရတော့မည့် အခွင့်အရေးကို မစွန့်လွှတ်ချင်ဘဲ

စွန့်လွှတ်ရကာ မင်္ဂလာဈေးသည်ကြီးဘဝ၌ အသားကျအောင် ကျင့်ယူရလေသည်။

ဒီတော့ တျာမမျာ အဖော်နှစ်ယောက် ဘက်ပဲ့လျက် တစ်ယောက်တည်း သင်တန်းတွေ တက်နေရတော့တာကို ဒင်းမှာ အချိန်တိုင်း အလိုမကျ စောင်းချိတ် စူပုပ်နေတော့တာပင် တည်း။

“နင့် ဆားပုလင်းက ဘယ်တုန်းက ပြန်သွားတာတုန်း” စူပုပ်ပုပ် ဆောင့်အောင့်အောင် မေးသော “တျာ” ရဲ့ အသံကို ကြားတော့မှပင် ဂီက သတိပြန်ကပ်လာသည်။ အိမ်ထောင်ကျပြီးတည်းက နှစ်ကိုယ်တူတိုင်းပြည် တည်ထောင်ခဲ့သော ဂီတို့လင်မယားမှာ ကလေးတစ်ယောက် ရလာတော့ အိမ်အကူ တစ်ယောက်က မခေါ်မဖြစ် ခေါ်ရတော့သည်။ ဂီယောက်ျားက သူ့အဖေကုမ္ပဏီမှာပဲ အလုပ်ဝင်ပြီး ပုံမှန်ရုံးတက်သူမို့ မနက်ရှစ် နာရီဆိုလျှင် အိမ်ကထွက်ပြီး ဂီရယ်၊ ကလေးရယ်၊ အိမ်အကူကောင်မလေးရယ် ကျန်ခဲ့သော်လည်း အခု ဆားပုလင်းခေါ် အိမ်အကူကောင်မလေးကလည်း ရွာပြန်သွားသောအခါ ဂီ တစ်ယောက်တည်း ဒေါင်ချာစိုင်းနေတော့သည်။

“နှစ်ရက်လောက် ရှိပြီလေ။ သူ့အဖေ အော်ပရေးရှင်း လုပ်ရမှာမို့တဲ့”
“အင် ... ဒါနဲ့ ငါ့ကို ရိက္ခာဝယ်ခိုင်းရတယ်ပေါ့”

“အေးဟယ် ... အဖြစ်က မနှစ်ကနဲ့မတူ မပြောချင်တော့ ပါဘူးဟယ်”

“ဒါပေါ့ ... လင်ယူတာကိုး။ နင် လင်ယူတာ အရေးမကြီးဘူး။ ငါက ကျွန်ဝယ်ရာ အဆစ်ပါတယ်လေ”

“ဟား ဟား ... အဲလိုလည် သဘောမထားပါနဲ့ဟယ်။ ပါရမီဖြည့်တယ်ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ”

တျာ ထိုးသော မျက်စောင်းအကြီးကြီးကို ဂီက ကျေကျေနပ်နပ်ပင် ခံယူလိုက်ပြီး လိုတာရပြီမို့ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အသာရယ်ကာ ပခုံးတွန့်နေမိသည်။ ကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဒေါင်ချာစိုင်းနေသော ဂိုမှာ အိမ်အတွက် ရိက္ခာတောင် ထွက်မဝယ်နိုင်ဘဲ အခု တျာကပဲ တစ်ပတ်စာရိက္ခာနှင့် ညစာအတွက် ချက်ပြုတ်ပြီးသော ဟင်းအမယ်တချို့ပင် ဆိုင်က ဝယ်လာပေးရလေသည်။

“ငါလည်း အန်တီနှင့်ဆီ ဆီကတောင် ထမင်းချိုင့်မှာရင် ကောင်းလား မသိဘူး”

“မှာရင် ကောင်မလား လုပ်မနေနဲ့၊ မှာလိုက်ဖို့ သင့်နေပြီ”

“အင်း ... ဟိုကောင်မလေးကလည်း တစ်ပတ်ပဲ ကြာမယ်လို့ ပြောသွားတော့”

“ဟဲ့ ... သူ့စကားကို နင်က ယုံစားနေတာလား။ တစ်ပတ်ဆိုရင် အနည်းဆုံး နှစ်ပတ်လို့ သဘောပေါက်ဟဲ့”

“အင်း”

“နင့်ကလေးရော”

“အိပ်နေတာလေ”

“အင်း ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟဲ့ ... ဒါက ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ”

“မီးပူတိုက်မလို့လေ”

“အမယ်လေး ... မိဂီရယ်။ ငါ ရောက်နေတာများ နည်းနည်းပါးပါးထိုင်ပြီး စကားလေး ဘာလေး ပြောစမ်းပါဦး”

တျာက ဂိုကို ကြည့်ကာ စိတ်ကုန်ခန်းစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ရောက်တည်းက ဂီ ထိုင်တာကို တစ်ချက်မှ မတွေ့ရသေးပဲ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖယ်ဆက်အောင် လုပ်နေသည်မှာ မျက်စိတောင် နောက်လာရလေသည်။ ခုလည်း မီးပူတိုက်သည့် ခုံကိုချကာ မီးပူတိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေပြန်ပြီ။

“ဪ ... နင် ရောက်တုန်းမို့ မီးပူလေး တိုက်ချင်တာ။ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်တိုက်နေရရင် ပျော်စရာကြီးဟယ်။ နင်နဲ့ စကားပြောရင်း ဆိုရင်း တိုက်တော့ အပျင်းလည်း ပြေ အလုပ်လည်း ပြီးပေါ့”

“ဟင်း ... နင်တို့တွေလည်း တကယ် စိတ်ကုန်တယ်။ ယောက်ျား ယူလိုက်တာ ဒီလိုပုံစံ ဖြစ်သွားလားဟယ်။ စိတ်ပျက်တယ်။ ငါကတော့ မယူဘူး”

“ဟား ဟား ... နင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်ရင် ယုံချင်ယုံမှာပေါ့နယ်၊ ပြီးတော့ ငါ အခုလို အလုပ်လုပ်နေရတာလည်း အိမ်ဖော်က ခဏပြန်နေလို့ပါ။ ဒီတော့

တတ်သည့်ပညာ မနေသာပေါ့ဟယ်။ အဖို့တုန်းက ကြက်ဥ
တောင် ဖြောင့်အောင်မကြော်တတ်။ အင်္ကျီပြန်အောင်မီးပူ
မထိုးတတ်တဲ့ ငါလည်း ခုတော့ အလိုလို တတ်ရပြီပေါ့။”

ကျာက တစ်ချက်ရှုံ့မဲ့ရင်း ဘာရယ်မဟုတ် ဂီ မီးပူ
တိုက်နေသော အင်္ကျီထံ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ ဟင် ... ဒီ
အင်္ကျီကို တျာ မြင်ဖူးပါတယ်။ ဘယ်မှာ မြင်ဖူးတာပါလိမ့်။
အဖြူမကျ၊ အပြာနုမကျ အဖြူထဲမှာ အလင်းပြာနုနု အရောင်မျိုး
က ပြေးထွက်လာပုံမျိုး၊ ဆုန်းကြယ်သည့် ဂာလာနှင့် တန်ဖိုး
ကြီးမှန်း သိသာသော ဒီရှပ်အင်္ကျီကို တျာ တစ်နေရာရာမှာ ရင်း
ရင်းနှီးနှီး မြင်ဖူးနေသည်။

ဟယ် ... ဒီအင်္ကျီက တစ်နေ့က တျာ တိုက်မိခဲ့
သော အင်္ကျီမျိုးပဲ။ တစ်ပုံစံတည်း ချွတ်စွပ်ပဲဟိုး။

“ဟဲ့ ... ဒီအင်္ကျီက နင့်ယောက်ျား အင်္ကျီလား။”

“ဪ ... မိတျာရယ်။ ဒီအိမ်မှာ ယောက်ျားဆိုလို့ ငါ
ယောက်ျားပဲရှိတာ မဟုတ်ဘူးလား။”

“အေးပါ ... အဲ ... အဲဒီ အင်္ကျီ ဘယ်လောက်ပေးရလဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဪ ... အရေးထဲ ပြန်မေးနေပြန်ပြီ။ မေးတာသာ ဖြေ
စမ်းပါ”

“အမယ်လေး ... မှားပါတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ မမရယ်၊ ဖြေ
ပါမယ်၊ သိတဲ့ အတိုင်းပဲဟေ့ ငါ့ရဲ့ လောင်တော်မင်က

ကိုကိုပဲလေ။ ရုံးတက်ရင် ရုံးတက်ဖက်ရင်၊ အပြင်ထွက်
ရင် ဖက်ရင်ကတစ်မျိုး၊ အဲဒီအင်္ကျီက သူ့ညီမက စင်ကာပူ
ကနေ လှမ်းပို့ပေးထားတာဟေ့ ...

ပိုထားတာ ဆိုတာ သူက လှမ်းမှာတာ။ G2000
အသစ်ထွက်ရင် သူ့ညီမကို လှမ်းလှမ်းမှာနေကြ။ ပြီးမှ
ပိုက်ဆံရှင်းရတာ။ အရင်လကလည်း သူ့အင်္ကျီဖိုးတင်
ဒေါ်လာသုံးရာလောက် ရှင်းလိုက်ရတယ်။ တစ်လ တစ်လ
သူ့အဝတ်အစားဖိုးက ငါ့အဝတ်အစားဖိုးထက် ပိုများနေ
တာ”

“ဒီအင်္ကျီက ဘယ်လောက်ပေးရလဲ”

“ဒါက ... အင်း ... ငါက စလုံး 80 ထင်တယ်”

စင်ကာပူဒေါ်လာ 80 ကျသင့်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်း
ဖြစ်သည်။ စင်ကာပူတစ်ဒေါ်လာကို မြန်မာငွေ ၈၀၀ ကျပ်နဲ့ပဲ
အကြမ်းဖျင်းတွက်ပြီး ခြောက်သောင်းလေးထောင်။ အင်း ... ဟို
တစ်ယောက်တော့ ဘယ်လောက်များ ဒေါသထွက်နေလိမ့်မလဲ။
နုတိုပဲ ဒေါသသင့်နေသော သူ့မျက်လုံးကို မြင်ယောင်လာသည်။

“ကျွတ်မှ ကျွတ်ပါမလား မသိဘူး”

“ဟဲ့ ... ဘာပြောတာလဲ၊ ဘာကျွတ်တာလဲ”

“ဪ ... ဒီလိုဟ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်က ငါ(... ..)လမ်း
မှာ သင်တန်းကအပြန်ဟယ်၊ လူတစ်ယောက်ကို ဝင်တိုက်
မိတာ၊ အဲ ... ငါ့လက်ထဲက ရေခဲမုန့်က သူ့အင်္ကျီကို

ပေသွားတယ်။ အဲဒီအင်္ကျီဟာ အခု နှင့်ယောက်ျားအင်္ကျီ နဲ့ တစ်ပုံစံတည်းပဲလေ”

“ဟင့် ... နင်ကတော့ လုပ်ပြီ။ နေ့စမ်းပါဦး ... နင်က စောစောစီးစီး ရေခဲမုန့် စားနေရလား”

“မစောတော့ပါဘူးဟာ။ ဆယ်နာရီတောင် ထိုးတော့မယ်။ နေကလည်းပူတော့ ရေငတ်လို့။ အဲဒါ ရေခဲမုန့်တွေက သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်မှာ ပေကုန်တာဟယ်။ ငါ စားနေတာ ပိန်းဥရေခဲမုန့်ဆိုတော့ ခရမ်းရောင်တွေက ကျွတ်မှကျွတ် ပါ့မလား မသိဘူးလို့ ...

အင်္ကျီက အကောင်းစားကြီးဆိုတော့ နှမြောစရာကြီး ဟယ်”

“အင်း ... ‘တေးကျာလီ’ တစ်ယောက်တော့ဖြင့် ဘေးနား က ဝှိန်းပေးမယ့် သူငယ်ချင်းတွေ မရှိတော့ ခြေမခိုင်ဘဲ ခလုတ်လည်း ခဏ ခဏတိုက်၊ ရုပ်ပလာလည်း ဖြစ်မြဲ နေမှာပဲ ...

ပိုတောင် ဆိုးလာဦးမယ် ထင်တယ်”
“ဟွန်း ... အဲဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူးနော်”
“အေးပါ ... တော်တန်ရုံ ရုပ်ပလာ ဖြစ်တာက ပြဿနာ မရှိပါဘူး။ ကားမောင်းနေတုန်း ရုပ်ပလာ မဖြစ်ဖို့ဘဲလို တာ။ ငါဖြင့် နင် ကားမောင်းတာကို သိပ်စိတ်ပူတာပဲ”

“အမယ်လေး ... ညည်းတို့က ဘာလဲ၊ ဘဝမေ့တဲ့ မချိုင်း တွေလား။ ဒီသုံးယောက်ထဲမှာ ငါ အရင်ဆုံး ကားမောင်း တတ်တာကိုလည်း သမီးရလိုက်ဦး”

“ရပါတယ် ... ရပါတယ်။ အသက်ကို ဖက်နဲ့ထုပ်ပြီး လိုက်စီးခဲ့ရတဲ့ အချိန်လေးတွေကိုပေါ့ ... ဟား ဟား ဟား”

ကျွန်က အမြင်ကတ်ဖွယ်ကောင်းအောင် အော်ရယ် နေသော ဝိုက်ကို မျက်စောင်းတိုးချိပြီးနောက် မီးပူတိုက်၍ ပြီးသွား သော ကော့ယုံနေသည့် G2000 Shirt လေးထံ အကြည့်ရောက် သွားကာ တွေ့တွေ့ငေးငေးလေး ဖြစ်သွားသည်။ သူ ကျွန်ကို စိတ် ဆိုးသွားမလား။ အင်း ... ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ဘဲလေးက ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဆိုးသွားတယ် ဆိုရင်တော့ သိပ်ကြည့်မကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်ပဲပေါ့နော်။

(၃)

“အစ်ကိုလေးရေ ... နေ့လယ်စာကို ဘာသုံးဆောင်မလဲ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် သွားဝယ်ပေးပါ့မယ်”

“နေ ... နေ ... အင်း ... ခဏလေး ... ကျွန်တော် Mylann မှာ ရှာလိုက်ဦးမယ်။ ဒီနားမှာ အနီးဆုံးစားသောက်ဆိုင် ကောင်းကောင်းကန်းကန်း ဘယ်နားရှိလဲလို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခေါင်” က သူ့ဖုန်းကို အင်တာနက်ဖွင့်ကာ Mylann Application မှာ သူ ရောက်နေသော နေရာနှင့် အနီးဆုံး စားသောက်ဆိုင်ကောင်းကောင်းကို ရှာဖွေနေမိသည်။ ထို Application သည် ရန်ကုန်မြို့အနှံ့မှာရှိသော စားသောက်ဆိုင်မျိုးပုံစံ လိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်၊ ဖွင့်ချိန် ပိတ်ချိန်တို့ကအစ Near by ဖြင့် အတိအကျ ညွှန်ပြထားသည်မို့ အပြင်ထွက်နေရသော သို့မဟုတ် အစားအသောက်ကို ဝါသနာပါသော အစားချစ်သူတို့အတွက် အဆင်ပြေသော လမ်းညွှန်လေးပဲ ဖြစ်တော့သည်။

၇ ကျွန်တော်ချစ်သော... ရွှေဘိုမင်းကြိုက်ပေါင်တံရွည် ၅၁

ဒီနေ့ ခေါင်မှာ ထမင်းချိုင့် ပါမလာပါ။ မနက်စောစောတည်းက လေဆိပ်မှာ နိုင်ငံခြားက ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို တိုယ်တိုင်ကြိုဆိုပေးဖို့ ဟိုတယ်အရောက် ပို့ပေးဖို့ တာဝန်ကျသည်မို့ မနက်ပိုင်း အဲဒီကိစ္စတွေလုပ်၊ ဌာနဆိုင်ရာက လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် သွားတွေ့ပြီး အပြန်တော့ ဗိုက်ကအနည်းငယ်ဆာစပြုနေပြီ။ ဒါကြောင့် ဒီနားမှာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနှင့် အရသာကောင်းတာ ဘာဆိုင်ရှိမလဲဟု ရှာဖွေနေမိသည်။ အင်း ... တွေပါပြီ။ ကော်ဖီဆိုင်နှင့် တစ်မျိုးကောင်း အစားအသောက်များကို ရောင်းချသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်။ သူက ကိုအေးလွင်ကို လိပ်စာပြောပြီး မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။

သူ တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးသောဆိုင် ဖြစ်ပေမယ့် ဆိုင်လေးက သပ်ရပ်အဆင့်မြင့်သောကြောင့် သဘောကျသွားရသည်။ သူက Menu ကိုကြည့်ကာ အရသာရှိမည် ထင်ရသော ထမင်းပေါင်းတစ်ပွဲနှင့် ရေတစ်ဘူးသာ မှာလိုက်သည်။ သဘောကျစရာ ကောင်းစွာဖြင့် ဆယ်ငါးမိနစ် အကြာတွင် အသီးအရွက်များ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော ထမင်းပေါင်းပန်းကန် ရောက်လာလေသည်။ မြည်းကြည့်သောအခါ အရသာမှာ မဆိုးလှချေ။ အစားအသောက် စားနေလျှင် ဘာအကြောင်းအရာမှ မစဉ်းစားတတ်သော သူက အခုလည်း စားနေသော ထမင်းပန်းကန်ထဲကိုသာ အာရုံနှစ်ထားမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

“မြစ်”

“ဘတ်”

သူ့နားထဲမှာ ထူးဆန်းသော အသံတွေကို ကြားရပြီးနောက် အသံနောက်က ကပ်လိုက်လာသည့် ဘတ်နှင့်အတူ နောက်ကျောဆီကို တစ်စုံတစ်ရာ လာထိမှန်သော အသံကိုကြားလိုက်ရတာ ဖြစ်သည်။ သူ့နောက်ကျောမှာလည်း တစ်စုံတစ်ရာ ထိမှန်သလို ခံစားမှုမျိုးကို ရနေသည်။ မသင်္ကာသော ဓမ္မဓာတ်မူကြောင့် သူ့နောက်ကျောကို လက်ပြန်စမ်းမိလိုက်လျှင် သူ့လက်မှာ စိုစိုစိစိကို သွားစမ်းမိသည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်မိလျှင် လုံးဝမမျှော်လင့်ထားသော ငရုတ်သီးဆော့ထဲအနှစ်ရည်တွေကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ အံ့ဩလွန်းသောကြောင့် သူ့ကနောက်ဘက်သို့ လည်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ငရုတ်ဆော့ထဲဘူးအနီကိုကိုင်ကာ သူ့ကို ပြူးပြူးကြီး ကြည့်နေသော မျက်လုံးတစ်စုံ။

ပါးစပ်အဟောင်းသားပွင့်ကာ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ အတိအကျ ဆိုရလျှင် သူ့မျက်လုံးများကို မှေးကျဉ်းသွားစေကာ “ဪ ... မင်းကိုး” ဟု ဖြစ်သွားစေသော မိန်းကလေးဟာ တစ်နေ့က ရေခဲမုန့်နှင့် ဝင်တိုက်သော မိန်းကလေးပါပဲ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံသော အဖြစ်ကို အံ့ဩတာထက် ဒီမိန်းကလေးရဲ့ နမောန်မဲ့နိုင်မှုကို အံ့ဩမိတာက ပိုမည် ထင်ပါသည်။

“ဟို ... ဟို ... ဒီ အချဉ်ဘူးက ညစ်ချတာ မထွက်တာနဲ့ ဖင်ကို တစ်ချက်ဆောင့်ပြီး အတည့် ညစ်လိုက်မိတာ၊ ထွက်မယ့်ထွက်တော့လည်း တအားပန်း ... ထွက် ... ထွက်”

“ကျွတ်”

သူက စိတ်ပျက်စွာနှင့် ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်ကာ မျက်နှာလှုံ့မိသည်။ သူမက ဆီးရွက်လောက်သာရှိသော မျက်နှာအားဖြင့် သူ့အနားသို့ ရောက်လာသည်။

“ဆောရီးပါရှင်။ ဟို ... ဟို တစ်ခါကလည်း ...”

သူမက အရင်တစ်ကြိမ်က အဖြစ်အပျက်ကိုပါ မှတ်မိဟန်ဖြင့် အားတုံ့အားနာဟန် ဆိုသည်။ သူက မဲပြုံးတစ်ဖက်ဖြင့် ဒေါသထွက်စွာ စိုက်ကြည့်မိကာ ...

“ဪ ... မှတ်မိလို့ တမင်လုပ်တာလား”

“ဟင် ... မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်ကလည်း ... ကျွန်မက ရှင်ကိုမှ မမြင်ရတာ”

“မင်း ... ကွာ။ ပြောရင်းလည်း မကောင်းပဲ ရှိတော့မယ်”

သူက အလိပ်လိုက် ထွက်လာသော ဒေါသကို နည်းမျိုသိပ်ချရင်း စကားကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြောနေရသည်။ အယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးမှန်း မသိပါ။ လူပုံစံကြည့်တော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် အခြေအနေ အဆင့်အတန်း တစ်ခုထဲကမှန်း သိသာသော မိန်းကလေးဟာ ဒီအတိုင်း တစ်

နေရာရာမှာဆုံလို့ မိတ်ဆက်ပေးခြင်း ခံရရင်တောင် သူ့အနေနဲ့ စိတ်ဝင်စားလောက်မည့် ကိုယ်ဟန်အနေအထားနှင့် မိန်းကလေးဟာ ခုတော့ သူ့မရဲ့နမောနဲ့အကျင့်ကြောင့် မျက်နှာငယ်အနေအထားနှင့် တောင်းပန်နေရသည်။

“ကျွန် ... ကျွန်မ ... တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဟိုရှင်နောက်ကျောကို သုတ်ပေးရမလားဟင်”

“ကျွတ် ... မလိုပါဘူး”

“ဆောရီးပါရှင်။ အရမ်း အားနာတာပဲ။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

သူမက မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် အပြစ်ကင်းစဖွယ် မေးသည်။ သူက မုန်းစရာကောင်းအောင် နမောနဲ့မ နိုင်လှသော ဒီမိန်းကလေးကို နည်းနည်းတော့ ပညာပေးချင်လာသည်။ ပထမတစ်ခါတုန်းကလည်း သူ့မကြောင့် သူ့အင်္ကျီကို စွန်းပေသွားသော ခရမ်းရောင်ရေခဲမုန့်အရောင်များကို မနည်းကျွတ်အောင် ချွတ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။ ဒီတစ်ခါလည်း ရေခဲမုန့်ထက်ဆိုးတဲ့ ငရုတ်ဆီရည်မှ စွန်းရပြီမို့ လွယ်လွယ်နဲ့တော့ ကျောအေးမပေးတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မင်း ... ကိုယ် ခိုင်းတာ တကယ်လုပ်ပေးမှာလား”

“ဟင် ... ရှင်က ဘာခိုင်းမှာလဲ”

“ဒီအင်္ကျီကို မင်း ပြန်လျှော်ပေးရမယ်”

“ရှင် !”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းကိုယ်တိုင် ပြန်လျှော်ပေးရမယ်။ အစွန်းပေးနေတာကိုလည်း ကျွတ်အောင် အကောင်းပကတိဖြစ်အောင် ချွတ်ပေးရမယ် ...

လျှော်ဖွပ် မီးပူတိုက်၊ မွှေးပျံ့နေတဲ့ အနေအထားနဲ့ ကိုယ့်ရှေ့ပြန်ရောက်လာတာကို လိုချင်တယ်”

သူမက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ထော်ကာ လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ ဘာကို သဘောကျသွားမှန်း မသိသော အဓိပ္ပာယ်မျိုးနှင့် တစ်ယောက်တည်း ပြုံးတာကိုလည်း သူက သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ရသည်။

“ဟေ့ ... မင်း ဘာပြုံးတာလဲ”

ပြုံးတာကိုပဲ လိုက်မေးနေရလား ဟူသော အကြည့်မျိုးဖြင့် သူမက ပြန်ကြည့်လိုက်လျှင် သူက အဲဒီအကြည့်ကို ဖျားသွားရသည်။ ဘုရားရေ ... ဒီမိန်းကလေးက မျက်လုံးနဲ့ စကားပြောတတ်သော မိန်းကလေးပါလား။ ပြောချင်သော အကြောင်းအရာကို မျက်လုံးနှင့် အဓိပ္ပာယ်ဖော်တတ်သူတွေကို သူက စိတ်ဝင်စားတတ်သော အကျင့်က နဂိုတည်းက ရှိတတ်သူ ဖြစ်သည်။

“ဘာမှ မပြုံးပါဘူး၊ ရှင့်တောင်းဆိုမှုကို သဘောကျလို့ပါ။ အိုခေ ... ပေး ... ချွတ်။ ကျွန်မ လျှော်ပေးမယ်”

သူမက အခုကိုပဲ လျှော်ပေးတော့မည့်ဟန်ဖြင့် လက်ဝါးတစ်ဖက်တောင်ဖြန့်ပြီး တောင်းလိုက်လျှင် သူတောင်းနောက်သို့ ရဲ့သွားရသည်။

“နေဦး ... မင်း ငါ့ကားနားအထိ လိုက်လာခဲ့၊ အဲဒီကျမှ ငါ ချွတ်ပေးလို့ ရမှာပေါ့”

“အိုခေလေ ... ဒါဆို သွားမယ်။ ခြောက် ... ရှင့်အတွက်ပါ ကျွန်မ ပေါင်းရှင်းလိုက်မယ်နော်”

“မလိုပါဘူး၊ အမေရိကန် စစ်စတမ်ပဲ”

ပြီးရောလေ ဟူသော ပုံစံဖြင့် သူမက ပခုံးတွန့်ကာ သူမဘာသာ ဝိတ်တာတစ်ယောက်ကို သပ်သပ်ခေါ်ပြီး ဖိုက်ဆံ ရှင်းသည်။ သူကလည်း ဘေးလံမလာခင် ဒရိုင်တာကို ဖုန်းဆက် ပြီး ဆိုင်ရှေ့မှာ အသင့်လာစောင့်နေဖို့ ခေါ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမနှင့်အတူ ဆိုင်ထဲက ထွက်လာလျှင် သူ့ကားကလည်း ဆိုင် ရှေ့အရောက် ကွက်တိပဲ။

သူက ကားပေါ်တက်ပြီးတာနှင့် သူ့ရဲ့ရှစ်အင်္ကျီကို ချွတ်ကာ သူမဆီသို့ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ အောက်မှာ စွပ်ကျယ် တစ်ထပ်နှင့် စတိုင်လ်ပန်အနက် ဝတ်ထားသော မတော်မနန်း ပုံစံကို သူက ရယ်ချင်ဟန်နှင့် နှုတ်ခမ်းကိုက်စားဟန် ရှိသည်။ သူက ကားထဲမှ သူ့ရဲ့ name card ကို သူမဆီသို့ လှမ်းပေး လိုက်ပြန်လျှင် သူမက ကမန်းကတန်း ယူသည်။

“ရှော့ ... အင်္ကျီလျှော်ပြီးရင် ဖုန်းဆက်လိုက်”

“ဟင် ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်းတော့ ကိုအေးလွင်”

သူ့စကားအဆုံးတွင် ကိုအေးလွင်ကလည်း အတိ အကျပဲ ကားကို ရှော့ခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။ သူက ဘေးနား မှာ ချထားသော ခဏချွတ်ထားသည့် ကုတ်ကို ကောက်ဝတ်လိုက် လေသည်။ ဒီနေ့ လူကြီးကိုကြိုဖို့အတွက် ကုတ်ဝတ်လာတာကပဲ ခုန်သလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ နောက်ကြည့်မှန်ကတစ်ဆင့် လှမ်း ကြည့်လိုက်တော့ လက်တစ်ဖက်မှာ ရုပ်အင်္ကျီကိုတင်လျက် တစ် ဇက်က သူ့ Name Card ကိုကိုင်ရင်း သူ့ကားကို ငေးရင်း ကျန် ရစ်ခဲ့သော မိန်းကလေးကို မြင်တွေ့ရသည်။

သူမ တကယ်ပဲ သူ့ကို ဖုန်းဆက်ပါ့မလား။ သူ တတော့ ထိုမိန်းကလေးနှင့် ထပ်တွေ့ရဦးမယ်ဟု စိတ်ချစွာ လုံကြည်နေခဲ့သည်။

(၄)

“ဟဲ့ ... ညည်းဟာက ဒါဆိုရင် ဇာတ်လမ်းပေါ့။ ပြစမ်း ဝါဦးဟဲ့ သူ့ရဲ့ name card”

ရေးချယ်လ်က လက်တစ်ဖက်ကို အမြန်ကမ်းပြီး “ကျာ” ပြောပြသော name card ကို တောင်းလျှင် ကျာက မျက်စောင်းထိုးပြီး wallet ထဲမှာ ညှပ်ထားသော သူ့ရဲ့ကတ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ဒီနေ့ ဈေးသည်ကြီးရေးချယ်လ်ရဲ့ မင်္ဂလာဈေးက သူမရဲ့ကုန်စည်ခိုင် ဆိုင်ပိတ်သောနေ့မို့ ရေးချယ်လ်အိမ်သို့ ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျာမှာ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်နှင့်အတူ တစ်နေရာရာမှာ သွားဟယ် စားဟယ် မရှိဘဲ သူတို့အားတဲ့နေ့တွေမှာ သူတို့အိမ် လိုက်တွေ့ပြီး မမများကို အစစားဝင်ရသလို ဖြစ်နေလေသည်။

သူတို့က အလုပ်နှင့် အကိုင်နှင့်မို့ အလုပ်အကိုင် မရှိသော အားအားယားယား တေးကျာလီက အိမ်ရှင်မရဲ့ အိမ်

ဦးနတ်မရှိသော ကြားရက်၊ ဈေးသည်ကြီးဆန်နီ ဈေးပိတ်သောနေ့ စသဖြင့် အလှည့်ကျ ခ၊စားဝင်ရလေသည်။

“မြင့် မြတ် ခေါင် ... ဒါရိုက်တာ တဲ့နော်။ ဟင်း Super Power Group ကပဲဟဲ့၊ ဒါဆို အချာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟိ ဟိ”

“အောင်မယ် ... ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီး ခွီသံနဲ့ ... ဘာ (ဟိ ဟိလဲ”

ကျွဲကောသီး အမွှာကို ရသာမုန့်အစပ်နဲ့ တို့စားနေသော ရေးချယ်လ်မက ကျာကို တရားခံစစ်သလို အကြည့်နှင့် ပြူးကြည့်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီတစ်ယောက်က မာသလိုလို၊ ချေသလိုလိုရုပ်နဲ့ပေမယ့် ထင်မထားတာတွေ လုပ်တတ်သားပဲလို့ တွေးမိတာ ...

ငါ့ကို သူ့အင်္ကျီ လျှော်ပေးဆိုပြီး သူ ဝတ်ထားတဲ့ Shirt ကို ချွတ်လိုက်တာဟယ်။ အောက်က vest နဲ့ စတိုင်လ်ပန်အနက်နဲ့ ရယ်ချင်စရာကြီး ... ဟီး ဟီး”

“အောင်မယ် ... ဘာရယ်ချင်စရာကြီး ဟီး ဟီး လဲ။ စွပ်ကျယ်အောက်က မာဆယ်လ်တွေကို မြင်ပြီး ရင်ခုန်သွားတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“တိတ်စမ်း ...။ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာ၊ ဟား ဟား ဟား”

ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ဆိုပြီး မျက်နှာပိုး မသောဘဲ အော်ရယ်နေသော တျာကို ရေးချယ်လ်က ရွံ့မဲ့ကာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ တျာကတော့ ပြောရင်း ဆိုရင်း ရယ်မော ရင်းမှ တကယ်ပဲ သူ့ရဲ့ကျစ်လစ်လှပသော မာဆယ်လ်တွေကို ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ လက်မောင်းမာဆယ်လ်တွေ အရမ်းကြီး ထွားမနေဘဲ သင့်တင့်ရုံ ကျစ်လစ်လှပသော ယောက်ျားတစ်ယောက် ရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အမှတ်မထင် မြင်တွေ့သွားရတာပေါ့နော်။

“ဟင်း ... ငါ့ကို အင်္ကျီလျှော်ခိုင်းချင်တာက နည်းနည်း၊ သူ့မာဆယ်လ်တွေ ကြွားချင်လို့ အင်္ကျီချွတ်ပြတာမှန်းမှ မသိ။ မုန်းစရာ”

“အမယ်လေး ... အမယ်လေး ... မုန်းစရာ ပြောနေတဲ့ရုပ် က ချစ်စရာပါလားအေ။ ဟင်း ... မိတျာတို့ ရုပ်ပလာမှု အကြောင်းပြုပြီး ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် အစပြုတော့မယ် ထင်တယ် ...

နင်ကလည်း လွန်ပါတယ်ဟာ။ ဒီလူတစ်ယောက် ကိုပဲ နှစ်ခါတောင် ပြဿနာရှာမိရတယ်လို့”

“အင်းလေ။ ငါလည်း အဲဒါကြောင့် အားနာပြီး လျှော်ပေး မယ် ပြောလိုက်တာ။ သူ့ကိုလည်း တကယ်လျှော်ခိုင်းမယ် မထင်လို့ဟေ့ ...

ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးရှင်က တကယ် လျှော်ခိုင်းတယ် လေ။ ဟင်း ... သူ့ပုံစံကလေး လူကတော့ ခပ်မိုက်မိုက် ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ပေမယ့် ချေမယ့် ရုပ်ဟဲ့ ... သိလား။” “ဘာလဲ ... လူလူချင်း ချေမယ့်ရုပ်လား။ မိန်းကလေးတွေ ကို ချေမယ့်ရုပ်လား။”

“လူလူချင်းချေမယ့်ရုပ်လား ဘာလားတော့ အဲဒီလောက် ထိ အကဲမခတ်တတ်ဘူး၊ ငါ့အပေါ်တော့ ခပ်ချေချေပဲ။ ငါကလည်း ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ် ဆိုတော့ သူ ချေလည်း ခံနေရတာပေါ့ဟယ်။ အင်း ... သူ့ပုံစံကြည့်ရတာ နည်းနည်း တော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ရှိမယ့်ပုံစံပဲလို့ မြင်တယ်ဟ ...

ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့အရွယ် ယောက်ျားလေးထဲမှာ ဒရိုင်ဘာမောင်းတဲ့ကားကို အခန့်သားစီးသွားတာမျိုး မတွေ့ ဖူးဘူး။ သူ တစ်ယောက်ပဲ ချေမိုးနေတဲ့ စတိုင်လ်နဲ့ ပါ သွားတာ။ အချေတော့ အချေဟဲ့”

ရေးချယ်လ်က နှုတ်ခမ်းကို ရုပ်ဆိုးအောင် တစ်ချက် မဲ့ကာ တော်ဖီကို တစ်ကျိုက်မော့သည်။ ပြီးတော့မှ သတိရတာ ကို ထပ်မေးပြန်လေသည်။

“ဒါနဲ့ သူ့အင်္ကျီကို နင် လျှော်ပြီးပြီလား။”

“အင်း ... လျှော်ပြီးပြီ”

တျာက ငါးနီတူသုပ်ကို တစ်စွန်းခပ်စားရင်း ပြုံးစိစိ ဖြေသည်။ အဲဒီ ရုပ်အင်္ကျီကိုလျှော်ဖို့ တျာ တစ်ယောက် အတော်

ကြီး လုံးပမ်းခဲ့ရတာ ကိုယ်တိုင်ပဲ သိသည်လေ။ အင်္ကျီကိုဖွက်ယူ လာရရင်း (ဘယ်သူမှတော့လဲ တျာအိတ်ကို စစ်မနေဘူးပေါ့) ဒါပေမဲ့လည်း တစ်ယောက်ယောက် တွေ့မသွားအောင်တော့ ဂရုစိုက်ရသည်ပေါ့။ တျာက အိမ်မှာ အခွင့်ထူးခံ တစ်ခန်းတည်း သော Master Bedroom ကို ရထားသည်မို့ တျာအခန်းထဲမှာ ပင် ရေချိုးခန်းထဲ သူ့အင်္ကျီလေးကို လျှော်ရသည်။ အင်္ကျီထဲမှရသော သင်းပျံ့ချိုအိသည့် ရေမွှေးနံ့သည် ဘာရေမွှေးအမျိုးအစားလဲဟု သိချင်စိတ် ပေါ်မိသေးသည်။ အင်္ကျီနောက်ကျောက် ငရုတ်ဆီ အကွက်ကို အစွန်းချွတ်ဆေးဖြင့် သတ်ကြီးစွာ အရောင်မလွင့်အောင် ချွတ်ရကာ သေချာလျှော်ဖွပ်ခဲ့သဖြင့် သူ့အင်္ကျီလေးဟာ နဂိုရည်မပျက်ဘဲ အကောင်းပကတိ ပြန်ရခဲ့လေသည်။ အဲဒါလေးကို မကျွမ်းမလောင်အောင် ဂရုတစိုက် မီးပူတိုက်ပြီး သူ့ကိုပြန်ပေးဖို့ ရယ်ဒီဖြစ်နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်အချိန် ပေးရမှန်းမသိသေး။ သူ့ထံသို့လည်း ဖုန်းမဆက်ရသေးပါချေ။

“လျှော်ပြီးပြီဆိုတော့ မပေးသေးဘူးလား။”
 “အင်း ... ငါက (... ..)လမ်းထဲ မရောက်သေးလို့လေ။ သင်တန်းက တနင်္လာနဲ့ အင်္ဂါ နှစ်ရက်တည်းရှိတာ။ လာမယ့် တနင်္လာနေ့မှ ပေးမလားလို့”
 “အင်း ... ပြီးရင် ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင် သတင်းပေးဦး။ ဟို မိန်းမရော ဒီအကြောင်းတွေ သိလား။”
 “ဘယ်သိမလဲ။ သူ့ကလေးနဲ့သူ တိုင်ပတ်နေတဲ့ဟာ”

“သူ့အင်္ကျီကို နင်က သူ့ရုံးထိ သွားပေးရမှာလား။”
 “မသိဘူးလေ၊ ဖုန်းမှ မဆက်ရသေးတာ”
 “ဟဲ့ ... ဒါဆို အခု ဆက်လေ”

ရုတ်တရက် တက်တက်ကြွကြွကြီး ထအော်လိုက်သော ရေးချယ်လ်ရဲ့ အလန့်တကြားအသံကြောင့် “တျာ”က ချွတ်စောင်းထိုးမိသည်။ တျာရဲ့ တီကောင်မျက်စောင်းလောက်ကို ဂရုမစိုက်သော ရေးချယ်လ်က ဆက်ပါဟဲ့ ... ဆက်ပါ။ သူ့အသံကို နားထောင်ချင်လို့ပါဟု တက်တက်ကြွကြွကြီး အော်နေသောအခါ တစ်ယောက်တည်း ဆက်တာနဲ့စာလျှင် သူငယ်ချင်း နို့တုန်း အတူဆက်တာက ပိုကောင်းမလားဟု တွေးမိသည်။

“ဆက်စမ်းပါ မိတျာရယ်။ ဘယ်လိုအသံမျိုးလဲ သိရင် ငါက အကဲဖြတ်ပေးလို့ ရတာပေါ့ဟဲ့”
 “အောင်မယ်လေး ... သူက အသံဝိဇ္ဇာဆရာမ ကျလို့”
 “ဟဲ့ ... စကားထဲက ဇာတ်ပြတယ်ဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား။ သူ့စကား အသွားအလာကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လိုလူမျိုးဆိုတာ အကဲခတ်လို့ ရတာပေါ့”
 “အကဲခတ်မနေနဲ့ အချေလူမျိုးပဲ။ ကဲပါ ... ဒီလောက် ဖြစ်နေတာ ဆက်မယ် နားထောင်”

“တျာ”က wallet ထဲက သူ့ Name Card ကို ထုတ်ယူကာ ဖုန်းနံပါတ်ကိုကြည့်ပြီး ခေါ်လိုက်သည်။ Name Card ထဲတွင် သူ့နာမည် ရာထူး အလုပ်အကိုင်နှင့် သူ့ရဲ့ e-mail

လိပ်စာတို့ ပါဝင်လေသည်။ ဖုန်းနံပါတ်မှာ တစ်လုံးတည်းပဲ ရိုက်ထည့်ထားသည်မို့ အလုပ်နှင့် မသက်ဆိုင်သော အပြင်မိတ်ဆွေ များကို ပေးသော private card လားဟု တွေးထင်ရသည်။

ဖုန်းဝင်သွားပြီးနောက် သူများတွေလို သီချင်းသံ Ring tunes ထွက်မလာဘဲ ပီယာနိုသံ ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်းပဲ ထွက်လာသဖြင့် တျာရော ရေးချယ်ပါ ဟင်းခနဲ နှာခေါင်းရှုံ့မိ ကြသည်။ တကယ်ပါဆို ကလက်စီကွေးတွေကို သိပ်ကြိုက်တဲ့ သူ။

“ဟယ်လို”

ပီယာနိုသံကို မဲ့ရွဲကာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မေးငေါ့ပြနေစဉ်မှာပဲ တစ်ဖက်က ဟယ်လိုဟု ရုတ်တရက် ထူး လိုက်သောအခါ တျာသည် ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ရေးချယ်လ်ကို ဘာပြောရမှာလဲဟု မေးငေါ့ပြရင်း ဖေးချယ်လ် ကလည်း ပြောလေ ပြောလေ ဟူသော ပုံစံဖြင့် အသံတိတ်တွန်း ထိုးပြသည်။

“ဟယ်လို”

တစ်ဖက်က ထပ်၍ဟယ်လို ထူးလျှင်တော့ “တျာ” မှာ ပြောဖို့ လည်ချောင်းရှင်းရတော့သည်။ သူ့အသံက ခပ်တည် တည် ခပ်မှန်မှန် ဖြစ်ကာ ချိုသာနူးညံ့သော အသံမျိုးထဲမှာတော့ မပါ၊ပါချေ။

“ဟယ်လို ... ကိုမြင့်မြတ်ခေါင် ဟုတ်ပါသလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဘယ်သူပါလဲ”

“ကျွန် ... မ ... တေးတျာဏီပါ”

“တေးတျာဏီ ! ... (ခေတ္တ စဉ်းစားသလိုဖြင့်) ဆော့ရီး ကျွန်တော် ဒီနာမည်ကို မသိဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဖုန်း ဆက်တာက ဘာကိစ္စလဲ”

အသံကတော့ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ။ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ရပြီး ငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ လာအိသည်ဟု သဘော ထားလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ပင်ကိုစတိုင်လ်ကကို မိန်းကလေးတွေ နဲ့ပတ်သက်လာလျှင် ခပ်တင်းတင်း၊ ခပ်ချေချေ ဆက်ဆံတတ် သလားတော့ မသိတတ်ချေ။ သူ့အသံချေချေကြောင့် တျာနှင့် ရေးချယ်လ်က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်စပစ်ပြမိကြ သည်။

“ကျွန်မ ရှင် အင်္ကျီ လျှော်ခိုင်းတဲ့ မိန်းကလေးလေ”

တျာစကားသည် သူ့နားထဲတွင် ရုတ်တရက် ရှုပ် တွေးသွားသလို ရှိသည်။ သို့သော် Sharp ဖြစ်လွန်းဟန်တူသော ထိုယောက်ျားမှာ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ ချက်ချင်းပဲ သဘော ပေါက်သွားဟန်ရှိသည်။

“ဪ ... မင်း လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အိုခေ ... အင်္ကျီလျှော်ပြီးပြီပေါ့”

www.burmeseclassic.com

ဒင်းက ဘယ်လောက်တောင်များ ချောပြီး ချမ်းသာ နေလို့တုန်း”

ဘယ်လောက်တောင်များ ချောနေလို့လဲဆိုတော့ သူ့မျက်နှာကို “တျာ” မြင်ယောင်မိလာသည်။ သူ့ပုံစံဟာ ချောသည် မိုက်သည် ဆိုတာထက် ပုံစံကိုမြင်လိုက်တာနှင့် သပ်ရပ်စမတ်ကျကာ စည်းစနစ်ကျလွန်းသူတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံစံမျိုး ပေါ်လွင်နေတာပါ။ ထူထဲကာ နက်မှောက်သော မျက်ခုံးနှင့် ထင်ပေါ်သောနှာတံ၊ မေးရိုးကျကျနဲ့မို့ ယောက်ျားပီသသော သွင်ပြင်ရှိရုံကလွဲလို့ သိပ်ချောတယ်လို့ ပြောလို့တော့ မရဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကြည့်ကောင်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ ပြောရမည်ဖြစ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ Confidence အပြည့်ရှိပုံက သူ့ကို ပိုကြည့်ကောင်းသက်ဝင်စေသည့် အချက်ဟု ထင်ပါသည်။

“ဟဲ့ ... ငါမေးနေတာ ကြားလား”

“အင်း ... ကြားပါတယ်။ နင် မေးတာကို စဉ်းစားနေတာလေ။ ဘယ်လောက်ချောပြီး ချမ်းသာနေလို့လဲဆိုလို့၊ သူ့ပုံစံကို ပြန်ဖော်ကြည့်နေတာ”

“အမယ်လေးဟဲ့ ... မှားပါတယ်။ တစ်စုံစီမုံ ရင်ထဲမယ်လုပ်နေပြန်ပြီ၊ နင်နော် ... ငါ တစ်ခါတည်း မှာမယ်၊ ငါ အဲဒီ ချေမြင်မြတ်ခေါင် ပြောတဲ့ ဆိုတဲ့ ပုံစံတွေကို လုံးဝ သဘောကျဘူး ...

နင်လည်း ရူးတူးပေါတော့ပုံစံနဲ့ သူ ချေသမျှ ခံမနေနဲ့”

“ဟား ဟား ... ငါ့ကိုများ ရူးတူးပေါတော့တဲ့။ သေဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ငါ ပြောတာ မြဲမြဲမှတ်ထား”

“အေးပါ ... ရူးတူးပေါတော့ ပုံစံနဲ့ပဲ၊ ချေခဲ့မှာ ... ဟီးဟီး”

“တွေ့လား ... ပြောပုံကိုက”

ရေးချယ်လ်က အပျိုကြီးဖြစ်မယ့်စတိုင်လ်ဖြင့် မျက်အောင်းထိုးကာပြောလျှင် တျာက ဘာမှမသိဟန်ဖြင့် ပန်းကျုံ့ကာ လျှာထုတ်ပြမိလေသည်။ အင်း ... လာမယ့် တနင်္လာနေ့မှာ သူနဲ့တွေ့ရင် “တျာ” ဘာမှ အလွဲလုပ်မိမယ် မထင်ပါဘူးနော်။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပဲပြောနေ ပြောနေ တျာ မျက်လုံးထဲမှာ ဆော့ သူက တခြားယောက်ျားတွေလို တျာကို မီးအားပြင်းသော ချက်လုံးမျိုးနှင့် မကြည့်၊ စိတ်ဝင်စားဟန် မပြတာကိုပဲ ဒီကောင်လေးက သဘောကျနေမိသည်ဆိုလျှင် ဘယ်သူတွေက ဘာပြောလဲလေ။

(၅)

လမ်းဘေးမှာ တရိပ်ရိပ် ပြတ်ကျန်ခဲ့သော မြို့ပြ
မဟုတ်သည့် မြင်ကွင်းများကိုငေးရင်း ရန်ကုန်-ပဲခူး ကားလမ်းမ
ကြီးသည် ရန်ကုန်မြို့ ကားကျပ်လွန်းသော မြို့ထဲထက်တော့
စိတ်သက်သာမှု ပေးသေးသည်ဟု ဒရိုင်ဘာမောင်းသည့် ကား
နောက်ဘက်မှ ထိုင်စီးလာသူ “ခေါင်”က တွေးနေမိလေသည်။
အခုတလောမှာ ဓရီးမထွက်ရတာတောင် ကြာသွားပြီပဲဟု ကိုယ့်
ဘာသာ ပြန်သုံးသပ်မိရသည်။ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းစုများရဲ့ ဒါရိုက်တာ
အဖွဲ့ဝင်ထဲတွင် သူက အသက်အငယ်ဆုံးမို့ လူတွေက စောင့်
ကြည့်ဝေဖန်သည်အထဲ သူ့အစွမ်းတွေကို ပြသနိုင်ဖို့ အစွမ်းကုန်
ကြိုးစားနေချိန်တွင် သူ့ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်တွေပါ ပါသွား
သလားဟု တွေးနေမိသည်။

အခုလည်း တနင်္ဂနွေနေ့မှာတောင် မနားနိုင်ဘဲ
ပဲခူးက အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုကို သူများထက်ဦးစွာ ထောက်ပြ အ

ရင်ခံ၊ အစည်းအဝေးထဲ ထည့်ပြောနိုင်ဖို့အတွက် သူ့ဘာသာ
ကိုယ်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ် သွားကြည့်ပြီး ပြန်လာတာဖြစ်သည်။
အပြင်သို့ ငေးနေရင်း သူက နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်မိသည်။
ရန်ကုန်ရောက်ဖို့ တစ်နာရီခန့် လိုသေးသည်။ ရန်ကုန်မြို့ထဲ ရုံး
ပိတ်ရက်မို့ ကားရှင်းကောင်းရဲ့။ နေ့လယ် ဆယ်နှစ်နာရီခွဲတွင်
Fuji မှာ ဂျပန်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် ချိန်းထားတာမို့ ဒီကနေ
တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းကို ဆယ်နှစ်နာရီလောက် ရောက်နိုင်ပါ
မည်။

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် အကွက်ကျကျ တွေးတော
ဧည့်စားနေတုန်းမှာပဲ ကားက လမ်းဘေးသို့ ဆွဲပြီးပါသွားသည်။
ဆိုအေးလွင်က ဝါရင့်ယာဉ်မောင်းပီပီ ကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ
ထိန်းကျောင်းရင်း၊ လမ်းဘေးသို့ အသာမှေးရပ်နိုင်လိုက်သည်။

- “ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုအေးလွင်”
- “ကားဘီးပေါက်သွားတာ အစ်ကိုလေး”
- “ကားဘီးက ဘာဖြစ်လို့ ပေါက်ရတာလဲ”

သူ့မေးခွန်းကို ကိုအေးလွင်က ဘာပြန်ဖြေရမှန်း
မသိသလို ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြသည်။ ကိုရီးယားကားထဲက
လို “စိုးရှံ့ပါတယ်”ဟူသော အပြောမျိုးတော့ မလာပေမယ့် လာ
တောင်လာသင့်သည်ဟု ထင်မိလေသည်။ ဒီလူ သူ မသိသော
ဘယ်နေရာတွေမှာမောင်းလို့ ဒီလို ဘီးပေါက်ရတာလဲ။ ကားရပ်

ပြီးသောအခါ သူပါ ဆင်းပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ရှေ့ဘီးညာဘက်က ပေါက်တာဖြစ်သည်။ ဘီးက ပြားနေလေပြီ။

“ဘီးလဲရမှာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြီးရော ... လဲလေ။ ဆယ်မိနစ်ဆို ရတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်ခွဲမှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတာ သိတယ်နော်”

သူ့အပြောကို ကိုအေးလွင်က ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်ကာ တစ်ခုခုပြောဖို့ ချိန်ဆနေသည်။ သူက ဘာလဲဟု မေးဆတ်ပြလိုက်လျှင် ...

“ဟို ... ကားဘီးက ...”

“ဘာလဲ ... စပယ်ယာဘီး မပါဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ စပယ်ယာဘီးက ပါ၊ပါတယ်”

“ဒါဆို ဘာမပါတာလဲ”

“ဟို ... ဂျိုက်ပါ”

“ဘာ”

“ဂျိုက်လေ ... ဂျိုက်ပါ၊ ကားဘီးဖြုတ်လဲဖို့”

“ဟင်”

သူက မျက်လုံးကြီးပြူးလျက် ကိုအေးလွင်ကိုအံ့ဩတကြီး စိုက်ကြည့်နေလျှင် ကိုအေးလွင်မှာ ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ သူ့အကြည့်ကိုလည်း ရင်မဆိုင်ရဲသလိုဖြင့် ခေါင်းငုံ့ရှောင်ဖယ်

သွားသည်။ သူ့အကြောင်းကိုသိစွာ၊ သူ့ဒေါသကို သိစွာဖြင့် ကိုအေးလွင် စိတ်ထဲ ခေတ္တာသုတ် ရွတ်ချင်လည်း ရွတ်နေပေလိမ့်မည်။ သူဟာ တစ်ဖက်သားကို ဒေါသထွက်လာလျှင် ဒေါသတံကြီး အော်ဟစ်တာမျိုး မလုပ်တတ်ပေမယ့် သွေးအေးအေးနှင့် ရက်စက်တော့မည်ပုံမျိုးဟု တချို့က နောက်ကွယ်မှာ ပြန်ပြောကြပါသည်။

“ခင်ဗျား တော်တော်ပေါ့လျော့တာပဲ။ ဂျိုက်ဆိုတာ ကားထဲမှာ အမြဲပါရမယ့်ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူးလား ...

အရင်က အမြဲရှိတယ် မဟုတ်လား။ အခု ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“ဟို ... အန်တီသီရိ ဒရိုင်ဘာ ဦးလွင်က တစ်နေ့ကငှားလို့ သူ့ဆီပါသွားပြီး၊ သူကလည်း မေ့ပြီးပြန်မပေး၊ ကျွန်တော်ကလည်း ...”

“ခင်ဗျားကလည်း မေ့ပြီး ပြန်မတောင်းဘူးပေါ့ ... ဟုတ်လား”

ဟုတ်နေသောကြောင့် ကိုအေးလွင်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။ ကိုယ့်ထက် အသက်ဆယ်နှစ်လောက်ကြီးသော သူ့ကို နင်ပဲဆလည်း မပြောချင်ဘဲ ဒေါသကလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ စိမ့်ထွက်လာသည်။ ဒီလို တာဝန်ကို ပေါ့လျော့တာမျိုး၊ အလုပ်ကို အလေးမထားတာမျိုးကို သူ့က သိပ်မုန်းလေသည်။ ဘာမှမဖြစ်သေးရင်တော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဟု

သော စကားအတိုင်း၊ ကားဘီးမပေါက်ရင်တော့ ကျွန်ုပ်တို့ပါတာ မပါတာတောင် သူ သိနိုင်မည် မဟုတ်ပေမယ့် ခုတော့ တိုက်ဆိုင် မှုဆိုတာ ဒီလိုပဲ ရှိတတ်သည် ဖြစ်လေရာ ပေါ်လျော့မှုအတွက် တော့ ကံမကောင်းနိုင်တော့ပြီ။

“ကဲ ... ဒီတော့ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ကား တားစီးသွားရမှာလား ရန်ကုန်ထိ လမ်းလျှောက်သွားရမှာ လား။”

“တောင်းပန်ပါတယ် အစ်ကိုလေးရယ်။ နောက် ဒီလိုမဖြစ် စေရပါဘူး။”

“ခင်ဗျား တောင်းပန်တာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ နောက်မဖြစ် အောင် လုပ်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ အစတည်းက မဖြစ်အောင် စနစ်ကျခဲ့ရမှာ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့။ အစ်ကိုလေး ကားပေါ်ထိုင်နေပါ။ ကျွန်တော်လာတဲ့ကားတွေကို တားပြီး အကူအညီတောင်း ကြည့်ပါ့မယ်”

“ကျွတ် ... အဲဒါက ဘယ်အချိန်ကျမှ အဆင်ပြေမှာလဲ။ ကျွန်တော် ဧည့်သည်နဲ့ ချိန်းထားသေးတယ်လေ”

“ဟုတ် ... ဒါပေမဲ့ ...”

ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိဘဲ မျက်နှာပျက်နေသည့် ကိုအေးလွင်ရဲ့ စိတ်ပျက်စရာပုံစံကို သူက ကျွတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲ လိုက်ရင်း လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။ လောလောဆယ်တော့

ဒီနားမှာ မနေချင်တော့ပေ။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် လျှောက် ထွက်လာရင်း သူ ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေမိသည်။ ဂျပန်မိတ်ဆွေနှင့် ချိန်းထားတာကိုလည်း နောက်မကျချင်ပေ။ အကြောင်းပြချက်ပေးလို့ ရပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင်က ဆင်ခြေတွေ ကို မုန်းသူဖြစ်ပြီး ဆင်ခြေပေးရမှာကိုလည်း ဝန်လေးသူ ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာဆိုလည်း Taxi စီးဖို့ ဝန်မလေးပေမယ့် ခုတော့... တဝေါဝေါ ဖြတ်သွားနေကြသည့် ကားများထဲတွင် Taxi တစ်စီး တလေ ပါဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း မျှော်လင့်ချက် ရေးရေးဖြင့် ဖြတ်သွားသော ကားတွေကို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ Suzuki Swift အနက်လေးတစ်စီး က သူ့ဘေးသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆင်းလာကာ မမဲတမဲ စတောကာ ကပ်ထားသော မှန်ချပ်က လျှောခနဲ ဆင်းလာပြီး မျက်နှာတစ်ခု ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရုတ်တရက်မို့ ဘယ်သူပါလိမ့်ဟု စူးစမ်း ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ကားပေါ်မှ မိန်းကလေးက သူ့ကို ပြုံးပြလေ သည်။

“ကားပျက်နေလို့လား။”

သူ့ကို စကားဆိုလိုက်သည်အထိ ဘယ်သူလဲဟု စေတေဝါ စဉ်းစားနေတုန်း ဒါမှမဟုတ် ကူညီချင်သော မိန်းက လေးသက်သက်ပဲလားဟု တွေးနေတုန်းမှာပဲ သူမက တပ်ထား သော မျက်မှန်ကို နဖူးပေါ်ပင့်တင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သွား ဖြူးဖြူးတန်းတန်းလေးများ ပေါ်အောင် ရယ်လိုက်လျှင် အဲဒီ ပွင့် လင်းဖြူစင်သော ရယ်သံမှာ တစ်ခဏ ငေးသွားရသည်။

“ကျွန်မပါ”

ချိုလွင်သော ရယ်သံနှင့်အတူ “ကျွန်မပါ” ဟူသော ပြောပုံဆိုပုံသည် သူ့မျက်လုံးများကို ခေတ္တတော့ မှေးစင်းကာ အငိုက်မိသွားစေသည်။ သူမရဲ့ “ကျွန်မပါ” flow မှာ သံရှည်ဆွဲ ပြောသော flow ဖြစ်ပြီး ကျွန်မပါ မမှတ်မိဘူးလား ဟူသော နောက်ဆက်တွဲစကား အဓိပ္ပာယ်ပါ ပါနေလေသည်။ ဒီမိန်းကလေး ရဲ့စကားပြောပုံ ဆိုပုံဟာ တစ်ဖက်လူကို ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခုပေး နိုင်သည် ဆိုတာကို တတိယကြိမ်မြောက် တွေ့ဆုံချိန်ဝယ် သူ လက်ခံလိုက်ရပြီ ဖြစ်သည်။

“ဪ ... အင်း”

“ကား ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘီးပေါက်သွားတာ”

“ဪ ... ကျွန်မ ဘာကူညီပေးရမလဲ”

“မင်း ရန်ကုန် သွားမှာလား”

“ဒါပေါ့”

သူက ကိုအေးလွင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက် လျှင် အခုထိ ဂဏန်းမငြိမ်သေးသော အနေအထားကို တွေ့ရ သည်။ သူက သူမဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ကို ပြောဟူသော အနေအထားဖြင့် အသင့်စောင့်နေသော သူမရဲ့ ရှင်လန်းဆန်းသော အနေအထားကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို အကူအညီ နှစ်ခုလောက် ပေးနိုင်မလား”

“နှစ်ခု ! ”

နှစ်ခု ဆိုပြီး လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်ပေ မယ့် “နှစ်ခုတောင်လား” ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုဆန်းကြယ်သော မိန်းကလေးပါလိမ့်။ ပါးစပ်က ထွက် လာသော စကားတို့ရဲ့ ထပ်ဆင့်တိုး အဓိပ္ပာယ်တို့ပါအောင် ပြော တတ်သော မိန်းကလေးမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးလေသည်။

“မင်းကားမှာ ဘီးဖြုတ်တဲ့ ဂျိုက်ပါရင် ခဏငှားပါ။ ပြီးရင် နောက်တစ်ခုကတော့ မင်းကားနဲ့ ရန်ကုန်ကို လမ်းကြွလိုက်ချင်တယ်”

“အင်း ... ဒုတိယအချက်ကတော့ ကူညီနိုင်ပါတယ်။ ပထမအချက်ကတော့ ကျွန်မကားမှာ ဂျိုက်မပါဘူးရှင်”

သူ့မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားမှာကို အချိန်မီ မထိန်းချုပ်နိုင် ပါ။ သူ့မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့ပုံကို သူမက သဘောကျသလို ပြုံးစိစိဖြင့် ဝခုံးတွန့်သည်။ ဘယ်လိုကောင်မလေးပါလိမ့်။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆိုရင် ကားကြိုတော့ လိုက်လို့ဖြစ် တယ်ပေါ့”

“ဖြစ်ပါသကောရှင်”

“ဒါဆို ခဏလေး”

သူက လှမ်းကြည့်နေသော ကိုအေးလွင်ကို ကြည့် တျက်လုပ်ခဲ့ဖို့၊ ကားဘီးလဲပြီးလျှင် သူ ရှိသောနေရာကို ဖုန်းဆက် ပြီး လိုက်လာဖို့ မှာကာ သူမကားပေါ်တက်ဖို့ ပြင်သည်။

“ကိုယ် ရှေ့ကထိုင်ရမလား၊ နောက်က ထိုင်ရမလား”

“ရှင် ထိုင်သင့်တယ်လို့ ထင်တဲ့နေရာမှာ ထိုင်ပေါ့”

သူမကလည်း မခေချေ။ သူက နောက်ကထိုင်ဖို့ မသင့်တော်ဘူးဟု ယူဆကာ ရှေ့ခန်းကပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။ သူမက ကားကို မောင်းမထွက်သေးဘဲ သူ့ဘက်သို့ တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်ကာ ...

“ရှင် မောင်းမလား”

“ဟင် ... မမောင်းပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ မောင်းရမှာလဲ”

သူ့ရဲ့ အကြောက်အကန် ပုံစံကို သူမက မျက်ခုံး ပင့်ကာ သဘောကျသလို ချိုလွင်စွာ ရယ်မောရင်း ကားကို ဂီယာပြောင်း မောင်းထွက်ဖို့ ပြင်သည်။ ဒီမိန်းကလေးဟာ အမြဲ ရယ်မောပြုံးရွှင်နေတတ်တာကို သူ ထူးဆန်းနေရသည်။ ဘာများ လုပ်ပါလိမ့် Marketing လား၊ လေယာဉ်မယ်လား၊ ရယ်မောပြုံး ရွှင်နေပေမယ့် ကလက်တက်တက် မဟုတ်ဘဲ ဘောင်တစ်ခု အတွင်းက မော်ဂျေချိုသာမှု ရှိသူဟု ယူဆရပြီး တစ်နည်းဆိုရလျှင် မျက်နှာချိုသော မိန်းကလေးဟု သတ်မှတ်ရမှာ ဖြစ်သည်။

“သိဘူးလေ။ ရှင့်ပုံစံက မိန်းကလေးမောင်းတဲ့ကား စီးချင် ပါ့မလားလို့”

သူမ ပြောမှပင် သူက ခါးပတ်၊ ပတ်ဖို့ သတ်ရသည်။ ခါးပတ်၊ ပတ်ဖို့ Alarm မမြည်တာကြောင့် သူမကို ကြည့်လိုက် လျှင် သူမလည်းပဲ ခါးပတ် ပတ်မထားတာကို တွေ့ရသည်။

“ဟင် ... ခါးပတ် ဘာလို့ မပတ်တာလဲ။ ကားက ခါး

ပတ် မတပ်ရင် Alarm မြည်တယ် မဟုတ်လား”

“မြည်ဘူးလေ။ အဲဒီမှာ မမြည်အောင် Stick လေးတွေ ထိုးထားတာ မတွေ့ဘူးလား”

အဟုတ်ကိုပဲ Angry Bird အရုပ် စတီးပြားလေး ဈားကို ခါးပတ်ခလုတ်ထဲ ထည့်ထားတော့ ကားက Alarm မမြည်တော့။ ကောင်းပါလေ့၊ သူက ပခုံးကို မသိမသာတွန့်ရင်း သူမ ကားမောင်းနေပုံကို မသိမသာ အကဲခတ် ကြည့်မိသည်။ အချိန်နောက်ကျမှာစိုးလို့ သူမ ကားကို တက်စီးလာခဲ့သော်လည်း တကယ်မောင်းနေမှ ဖြစ်ရဲ့လားဟု အတွေးဝင်လာသည်။ ဒီကောင် မလေးက သူနဲ့တွေ့တိုင်း အမြဲ နမော်နမဲ့ ဖြစ်နေကြလေ။

သူ့အတွေးကို သူမ ဖမ်းမိသွားလားတော့ မပြော တတ်ချေ။ သူ့စိတ်ကိုသိသော စကားတို့ကို ပြောလေသည်။

“ရှင် စိတ်ချလက်ချစီးနော်၊ ကျွန်မက တချို့နေရာတွေ သာ နမော်နမဲ့နိုင်တတ်ပေမယ့် ကားမောင်းတဲ့နေရာတော့ safe ဖြစ်ပါတယ်။ အဲ ... စိတ်မချဘူး ဆိုရင်လည်း ကိုယ် တိုင် ဝင်မောင်းလို့ရတယ်”

“မမောင်းပါဘူး၊ မင်း ဘာသာ ဂရုစိုက်ပြီး မောင်းပါ။ ဒါနဲ့ မင်းနာမည် ဘယ်သူ ? ... ?”

“တေး ... တျာ ... ထီ”

သူမက သူ့ကို တစ်လုံးချင်း မျက်လုံးပြူးကာ ပြောလိုက်ပုံကြောင့် သူပင် တွန့်သွားရသည်။ ဒီကောင်မလေးရဲ့ ပြောပုံဆိုပုံဟာ သူ တွေ့ဖူးနေကျ မိန်းကလေးတွေနဲ့ မတူဘဲ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ထူးခြားနေသည်ဟု ထင်မိသည်။ ပဲများခြင်းလည်းမရှိ၊ အထာပေးခြင်းလည်း မရှိဘဲ ပွင့်လင်းဖော်ရွေသော ပုံစံမျိုးလေး ဖြစ်သည်။

“အင်း ... တေးတျာဏီ ... မင်းကရော ဘာဖြစ်လို့ ကားမှာ ဂျိုက်မပါရတာလဲ၊ မေ့ခဲ့တာလား?”

“အစတည်းက မပါတာ”

“ဟင် ... ဒါဖြင့်ရင် ကားဘီးပေါက်တော့ မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မပေါက်ဘူး ဆိုတာ သိနေတယ်လေ”

ဘယ်လို ကောင်မလေးမျိုးပါလိမ့်ဟု သူက ထူးဆန်းစွာ မျက်မှောင်ကြုတ် ကြည့်နေမိလေသည်။ သူမကတော့ နှုတ်ခမ်းတွေက ကော့တက်အောင်ပြုံးလျက် ကားကို ကျင်လည်စွာ မောင်းနှင်နေသည်။ သူမ ကြည့်ရတာ ကားနှင့် အသားတကျဖြစ်လျက် သက်သောင့်သက်သာပါပဲ။ တချို့မိန်းကလေးတွေဆို ကားမောင်းလျှင် ခပ်တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်လျက် စင်တီရာတိုင်ကို ရွေ့ကိုင်သလို လက်နှစ်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ထားတတ်ကြသည်။ မြင်ရတာ သက်သောင့်သက်သာ မရှိချေ။ ကားကို ပင်ပန်းတကြီး

မောင်းနေရသည်ဟု ခံစားစေရသည်။ သူမကတော့ ဒီလိုပုံဆုတ်ပါ။

“ဒါနဲ့ မင်းကြောင့် စွန်းပေသွားတဲ့ အင်္ကျီကို မနက်ဖြန်ပေးမှာ မဟုတ်လား?”

“ဟုတ်တယ်”

“အခုရော ပါလား?”

“ဟင် ... ဘယ်ပါလိမ့်မလဲ။ ရှင့်အင်္ကျီကိုယူပြီး ကျွန်မက ပဲခူးကို ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ။ မနက်ဖြန် ပေးမှာဆိုတော့ ကားပေါ်တစ်ခါတည်း တင်ထားလိုက်ပြီလားလို့”

သူမက ပြုံးစိစိဖြင့် ပခုံးကို အသာတွန့်သည်။ သူက ကားမောင်းနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကြာကြာကြည့်ရမှာ အားနာသဖြင့် အကြည့်လွှဲကာ ကားထဲ ဝေ့ဝဲကြည့်မိသည်။ မိန်းကလေးမောင်းသောကား ပီသစွာ ကားထဲတွင် အရုပ်မျိုးစုံက တိုးလိုတွဲလောင်း။ Air con ဖြင့် အေးမြနေသော လေထုထဲတွင် လီမွန်ရနံ့က သင်းပျံ့နေသည်။ FM Radio မှ တေးသီချင်းသံတိုးတိုးက လွင့်ပျံ့နေလေသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက်တော့ ဒီလို 1.3 ကားအသေးလေးတွေမှာ ခေါင်းဝင်ကိုယ်ဆန့်၊ Air Con လည်း နိုင်နင်းပြီး ဆီစားသက်သာကာ ထားကျပ်သော။ ပါကင်ကျဉ်းသော ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင် တော်တော် အသုံးတည့်လှလေသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းက တစ်ယောက်တည်း ပဲခူးကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“မေမေ ခိုင်းထားတဲ့ အလုပ်ကိစ္စ တစ်ခုကြောင့်ပါ”

“ဪ ... ခုလို တစ်ယောက်တည်းသွားတော့ အေးဆေးပဲပေါ့”

“ဘာကို အေးဆေးတာလဲ”

“ဪ ... မင်းကို တွေ့လိုက်ရရင် အမြဲ နမော်နမဲ့ပဲလေ့ကိုယ့်ကိုတောင် နှစ်ကြိမ်တိတိ ဝင်တိုက်ပြီး ပေစွန်းအောင် လုပ်ခဲ့သေးတာပဲ။ ကြားထဲမှာ ကိုယ် မသိနိုင်တဲ့ မင်းရဲ့ နမော်နမဲ့တွေလည်း ရှိမှာပဲ”

သူ့စကားမဆုံးသေးပေမယ့် အဲဒီနေရာကို ရောက်သွားလျှင် နှုတ်ခမ်းလေးကို စုချွန်ကာ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ပင့်တင်ရင်း ပန်းကြဲကြဲလိုက်သည့် အိုက်တင်သည် သူ့အတွက် ဆန်းကြယ်သွားလေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူက စကားဆက်ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒါကို ကားမောင်းတော့ ဘာမှဖြစ်ဘူးလားလို့ တွေးနေမိတာ”

“ဟင်း ဟင်း ... ကျွန်မက တခြားနေရာတွေမှာသာဖြစ်တာ၊ ကားမောင်းရင်တော့ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူး”

“ဟင် ... ဒါဆို မင်းက အဲဒီလို ဖြစ်နေကျပေါ့”

ဟုတ်တယ် ဟူသော သဘောဖြင့် သူမက မေးတစ်ချက်ဆတ်လိုက်လျှင် ကားခါးပတ်ကိုပတ်ရင် ကောင်းမလား

စဉ်းစားမိသွားသည်။ ကားမောင်းရင်တော့ နမော်နမဲ့နိုင်တာ မရှိဘူးလို့ ပြောပေမယ့် သူစီးတဲ့အချိန်ကျမှ ပထမဆုံးကား Accident ဖြစ်ခဲ့ရင်ကော ? ... ? ။ ဖွ ... ဖွ ... လှုံပါစေ။ သူ တွေးတောတာကိုပဲ အမြဲတမ်း သိနေသလား မှတ်ရသော သူမဆီမှ စကားသံထပ်ထွက်လာပြန်သည်။

“ရှင် စိတ်ချလက်ချသာ စီးပါ၊ ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူးလို့ အာမခံတယ်။ ဒါနဲ့ ရှင်ကို ဘယ်ပို့ပေးရမလဲ”

“ကိုယ် Fuji Coffee ဆိုင်မှာ ဆင်းမယ်”

“အိုခေလေ”

သူမက မနှေးသော မမြန်သော အရှိန်နဲ့ပဲ မောင်းလာသည်မို့ ဆယ်နှစ်နာရီဆယ့်ငါးမှာပဲ ချိန်းထားသော ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်လေသည်။ သူ့က ကားပေါ်မှမဆင်းသေးခင် သူမကို ကျေးဇူးတင်သည့် မျက်ဝန်းဖြင့် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ရင်း...

“Thank you ပါ ... တေးတျာအီ၊ ကိုယ် အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ချိန်းထားတာမို့ မင်းကို ကော်ဖီသောက်ဖို့ မဖိတ်တော့တာ”

“ပြဿနာမရှိပါဘူး”

“အိုခေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ နောက်မှ ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက်တော့ တိုက်ချင်သေးတယ် ...

ဒါဆို မနက်ဖြန် မင်း ကိုယ့်ရုံးခန်း လာမယ်မဟုတ်လား”

“လာမယ်လေ ... ကျွန်မ အဲဒီမှာ သင်တန်း လာတက် ရမှာပဲ”

“ဟုတ်ပြီ ... ဒါဆိုရင် ဆီးယူ”

သူက ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လျှင် သူမက ပြုံးထော့ထော့ဖြင့် နှုတ်ဆက်စကား မဆိုဘဲ ကားကို မောင်းထွက်သွားလေသည်။ Swift အနက်လေးကို လှမ်းငေးရင်း သုံးကြိမ်မြောက် တိုက်ဆိုင်ခြင်းအတွက် ရေစက် ဆိုသောစကားကို လက်ခံရတော့ မလားဟု သံသယရှိခဲ့သည်။

❀ ❀ ❀

(၆)

“တင်းတောင် ... တင်းတောင်”

ဒီတစ်ခါ ဘဲလ်တီးလိုက်လျှင်တော့ တျာက ကြာကြာ နောင်စရာ မလိုတော့ဘဲ တံခါးက ချပ်ခနဲ ပွင့်လာပြီး ဂီရဲ့ဖြိုးနေသော မျက်နှာကြီးက ပေါ်လာသည်။ သူများရဲ့ သတင်းဦး သတင်းထူးဆို အင်မတန် စိတ်ဝင်စားသော ဂီ တစ်ယောက် တျာကို သင်တန်းပြီးသွားလျှင် သူ့အိမ် လှည့်ဝင်လာပါဟု ဆိုသဖြင့် ဝင်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ အိမ်ဖော်ပြန် ဆောက်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် မိဂီကို အရင်တစ်ခေါက်ကလို စုတ်ဖွား ဒီနိုင်းနှင့် မမြင်ရတော့ဘဲ တစ်အိမ်လုံး စနစ်တကျ အိမ်လည်း အပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ လူလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် တွေ့မြင်ရလေသည်။

“ဟိ ဟိ ... လာ ... မိန်းမ ... မျှော်နေတာ”

“ပါးစပ်က မျှော်မနေနဲ့၊ လက်ကရော ငါ မှာထားတာ အဆင်သင့်ရဲ့လား။”

“အမယ်လေး ... သင့်ပါတယ် မမဖုရား။ ဟင်း ... သုံးဆောင်တော်မူပါ၊ ဒီမှာ အဆင်သင့်ပါ။ ရွှေဆုပ်ရေ ... ဟင်းရည်နွေးလိုက်ဦးဟေ့”

“ဟိဟိ ... ကောင်းလေစွ ... ကောင်းလေစွ”

“ကျွ”က ထမင်းစားပွဲက အုပ်ဆောင်းကို လှုပ်လိုက်ကာ ပန်းကန်ထဲမှာ အဆင်သင့် ပြင်ထားသော နန်းကြီးသုပ်ကို သံပရာသီးညှစ်၊ ငရုတ်သီးမှုန့်ထည့်ကာ ဇွန်း ခက်ရင်းဖြင့် အားပါးတရ နယ်လိုက်သည်။ ပဲမှုန့်နှင့် ကြက်သားအနှစ် ပေါင်း မိသွားပြီး မန္တလေးမုန့်တီအနံ့စစ်စစ် ထွက်လာသောအခါ တံတေးတောင် နီသွားရလေသည်။ ပြောလို့ ပြောတာမဟုတ်၊ မနက်က (၇)နာရီ သင်တန်းချိန်မီအောင် ပြေးရသဖြင့် ပူတင်းပေါင်မုန့်လေး တစ်လုံးသာ ကားမောင်းရင်း ဝါးထားရသောကြောင့် “ကျွ” မိုက်မှာ အတော်ပင် ဆာနေပြီ ဖြစ်လေသည်။ ခက်ရင်းနှင့် ရုတ်ပတ်ခွေပြီး ပါလာသော နန်းကြီးသုပ်တစ်ခွက်ကို ပါးစပ်ထဲကော်ထည့်လိုက်သည်။ အရသာမှာ လျှာထဲ ပျော်ဝင်သွားသလား ထင်မှတ်ရလေသည်။

“ငါ့မှာ နင်တို့ စမ်းချောင်းရောက်မှ ဒီ ဦးကြည်မုန့်တီ စားရတာလေဟဲ့၊ နင်တို့ စမ်းချောင်းက အစားအသောက် ပေါတာကိုး”

“ဪ ... ဪ ... အစားအသောက်ကြောင့် ငါ့အိမ်ကို ရောက်လာရတယ်ပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့ ... ကလေးအမေဖြစ်တဲ့ ညည်းက ငါ့ကို ဘာ ဆွဲဆောင်နိုင်မှာမို့လဲ”

“ကောင်မစုတီ ... ပြောပုံကိုက ! ကဲ ... ဂဲ ... နင်က လည်း သုံးလေးဇွန်း ဝင်သွားတာတောင် ခဏခဏကားပြောလို့ မရသေးဘူးလား”

“ဟဲ့ ... နင် ပြောစရာရှိတာ နင်ပြောပေါ့၊ ငါက စားနေရုံပဲဟာ”

ဟယ် ဆိုသော အသံကို ပါးစပ်က ထွက်မညည်းတဲ့ နှုတ်ခမ်းဖျားကသာ ကျိတ်ညည်းကာ ဂီက နှာခေါင်းရှုံ့မိတော့သည်။ ဒီမိန်းမဟာ လူလည်း ရုပ်ပျာပျာနိုင်ရုံမျှမက သူ ကြိုက်သော အစားအသောက်နဲ့ ပတ်သက်လာလျှင်လည်း ဘေးကလူဆောင် ရှိတယ်မထင်ရ၊ ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ သူနဲ့အစားအသောက်သာ တစ်ကမ္ဘာရှိတော့ပုံမျိုး နေတတ်သူတည်း။ အခုလည်း ညက ဂီရယ်၊ တျာရယ်၊ ရေးချယ်လ်ရယ် သုံးပွင့်ဆိုင် Group Chat ကိစ္စကို ပြောမလို့ ပြင်နေတာ ခုထိကို စကားမစနိုင်သေး။

“နင် ငါတို့ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တယ်မဟုတ်လား”

“အေး ... လုပ်တယ်လေ”

“ဘာကို လုပ်တာလဲ”

“ကျွတ် ... နင်တို့ပဲ သူ့အကျိုးကို ငါ ကိုယ်တိုင် ဝင်မပေးနဲ့ဆို မပေးခဲ့ဘူးလေ၊ အဲဒါကို ပြောတာ”

အစားကို ကောင်းကောင်းမစားသဖြင့် “ကျွန်” က ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပြောမိသည်။ ညက သုံးယောက်သား Chatting ထိုင်ကြရင်း ဂီနဲ့ ရေးချယ်လ်က မြင့်မြတ်ခေါင်ရဲ့အင်္ကျီကို သူ့ လက်ထဲသို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သွားထည့်မပေးရန် ခုံရုံးတင်၍ ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ကြီးကျယ်သော သူ့ကိုယ်သူ့ over confidence ဖြစ်နေသော မြင့်မြတ်ခေါင်ကို သိပ်ကြည့်မရဘူးဟု ဆိုကာ အင်္ကျီကို ကိုယ်တိုင်ဝင်မပေးခိုင်းဘဲ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ရဲ့လက် ထဲကိုသာ ထည့်ခိုင်းခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ “ကျွန်” ကလည်း ဆရာမကြီး တွေ့ရဲ့ အကြံပြုချက်ကို လိုက်နာခဲ့သည်။ သူ့ဆီဝင်မပေးဘဲ သူ နဲ့မတွေ့ရလည်း ဘာမှမဖြစ်လေ။ ဒီနေ့ ကံကောင်းချင်တော့ အဲဒီလမ်းထဲမှာပဲ ကားပါကင်က ရသဖြင့် အင်္ကျီထုပ်ဝင်ပေး ပြီးတာနဲ့ ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့တာလေ။ ဗိုက်က လည်း ဆာနေပြီ မဟုတ်လား။

“အဲဒီတော့ ဘာဆက်ဖြစ်လဲ”

“ဟဲ့ ... ဘာဆက်ဖြစ်ရမှာလဲ။ သူ့အင်္ကျီထုပ်ကို ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ယောက်ကို ပေးခဲ့မှတော့ ကိစ္စပြတ်ပြီပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးလေ။ ရုပ်ရှင်ထဲကလို သူ့ဝန်ထမ်းက သူ့ကို သွားပေး၊ သူက အင်္ကျီကိုမြင့်ပြီး ဘယ်မှာလဲ သူ ဘယ် ရောက်သွားလဲဆိုပြီး နှင့်နောက်ကို လိုက်လာ၊ အဲဒီလိုဖြစ် မသွားဘူးလား”

“အမယ်လေး ... အဟွတ် ... အဟက် ... ဟက်”

ဂီရဲ့စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ကို “ကျွန်” က ဟက်ဟက် ထတ်ပက် လည်ချောင်းသီးမတတ် အော်ရယ်မိလေသည်။ ပြီးတော့မှ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိကာ ပန်းအသာတွန့်ပြုရင်း ...

“အဲလို လုပ်ချင်လည်း လုပ်နေနိုင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါက ဒီနေ့ အဲဒီလမ်းထဲမှာ ပါကင်ရတယ်လေ။ အင်္ကျီပေးပြီး တာနဲ့ ကားပေါ်တက် မောင်းထွက်လာတာဆိုတော့ ...”

ဆက်ပြောစရာ မလိုတော့ဘဲ၊ ကျွန်က လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်ဖြန့်ကာ ပန်းတွန့်ပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မုန့်တီကို ဆက်စားလေသည်။

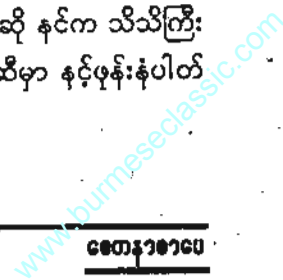
“ဟင် ... ဒါဆို ... နင်တို့က ...”

“ဟက် ... ဟက် ... မိန်းမတွေ။ နင်တို့က ငါ့ကို ဇာတ် ညွှန်းလာရေးပေးနေကြတာ မဟုတ်လား။ ငါက အဲဒီလို ပေးပြီး လမ်းလျှောက်၊ သူက ဘယ်သူကပေးတာလဲ၊ ပေး တဲ့သူ ဘယ်မလဲ ဆိုပြီး နောက်က ပြေးလိုက်လာ၊ နင်တို့ အဲဒီလို မျှော်လင့်ထားတာလား ...”

မှတ်ထား ... မြန်မာပြည်မှာ အဲဒီလို လှေနှံခား ထစ် အိုက်ဒီယာတွေ အသုံးမဝင်ဘူး မှတ်”

“အမယ်ရှေး ... အမယ်လေး ... ဒါဆို နင်က သိသိကြီး နဲ့ အဲလို လုပ်ခဲ့တာပေါ့၊ ဒါဆို သူ့ဆီမှာ နှင့်ဖုန်းနံပါတ် ရှိလို့လား”

“ရှိပါဘူး”

“ဟင် ... ပဲခူးက ပြန်လာတဲ့နေ့က သူ့ကို fuyi ထိလိုက် ပို့ခဲ့တဲ့ နင့်ကို ဖုန်းနံပါတ်လေး ဘာလေးတောင် မတောင်း ဘူးလား”

“တောင်းပါဘူး”

“နင်နဲ့ပတ်သက်သမျှ သူ ဘာမှမသိဘူးပေါ့”

“ငါ့နာမည်တော့ သိတယ်လေ”

“ရော် ... သေတော့မှာပဲ။ ငါ ပြောတာ နင့် ဖုန်းတို့၊ facebook တို့ e-mail တို့ အဲဒါတွေ သိသွားလား မေး တာ”

“ဘာမှ မသိဘူးဟေ့။ ငါ့နာမည်က လွဲရင် ဘာမှမသိဘူး”

“ဟင် ... ဒါဆို နင်တို့က ပြီးပြီပေါ့”

“ဟင် ... မပြီးလို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“သိဘူးလေ၊ နင်တို့က လှပတဲ့ Plot လေးတွေနဲ့ စခဲ့တဲ့ ဇာတ်ဆိုတော့ ဆက်ရန် ရှိသေးလားလို့”

“ဟား ဟား ... ဒါကတော့ ရေစက်ရှိရင် ထပ်ဆဲ့ဦးမှာ ပေါ့ဟာ၊ ငါကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့ ရှုပ်ပလာ အကျင့်လေးကြောင့် သူ့ကို အားနာအောင်လုပ် မိလို့ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိနေမှာပဲ။ ငါ ဒီလိုပဲ တစ်ဆင့် လူနဲ့ ပေးခိုင်းလိုက်ရင် သူနဲ့ငါ ထပ်တွေ့စရာ အကြောင်း မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ သိပေမယ့် ငါကိုက သိသိကြီးနဲ့ လိုလိုလားလား လုပ်ခဲ့တာပဲလေ”

“ဘာလို့လဲ”

“ရေစက်ရှိလို့ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဆုံတွေ့ကြ ရတယ်၊ ရေစက်ကုန်တဲ့အခါ ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ချစ် ခွဲခွာကြရတယ် ... တဲ့ ...

ဒီတော့ ငါကတော့ ရေစက်ဆိုတာ ဇွတ်ဖန်တီးလို့ ရကောင်းတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တာပဲလေ။ အဲဒါ ကြောင့် ...”

“ရေစက် ပါလာရင် ထပ်ကိုတွေ့ဦးမယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့”

“ဟွန်း ... မိန်းမ။ နင့်ဆီမှာ သူ့ဖုန်းနံပါတ် ရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

“အိုး ... စွပ်စွပ်စွဲစွဲကွယ်။ မို့ ဒီလိုအစားထဲက မဟုတ်ပါ ဘူး”

မျက်လုံးကို ပေကလပ် ပေကလပ်လုပ်ကာ ပေါပြ သော “တျာ” ကို ဂီက မျက်စောင်းတစ်ချက် ငှေဝဲထိုးရင်း ... “မိန်းမ ... နင့်ရဲ့ အဲဒီ ပေါတောတော အကျင့်ကိုလည်း ပျောက်ထားဦး၊ လာကြိုက်မျှ ကောင်လေးတိုင်းကို မေါပြ နေလို့ ဟိုဟာတွေက နင့်ကို စိတ်ကူးယဉ်မှတ်တိုင် ပါတယ်ထင်ပြီး ရှောင် ရှောင် သွားကြတာ”

ဂီ ပြောသော စိတ်ကူးယဉ်တိုင်မှာ ရွာသာကြီးက စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံကြီးကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဟျာတို့

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ လက်သုံးစကားလည်း ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် အဲဒီအပြောကို မမှတ် ပရုံးလေးတွန့်၍သာ ဤသို့ ဤနယ် အေးအေးလူလူ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“စိတ်ကူးယဉ်မှတ်တိုင်ကတော့ ငါတင် ပါတာမဟုတ်ဘူး။ နင်လည်း ပါတယ် ရှေးချယ်လ်မလည်းပါတယ်။ သူသူ ကိုယ်ကိုယ် ပါကြမှာပဲ။ ဘုရားကကို့ ဟောပြီးသား ပုထု ဇနော ဥမ္မတကောပဲ ... ဟုတ်ဘူးလား။”

“ဆရာအတွက် အထုပ်တစ်ထုပ် ရောက်လာပါကယ်”

ဟု Security က လာပေးသောအခါ အလုပ်လုပ်နေသော ခေါင်သည် အမှတ်တမဲ့နှင့် “ကောင်းပြီ” ဟု ခေါင်းညိတ်ပြကာ အခန်းထောင့်က စားပွဲမှာ ချခဲဖို့ ညွှန်ပြပြီး Security လှည့်အထွက်မှာမှ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိကာ ချက်ချင်းပဲ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“နေ ... နေဦး ... ကိုကျော်ကြီး။”

“ဗျာ ... ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါ ... ဘယ်သူ လာပေးသွားတာလဲ”

“ကောင်မလေး တစ်ယောက်ပါ”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုပုံစံလဲ”

“ခပ်ချောချောလေးပါပဲ၊ ဟို ... အရပ်မြင့်မြင့် ... ခပ်ထွားထွား ... အဲ ... လုံးကြီးပေါက်လှပေါ့ ... ဟဲ ဟဲ”

သူက မျက်ထောက်နီနှင့် ကြည့်လိုက်၍ Security ကိုကျော်ကြီးက စပ်ဖြဲဖြဲ လုပ်နေရာမှ မျက်နှာပိုးသတ်သွားသည်။

ဒီလိုဝါပဲ ကုမ္ပဏီမှာ သူက ခမ်းတည်တည် ခပ်တင်းတင်း တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လျှင် အားလုံး တိတ်ငြိမ်သွားတဲ့အထိ မီးသေသည် ဟု သူ့ပါဝါက နာမည်ကြီးလေသည်။

“အခုရော သူက အပြင်မှာလား”

“အဲ ... ဟုတ်ပါဘူး။ မရှိတော့ဘူး”

“ဘယ်လို ! ”

“ဒီလိုပါ ... မရှိတော့ဘူး ဆိုတာက ကျွန်တော့်ကို ဒီအထုပ်ပေးပြီး ကိုမြင့်မြတ်ခေါင်ကို ပေးပေးပါဆိုပြီး ထွက်သွားတာပါ။ Swift ကားအနက်လေးပေါ်တက်ပြီး မောင်းသွားတာပါ”

“ခင်ဗျား သွားလို့ရပြီ”

Security ထွက်သွားတော့မှ သူက အိတ်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ လက်ဆွဲအိတ်အတွင်းမှ မလတ်စတစ်အိတ်အကြည့်နှင့် လောင်ဒရီက ပို့လိုက်သော အင်္ကျီသဖွယ် သပ်ရပ်ကျော့ပုံနေသော သူ့အင်္ကျီ ထွက်လာသည်။ သူက ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် ငရုတ်ဆီပေစွန်းတာမျိုး မတွေ့ရတော့ဘဲ သူ့အင်္ကျီကို အကောင်းပကတိအတိုင်း တွေ့လိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ တဝင်မကျ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ? သူက အလိုမကျစွာ မျက်မှောင်ကြုတ် စဉ်းစားမိသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်တော့မှမလိမ်တတ်သည့် သူ့အတွက်အဖြေက ချက်ချင်းပဲ ထွက်လာသည်။ သူ့ဆီသို့ သူမကိုယ်တိုင် လာပေးဖို့ သူ မျှော်လင့်ထားခဲ့ပေမယ့် ရောက်မလာခဲ့ဘဲ ဒီလိုပေးသွား

တာကို သူဘဝင်မကျတာလေ။ မျက်လုံးထဲ “တေးတျာဏီ” ဆိုသော ကောင်မလေးရဲ့ ပုံရိပ်တို့ကို မြင်ယောင်လာသည်။

အရပ်မြင့်မြင့်မှာ တကယ်ကိုပဲ လုံးကြီးပေါက်လှ ခပ်ထွေးထွေး ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကောင်မလေးဟာ ချိုသာသောမျက်နှာပေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်မို့ သူ့နဲ့တော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဟု ပြောလို့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ သူ တွေ့ခဲ့သည့် အကြိမ်တိုင်းမှာ ရုပ်အင်္ကျီလို ဖားဖားလျားလျားအင်္ကျီ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီကျပ်ကျပ်တွေ ဖတ်ဆင်ထားတာတောင်မှ သူမရဲ့လုံးကြီးပေါက်လှ ခန္ဓာကိုယ်အလှကို မဖုံးကွယ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒီနေ့ခေတ်မှာ ပိုးဟပ်ဖြူလို ပီနီပီနီပါးပါးလျားလျား ကောင်မလေးတွေများပြီ။ ပေါင်လယ်စက်တို အင်္ကျီလက်ပြတ် ဖက်ရှင်တွေသာ မြင်နေရသူ သူ့အဖို့ သူမရဲ့ ရုပ်ဖါးဖါးဝတ်သော ဖက်ရှင်ဟာ သူးခြားသလို ဖြစ်နေသည်။ ဘေးခွဲထွားသော ရှေ့နောက် တစ်ဖြောင့်တည်း ကျောလယ်ခန့်ရှိ နက်မှောင်ထူထဲသည့် တစ်ညီတည်း ဝဲဖြာသော ဆံနွယ်တို့နှင့် သူ့အဒေါ် ငယ်ငယ်က ပုံစံနဲ့တောင် ဆင်တူသော (၁၉၉၀) အလွန်က ဖက်ရှင်မျိုးနှင့် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသူ ရုပ်တေးမလေး “တေးတျာဏီ” သည် သူ့ဆီသို့ ဘာကြောင့် ရောက်မလာခဲ့ပါသနည်း။

သူ့ထံတွင် သူမကို ဆက်သွယ်ရာ ဘာ information မှ ရှိမနေခဲ့ပါ။ သူမဆီတွင်သာ သူ့ရဲ့ Name Card ရှိခဲ့သည်။ ပဲခူးမှ အပြန်လမ်းတွင် သူမနှင့် တွေ့လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မထား

သဖြင့် သူ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်မှာ တွက်ရေးကတော့ စက်သူဌေးဖြစ်
ခဲ့သည်လေ။ အင်္ကျီလျှော်ဖွပ်ပြီးလျှင် သူမက သူ့ဆီသို့ ဆေးရာ
ပေါက် ဖုန်းဆက်မည်။ ဖုန်းဆက်လာလျှင် ဖုန်းနံပါတ် တကူး
တက တောင်းစရာမလိုဘဲ သူ့တွင် ဆက်သွယ်စရာတစ်ခုခု
ရသွားမည်။ သူက အဲဒီလို မျှော်လင့်ထားခဲ့တာ ဖြစ်သော်လည်း။

ခေါင်သည် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် သဘောကျသွားကာ
ဟက်ခနဲတောင် အသံထွက်၍ ရယ်မိသွားလေသည်။ မျက်လုံးထဲ
တွင် သူမနှုတ်ခမ်းထောင့်က အပြုံးသဲ့သဲ့လေးကို ပြန်မြင်မိသော
အခါ သူမအယ်အကွက်နင်းသွားသည် ဆိုတာကို သဘောပေါက်
သွားပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက်ပဲ ထပ်ရယ်မိလေသည်။

ကောင်းပြီလေ တေးတျာဏီရေ။ မျှော်လင့်ချက်နဲ့
အိပ်ရာနိုးရတဲ့ ဘဝကမှ နေ့စဉ် ပျော်စရာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ
ပေးတယ်ဆိုတာ မင်းကပေးတဲ့ သင်ခန်းစာ(ခ)ပေါ့။

(၇)

တကယ်တော့ သူ့အတွက် ရှုပ်တေးမလေး “တေး
တျာဏီ”ကို ထပ်မံဆုံစည်းဖို့ အခွင့်အရေး လုံးဝမရှိတော့သည်
လည်း မဟုတ်ပါ။ ဆိုက်ကားသမားပင်လျှင် ထပ်မံတွေ့ဆုံလို
ပါက ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခု ပေးနိုင်နေပြီဖြစ်သော ယနေ့ မျက်မှောက်
ခေတ်ကာလမှာ သူမဆီက ဖုန်းနံပါတ်လေး တစ်ခုတောင် မသိ
လိုက်သော သူ့အတွက် ရုတ်တရက် ဝေးပြီ ဘောဘီ သီချင်းဆိုချင်
သလိုလို ဖြစ်သွားစေသော်လည်း နေ့လယ်ခင်း Break time မှာ
Coffee တစ်ခွက်နှင့် အေးအေးဆေးဆေး အတွေးနယ်ချဲ့မိလျှင်
သူမနှင့် ပတ်သက်သော information ကို ပြန်ရှာတွေ့ လေသည်။

သူဟာ ဉာဏ်ကောင်းသော၊ တစ်ခုခုဆိုလျှင် မှတ်မိ
သိရှိလွယ်သော ဦးနှောက်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်သူမို့ ခေါင်းအေးအေးနှင့်
ပြန်တွေးလျှင် သူမ ပြောခဲ့ဖူးသော စကားတို့က အစီအရီ ပြန်
ပေါ်လာသည်။ သူ့အင်္ကျီကို သင်တန်းနဲ့ ကြိုတဲ့နေ့မှ လာပေးချင်

သော သူမဆန္ဒအရ တနင်္လာနေ့ကတော့ သူမ သင်တန်းရှိသည့် နေ့ဆိုတာ သူ သေချာပေါက် တွက်ချက်မိသွားသည်။ သူ ရုံးလာ ချိန်မှာ သူမက သင်တန်းပြီးချိန် ဖြစ်နိုင်ပြီး အဲဒီပတ်ဝန်းကျင် မှာ ဆုံတွေ့ခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါသည်။

ကဲ ... (၁၉၉၀)နှစ်လွန်က ဖက်ရှင်တွေ ဝတ်တတ် သူ ကောင်မလေးအတွက် သူမနဲ့ ထပ်တွေ့ဖို့ ကြိုးစားရုံက လည်း (၁၉၉၀)လွန်က အကွက်မျိုး ဖြစ်မှာပေါ့။ တွေ့ချင်ရင် သူ လာရာလမ်းမှာ စောင့်ရတာသည် ဖုန်းတွေ အင်တာနက်ယဉ်ကျေးမှု တွေ ခေတ်မစားခင်က ယောက်ျားလေးတိုင်း ကြိုးပမ်းအားထုတ် ခဲ့ရသော နည်းလမ်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ လမ်းထဲမှာရှိသော သင် တန်းတွေကို အနည်းငယ် စနည်းနာလိုက်ကာ နောက်တစ်ပတ် တနင်္လာနေ့မှာတော့ သူက သူမသင်တန်းမဆင်းခင် ခပ်စောစော ကြိုရောက်နေကာ သင်တန်းသုံးလေးခု ဆုံသော တိုက်ရှေ့က ပါကင်တွင် ကားရပ်ပြီး ကားပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်ရင်း အလုပ်နှင့် ပတ်သက်သော စာတမ်းတစ်ခု ဖတ်ရှုနေလေသည်။ သူမကို စောင့်ကြည့်ရသော တာဝန်က ကိုအေးလွင်၏တာဝန် ဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုလေး ... ဟိုမှာ လာပြီထင်တယ်။ ဟိုကစံယောက် မဟုတ်လား”

သူက ကိုအေးလွင် ပြသောနေရာသို့ ကြည့်လိုက် လျှင် အဟုတ်ကိုပဲ ရှုပ်တေးမလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နက်ဖြာ ရောင် အကွက်ရှုပ်ဖားဖားကို လက်ခေါက်ဝတ်ထားကာ နက်ဖြာ

ရောင် စိုလက်နေသော ဂျင်း(နီ)အရှည်ဖြင့် သူမပုံစံက ဝဲခါနေ သည်။ ကျောပိုးအိတ်ကိုလွယ်၊ မျက်နှာတစ်ခြမ်း အုပ်လုနီးပါး ဆံနွယ်တွေကိုသပ်ရင်း သင်တန်သူတစ်ယောက်နှင့် နှုတ်ဆက် စကား ပြောနေသော သူမပုံကို ငေးကာ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာရသည်။

“ကျွန်တော် မောင်းရတော့မှာလား ဆရာ”

“မမောင်းနဲ့၊ ခင်ဗျား ဒီမှာပဲ စောင့်နေ”

“ဗျာ ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

သူမက ဘော်ဒါနှင့် နှုတ်ဆက်စကား ပြောပြီးချိန်၊ လက်တွေ ဘာတွေပြ တာတာလုပ်ပြီးချိန်ဝယ် သူက ကားပေါ် တဆင်းဖို့ အဆင်သင့် ပြင်လိုက်သည်။ သူ့အတွက် ကံကောင်းမှု တစ်ခုလားတော့ မပြောတတ်။ သူမ ဦးတည်သည့်လမ်းကြောင်း ထဲ သူတို့ရုံးရှိသည့်ဘက် မဟုတ်ပဲ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည်။ သူ တွေးတာ မမှားဘူးဆိုရင် ဒီကလေးမဟာ ဒီလမ်းထဲမှာ ကားပါကင် ခရုဘဲ အောက်ဘလောက် တစ်နေရာရာမှာ ရပ်ထားခဲ့ရသော သူမရဲ့ Suzuki Swift အနက်လေးထံ လမ်းလျှောက်သွားတာ ဖြစ်နိုင်ပါမည်။

သူက သူမနောက်က မလှမ်းမကမ်းမှနေ၍ လိုက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူမရဲ့နောက် ဘေးဘက်နေရာက လိုက် လျှောက်တာမို့ တေးတျာထီရဲ့ ဘေးဘက်တစ်စောင်း အနေအလား တနေ၍ မြင်တွေ့နေရလေသည်။ အရပ်မြင့်မြင့်မှာ ခုံတူသူဖိနပ်

ကို စီးထားသဖြင့် အရပ်က ပိုရှည်သလိုဖြစ်ကာ လှမ်းလိုက်တိုင်း သူမရဲ့ ဖြောင့်စင်းလုံးဝန်းသော ပေါင်တံတွေကို မြင်ရလျှင် သူ ငယ်ငယ်က အဘိုးပြောဖူးသော “ရွှေဘိုမင်းကြိုက် ပေါင်တံရှည်” ဆိုသည့် စကားကို သွားသတိရလေသည်။

အဲဒီလိုတွေ့မိတော့ သူမကို နည်းနည်းအားနာသွား ရသော်လည်း သူဟာ မရိုးမသား ပြစ်မှားချင်စိတ်နဲ့ တွေးနေခြင်း မဟုတ် ဆိုတော့တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်ပြာလုပ်ပါသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ မိန်းကလေးတိုင်းကို ပြူးပြူးပြီပြီ လိုက်မကြည့်သော်လည်း သူ စိတ်ဝင်စားသွားသော မိန်းကလေး ကိုတော့ အမှတ်တစ် ကြည့်မိရာမှ သူမရဲ့ ပြည့်စုံထင်ရှားမှုတို့ကို သတိထားမိသွားတာကတော့ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့။

သူမ သူမကို လှမ်းခေါ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်ချိန်ဝယ် သူမနားသို့ အရောက်၊ သူမကလည်း ခြေထောက် ခေါက်ချိန်နှင့် အကိုက်ပဲ ဖြစ်လေရာ ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာ သော် စေ့ဆော်မှုဖြင့် သူမလက်မောင်းတစ်ဖက်ကနေ၍ ထိန်းပေး လိုက်နိုင်လေသည်။

“အဲ ... ဟင် ... ဘာလဲ”

သူမက ပါးစပ်က ထွက်မိထွက်ရာ တွက်ရင်း သူ ကို သူ့ကို လှည့်ကြည့်၍ မြင်သွားလျှင် မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။ သူကတော့ မျက်လုံးဝိုင်းစရာ မလိုဘဲ ခပ်မိန့်မိန့်ပြုံးရင်း ပြော လိုက်နိုင်သည်။

“အင်း ... တစ်ယောက်တည်းလည်း ခြေခေါက်လဲချင် လဲ နေတာပဲနော်”

“အို ... လမ်းကမှ မညီတာ”

သူမက ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီးလို နှုတ်ခမ်းဆူကာ ပြောလျှင် သူက ဟက်ခနဲ ရယ်မိသွားသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ ထားလိုက်ပါတော့။ ဒါက မင်းအပြစ်မဟုတ် လောက်ပါဘူး”

“အံ့မယ် ... တယ်ဟာက ကျွန်မ အပြစ်လို ပြောချင်တာလဲ”

သူမက နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ရင်း လက်နှစ်ဖက်ပါ ပိုက်ပြီး ဘန်ပါပါ ပြောဆိုက်လျှင် သူ့မှာ သဘောတကျနှင့် ရယ်မိ ဆာသည်။ သူမက သူ ရယ်နေပုံကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ဆိုက်ကြည့်ပြီးမှ ...

“ရှင်တ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီနေရာကို ရောက်နေတာလဲ”

“ဪ ... ဒီနေရာက ဘာမို့လို့လဲကွာ။ လမ်းပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေတာ ဘာများဆန်းတဲ့ ကိစ္စမို့လဲ”

“ရှင့်ရုံးက ဟိုဘက်မှာလေ”

သူမက လက်ညှိုးတောင် လှည့်တိုးပြလိုက်သေး သည်။ သူက လှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှ ပဲတစ်စက်မှ မရှိသော ရုပ်တေး လေးကို ငေးရင်း ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်မိကာ ...

“မင်း ဟိုနေ့က အကျိုကို ကိုယ်တိုင်ဘာလို့ လာမလေတာ လဲ”

“ဟင် ... ကိုယ်တိုင်လာပေးသွားတာပဲကို”

တွေ့လား ... စကားပြောရင် နှုတ်ခမ်းကမဲ့ပြီး စူပုပ်ပုပ် ပြောတတ်သော ပုံစံဟာ သူမ တစ်ယောက်တည်း လုပ် တတ်သော အိတ်တင်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူမက အဲဒီပုံစံကို ပြီး ဆတ်ဆတ် (ပြုံးပြီး ခေါင်းထစ်ဆတ်ဆတ်ညှိတ်လျက်) ခိုက်ကြည့် လျက် တစ်ခွန်းချင်း ဆိုမိသည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်း ကိုယ့်ရှေ့မှ ရောက်မလာခဲ့တာ”

“ရောက်မလာတော့ ဘာဖြစ်တုန်း။ ရှင်အင်္ကျီက အကောင်း ပကတိအတိုင်း ပြန်ရတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အကောင်းပကတိဆိုတာ မင်း အမြင်လေ”

“အောင်မယ် ... ဘယ်နားက ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့လဲ”

“အဲဒါက အခု ဘယ်လိုပြောပြလို့ ရတော့မှာလဲ၊ အဲဒါ ကြောင့် စစ်ဆေးကြည့်ရအောင်၊ မင်းကို ကိုယ်တိုင်လာ ပေးလို့ ပြောတာပေါ့”

သူ့ရဲ့တင်တင်စီးစီးအပြောကို တခြားမိန့်ကလေး တစ်ယောက်သာဆို ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲ မသိပေမယ့် သူမက တော့ မျက်စောင်းတစ်ချက်သာ ထိုးလေသည်။ အဲဒီမျက်စောင်း ဟာ အမျက်ချောင်းချောင်းထနေတဲ့ ဒေါသမျက်စောင်းမျိုးလည်း မဟုတ်ဘဲ ပြောတတ်တယ်နော် ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ရသည့် ရင်းနှီးသွင်ပြင်ရှိသည့် မျက်စောင်းမျိုးသားဖြစ်သည်။

“ကဲ ... အဲဒါထားလိုက်ပါ၊ တစ်နေ့က မင်းက ကိုယ့်ကို ကားကြိုတင်ခေါ်လာပြီး ကူညီခဲ့တာ ရှိတယ်လေ၊ မင်းကို နောက်ရက်ကျရင် ကော်ဖီတိုက်ရမယ်လို့ ကိုယ်ပြောခဲ့ တယ်မှလား”

“အခု တိုက်တော့ မလို့လား”

မျက်လုံးပြုံးပြီး ဝမ်းသာအားရပုံစံနှင့် မေးလိုက်သော ပုံစံကြောင့် သူတောင် တွန့်သွားရသည်။ အဲဒါ ပြောတာပါဆို၊ ဒီကောင်မလေးဟာ ထင်မထားတာတွေ သိပ်လုပ်တတ်သူလို့။ သူ တွေးနေတုန်းမှာပင် သူမက ဗိုက်ကို ပွတ်သလို လုပ်ပြပြီး စကားဆိုလာသည်။

“တော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့တော့ ကျွန်မ မဝဘူး၊ မနက်က Breakfast စားလာခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ခုတောင် ရှင် စကားလာပြောနေလို့၊ ကိုယ့်ဘာသာဆို မောနင်းစကားကို ပဲ ပြေးပြီး ငြိးရှည်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ပေါ့ကျလေး သွားဆွဲ တော့မှာ”

“ဟက် ... ငြိးရှည်ပဲ စားချင်တာလား၊ ငါးထောင်တန် မုန့်ဟင်းခါး မစားချင်ဘူးလား”

“ဘုရားရေ ... ငါးထောင်တန် မုန့်ဟင်းခါး”

သူမက မျက်လုံးပြုံးသွားပြီး သူ့မျက်နှာရှေ့သို့ ဆောင် လက်ငါးချောင်းကြီး ခပ်ကျဲကျဲ ထောင်ပြကာ တအံ့တဩ မေးလာသည်။ သူ့ပစ်မှတ်က အောင်မြင်သွားပါပြီ။ ဖွင့်တာ

တစ်လတောင် မရှိသေးသော ငါးတောင်တန် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကို သူမ သိသေးပုံ မပေါ်ပါ။

“Right! အရသာလည်း အရမ်းကောင်းပါတယ်၊ အိုမေမင်း စားမယ်ဆို အဲဒီဆိုင်မှာ မင်းကို မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ လက်ဖက်ရည် ကိုယ်ကျွေးမယ်”

“ဘယ်နားမှာလဲ”

“ဒီနားမှာပဲ မင်းရဲ့ မောနင်းစတားထက် အများကြီးနီးတယ်”

“ပြီးရော ... သွားမယ်”

“မင်းကားရော”

“ကျွန်မကားက အောက်ဘလောက်မှာ ရုပ်ထားခဲ့ရတာဟောင်း ... ရှင်တို့လို မြေညီထပ်ကလူတွေ ရှိသမျှ ပါကင်အကုန်ဦးကြလို့လေ”

မသိဘူး ဟူသော သဘောဖြင့် သူက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ကာ ကိုအေးလွင်ထံ ဖုန်းခေါ်ပြီး ကားမောင်းထွက်လာဖို့ ခေါ်လိုက်သည်။ ကားက ချက်ချင်းပဲ ရောက်လာလျှင် သူက တက်ဆိုသော သဘောဖြင့် မေးဆတ်ပြလိုက်လျှင် သူမက စကားတုံ့ဆိုင်းပြီးမှ ကားတံခါးဖွင့်ကာ နောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သူက တစ်ဖက်တံခါးမှဖွင့်ကာ ကားပေါ်တက်ရင်း ကိုအေးလွင်ကို Rangoon Tea House သို့ မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။ တော်တန်ရုံ အပြင်မှာ မစားတတ်သော သူ့အတွက်တော့ စားလျှင်လည်း

စကားကို စိတ်ကြိုက်လက်ရွေးစင်ဆိုင်တွေမှာပဲ ထိုင်တတ်သည်ဆိုတာ နောင်ကျရင် သူမ သိလာမှာပါ။

ဆိုင်က သိပ်မဝေးသော်လည်း Down Town ထဲမှာမို့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကားတန်းစီပြီးသောအခါ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းက Rangoon Tea House သို့ ရောက်လေသည်။ သူမက ဆိုင်ထဲသို့ ဟိုဟိုဒီဒီ ဝှေ့ကြည့်ရင်း “မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကလည်း” ဟု တီးတိုး ရေရွတ်သည်။ သူက ထောင့်တစ်နေရာက စားပွဲခိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးသည်အထိ သူမက မထိုင်သေး။ ဟိုဟိုဒီဒီ ဝှေ့ကြည့်ကာ စပ်စုနေသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်တစ်ရာကျော်က အင်္ဂလိပ်ခေတ် အငွေ့အသက်များပါအောင် ပြင်ဆင်ထားသော ဆိုင်ရဲ့ Decoration ကို (၁၉၉၀)ပြည့်လွန်ဖက်ရှင်နှင့် မိန်းကလေးက ငေးမောစပ်စုနေပုံမှာ သူ့အတွက်တော့ အသစ်ပဲ ဖြစ်လေသည်။

သူမက စင်မှာ တင်ထားသော စီရီရီရှိသည့် ကြွေပန်းအိုး၊ ကြွေခွက်များကို သွားရောက်ထိတို့ပြီးမှ သူ့ရိုရာစားပွဲသို့ ရောက်လာပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လေသည်။ ဝိတ်တာလည်း အနားမှာရောက်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် သူက မေးဆတ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ လက်ဖက်ရည်ပဲ မဟုတ်လား”

“အင်း ... မုန့်ဟင်းခါးက အစုံနော်။ အိုးဘဲဥ၊ ငါးဖယ်၊ ဘူးသီးကြော်၊ ကြက်သွန်ကြော်၊ မန်းလေးပဲကြော်”

“ကဲ ... သူ မှာတဲ့အတိုင်းသာချ”

ဝိတ်တာက အပြုံးနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ထွက်သွားချိန်ဝယ် သူက သူမကို ဘယ်လိုလဲဟူသော ပုံစံဖြင့် ကြည့်လိုက်လျှင် ငါးထောင်တန် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေပုံရသော သူမက စားပွဲပေါ် လက်ထောက်ရင်း စကားပြန်စလာသည်။

“ဒီဆိုင်က ရန်ကုန် Yangon လို့မပေါင်းဘဲ ဘာလို့ ရန်နဂူး Rangoon လို့ စာလုံးပေါင်းတာလဲ မသိဘူး”

“ရှေးဟောင်းအငွေအသက် ပိုရချင်လို့ နေမှာပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖော်ရိန်နာတွေ စိတ်ဝင်စားမယ် ထင်တယ်”

“ဒါပေါ့ ... ဒီနေရာက ဖော်ရိန်နာတွေ အလာများတဲ့နေရာပဲ။ အိုဘားမား ဝန်ကြီးများရုံးကို လာသွားပြီးတဲ့နောက် ဒီ Down Town တစ်ဝိုက်က ကိုလိုနီခေတ်လက်ကျန် အဆောက်အအုံတွေကို ဖော်ရိန်နာတွေ စိတ်ဝင်စားလာကြတယ်လေ ...

ဒီအချက်ကို မြင်တဲ့ ဒီဆိုင်ရှင်က တကယ်တော့ ငါးထောင်တန်မုန့်ဟင်းခါးဆိုတာ မြန်မာလူမျိုးတွေ ဖေးဘရိတ် မြန်မာ့မုန့်ဟင်းခါးကို ကမ္ဘာကျော်စေချင်တဲ့ စိတ်ကူးပါ”

သူက စိတ်လိုလက်ရ ရှင်းပြနေတာကို သူမက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ထောက်ခံစကားဆိုသည်။

“အင်းနော် ... ဖော်ရိန်နာတွေ အတွက်ကတော့ မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲ 5 Dollars လက်ဖက်ရည်တစ်ဖက် 3 Dollars ဆိုတာ ဘာမှမများပါဘူး”

“ဒါပေါ့ ... မင်း မုန့်ဟင်းခါး ကြိုက်လား”

“ဘယ်လို မေးလိုက်တာလဲ၊ မုန့်ဟင်းခါး မကြိုက်တဲ့သူဆိုတာ ရှိမယ်တောင် မထင်ဘူး၊ မြန်မာ့မုန့်ရင် မုန့်ဟင်းခါး ကြိုက်တယ် မဟုတ်ဘူးလား”

“ခင်း ... မင်းကြည့်ရတာတော့ တော်တော်ကြိုက်မယ် ထင်တယ်”

“ဟီး ... ဟုတ်လား၊ သိပ်သိသာနေလား”

ဟီးခနဲ ရယ်ချရင်း ဇျတ်ခနဲပဲ ရှေ့သို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းကာ “သိပ်သိသာနေလား”ဟူသော မေးတဲ့ပုံစံကို သူက မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ရင်း ရယ်ဟဟ ဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်လို မိန်းကလေးမှန်းလဲ မသိပါ။ သေချာတာကတော့ သူမဟာ သူ ကျင်လည်နေရသော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တွေ့နေကျ မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်။

တစ်မျိုး တစ်ဘာသာ “တေးတျာဏီ” ပါပဲ။

ထိုအချိန်မှာပဲ မုန့်ဟင်းခါး လာချပေးပြီဆို သူမက

သံပရာသီးညှစ်၊ ငရုတ်သီးမွန်ဖြူးရင်း နည်းနည်း အလုပ်ရွပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို မော့တောင်မကြည့်မိဘဲ “ကျွန်မ စားပြီနော်” ဟု လှမ်းပြာရင်း ပါးစပ်ထဲ တစ်စွန်းထည့်လိုက်ပုံကိုကြည့်ကာ ဟက်ခနဲ ရယ်မိလေသည်။ သူမ စားနေတာကို သဘောတကျ ငေးနေရင်းမှ မေးမိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... ကောင်းလား”

“ကောင်းတယ်”

“အင်း ... မဝရင် နောက်တစ်ပွဲ ထပ်စားဦး”

“ဟုတ် ... ဟင်း ဟင်း”

အမယ်လေး ... မိန်းမပျိုလေးမို့ ရှက်ပြီးများ ငြင်းမလားမှတ်တယ်။ မငြင်းပါချေ။ သူ စား၍ တစ်ဝက်ပဲ ကုန်ချိန်မှာ သူမက တစ်ပွဲကုန်သွားပြီး နောက်တစ်ပွဲ မှာစားနေလေပြီ။ တကယ်ကို ဗိုက်ဆာနေဟန်ပါပဲ။ မရှ့မှာရှိသော သူ့ကိုတောင် ရှိတယ်လို့ ထင်ပုံမရချေ။ လိုက်ပွဲကုန်သွားပြီး သိုးဖယ်နှင့် ဟင်းရည် ထပ်တောင်းထားချိန်မှာ မျက်လုံးပြူးပြီး ပြောလာသည်။

“အယ် ... ကျွန်မ တစ်သောင်းဖိုး၊ နှစ်ပွဲကြီးတောင်စားမိသွားပြီကော”

“တစ်သောင်းဖိုး ဘယ်ကမလဲ။ လက်ဖက်ရည်က သုံးထောင်၊ ဟင်းရည်ထဲ အဆစ်တောင်းထားတဲ့ ငါးဖယ်ကြော်ဖိုး ပါသေးတယ်လေ”

သူ့အပြောကြောင့် သူမက လျှာတစ်လစ် ထွက်သွားလျှင် သူက မျက်နှာလွှဲပြီး နှာခေါင်းထဲက လေထွက်ရုံ “ချီ” ခနဲ ရယ်မိသည်။ အင်း ... ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသော သတိဖြင့် သူ့တိုယ်သူ သတိထားမိချိန်မှာ ဒီကောင်မလေးနှင့် ဆုံချိန်၌ သူ့အရယ် အပြုံးတွေ ဘယ်လောက်များနေပြီလဲ ဆိုတာပင်။ အမြဲတမ်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ တည်တည်နေတတ်သော သူ့ရဲ့ အကြောတွေ ဒီနေ့မှ တော်တော်လျော့နေပါလား။

“နောက်တာပါကွာ။ အင်္ကျီကိုလည်း ပြောင်အောင်လျှော်ပေး၊ ကားကြိုလည်း ပို့ပေးတဲ့ မိတ်ဆွေကို ဒီလောက်တော့ ပြုစုရမှာပေါ့”

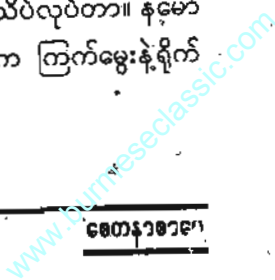
“ဟင် ... ရှင်နဲ့ ကျွန်မက မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားပြီလား”

“ဟမ် ... ဘာလဲ ? ။ မင်းက ကိုယ်ကျွေးတဲ့မုန့်ဟင်းခါးစားပြီးတော့တောင် ကိုယ့်ကို မိတ်ဆွေအဖြစ် မသတ်မှတ်ဘူးလား”

“ဟား ဟား ... အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါဆိုရှင်နဲ့ တျာနဲ့က မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားပြီတဲ့လား ...

တျာက ရှုပ်ပျာပျာမို့ ရှင် မခင်ချင်ဘူးလားလို့ပါ။ ရှင် မသိလို့နော်။ တျာက နမော့နမဲ့ သိပ်လုပ်တာ။ နမော့နမဲ့နိုင်လွန်းလို့ ခုချိန်ထိ တျာအမေက ကြက်မွေးနဲ့ရိုက်တုန်း”

“ဟား ... တကယ် ! ”

ဟုတ်တယ် ဟူသော သဘောဖြင့် သူမက မွဲကာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အို ... ဘယ်လိုပါလိမ့်နော်။ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုး သူ့ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဘူးတာ သေချာပါသည်။

“မင်းက အသက်အရွယ်တစ်ခုလည်း ရောက်နေပြီပဲ။ ချာတိတ်မလည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ ဘာလို့ အဲဒီလောက် နမော်နမဲ့ နိုင်တာလဲ”

“မသိပါဘူးရှင်၊ တျာလည်း နမော်နမဲ့နကွတ်နဲ့ မွေးလာတယ်လို့သာ ထင်မိတော့တာပါပဲ”

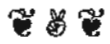
“ဟား ဟား ... မင်းကျမှပဲ။ နမော်နမဲ့နကွတ်လို့ပဲ ကြားဖူးတော့တယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မ ဘယ်လောက် သတိထားထားဖြစ်ကိုဖြစ်တယ်၊ သတိတစ်ချက် လွတ်တာနဲ့ ဖြစ်တော့တာပဲ။ နောက်ကျရင် ရှင် သိလာပါလိမ့်မယ်”

အဲဒီအပြောကိုတော့ သူက ပခုံးတစ်ချက်သာ တွန့်ပြလိုက်တော့သည်။ နမော်နမဲ့ နကွတ်တစ်ခုနှင့် မွေးဖွားလာသည် ဆိုသော မိန်းကလေးနှင့် သူမရဲ့ နမော်နမဲ့ စရိုက်လေးကြောင့် ဆုံစည်းခဲ့ရပေမယ့် တစ်မျိုး တစ်ဘာသာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော ကောင်မလေးကို သူက ချစ်စရာကောင်းသော မိတ်ဆွေမလေးအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုခဲ့သည်။

ထိုနေ့က သူ ရုံးနောက်ကျခဲသော်လည်း မုန့်ဟင်းခါး နှစ်ပွဲစားပြီး ဟင်းရည်အဆစ် နှစ်ခါတောင်းသောက်နိုင်သေးသော ထေးကျာထီကို သတိရတိုင်း တစ်နေ့ကုန် ပြုံးနေမိခဲ့တာကတော့ သူ့အတွက် မင်္ဂလာရှိသော အပြုံးပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

(၈)

“အမယ်လေး ... ဒီလောက် နှိုးစက်သံကြီး အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် မြည်နေတာတောင် မနိုးဘူးတဲ့တော်၊ အံ့ပါရဲ့ အပြင်ကလူတောင် ကြားတယ်၊ သူက မနိုးဘူး၊ ကဲ ... ကဲ ... ကာလနဂါးမ ... ထ ... ထ ...

တင်ပါးကို ကြက်မွေးဆက်သမှ ပြူးပြဲအော်ပြီး မထနဲ့”

အိပ်မက်လေး ကောင်းနေတုန်း နှိုးစက်သံနဲ့တောင် မနိုးခဲ့ဘဲ “အတင့်” ရဲ့ သြနဲ့အသံကြီးကျမှပဲ လန့်နိုးလာသော “တျာ” ဟာ ကမူးရှူးထိုးဖြင့် နာရီကို ကြည့်မိပြီး ပြင်ဆင်ချိန် ဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲ ရပါလားဟူသော အသံဖြင့် အိပ်ရာထဲမှ ကခုန်ပေါက် ပြေးထွက်မိလေသည်။ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေး ကိစ္စ အမြန်ရှင်း၊ ရေတောင် မချိုးနိုင်တော့ဘဲ အဝတ်အစားလဲ ကာ အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းလာရင် အတင့် ရယ်ဒီ လုပ်ပေး

ထားသော ကော်ဖီဘူးကိုယူ၍ ကားပေါ်သို့ ပြေးတက်မောင်းထွက် ခဲ့သည်။ ဒီလို တနင်္လာနေ့မျိုးဆို “တျာ” ရဲ့ မနက်ခင်းတွေက အမြဲ ကမောက်ကမ ဖြစ်ရလေသည်။ ညဘက် အိပ်ရာဝင်တာ နောက်ကျလို့ကတော့ တျာ တစ်ယောက် အပြင်သွားဖို့ ဆယ့်ငါး မိနစ်အလိုမှ ထကာ ပြေးလွှားဝုန်းဒိုင်းကြိတ်တတ်တာ “အတင့်” တောင် သိနေပြီ။ ဒါကြောင့် ကားပေါ်မှာ ကားမောင်းရင်းသောက် သွားဖို့ ကော်ဖီဘူးကိုတောင် အဆင်သင့် လုပ်ပေးထားတာဖြစ် သည်။

“တျာ” က အနည်းငယ်ရှင်းနေသော လမ်းမှာ စိတ်ချမ်းသာစွာဖြင့် ခပ်သွက်သွက်လေး မောင်းနှင်လာသည်။ ဘယ်လိုပဲမောင်းမောင်း တာမွေအဝိုင်းမှာတော့ တျာ ကားတန်းစီ ဇွိုးမှာပဲလေ။ အဲဒီကျမှ အလှပြင်ရုံပေါ့။ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ Traffic သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကားပေါ်မှာလည်း အေးအေး ဆေးဆေး အလှပြင်ချိန် ပေးပါသည်။ တကယ်လည်း တာမွေ အဝိုင်းက မီးပွိုင့်မှာ တျာ တစ်ယောက် အလှပြင်ချိန် ရသွားသည်။ အထွေအထူးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ နို့ရည်လိမ်းပြီး Two Way ခိုက်၊ မျက်ခုံးမွေးဆွဲ၊ နှုတ်ခမ်းနီဆိုး ပြီးပြီလေ။

တျာဆံပင်တွေကလည်း ဖိုးသားတွေလို ပျော့အိ ခြောင်စင်းနေတဲ့ ဆံနွယ်တွေဖို့ အထူးတလည် ဖြီးသင်စရာမလို။ အင်္ကျီကလည်း အပြာ၊ အနီ ရုပ်အကွက်နှင့် ဂျင်းနီတစ်ထည်ဖို့ တိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့် ရှိလှသည်။ တျာရဲ့ ကိုယ်လုံး

ကိုယ်ပေါက်ဟာ ဘိယုန်းဆေးတို့၊ ဂျေလိုတို့လို ခပ်ထွားထွား ခပ်ဖွံ့ဖွံ့နှင့် လုံးကြီးပေါက်လှ ဖြစ်သည်မို့ အဲဒီအတွက် တျာသည် ဂုဏ်ယူထုတ်ဖော်ဖို့ ဝေးစွ။ စိတ်ညစ် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ် ရသည်ဆိုလျှင် အံ့ဩကြမည်လား။

တကယ်ပါ တျာ ကြိုက်တာသည် တရုတ်မင်းသမီး ကျန်းဇိယိတို့လို မော်ဒယ်လ် ကိတ်မော့စ်တို့လို ပါးပါးလျားလျား ဘော်ဒီမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ အပျိုဖော်စင် တည်းက သူ့အချိုးအစားနဲ့သူ ပန်းပုဆရာ ထုလွှတ်လိုက်သလို လုံးကြီးပေါက်လှ ဖြစ်နေသော တျာသည် ဒီလိုပုံစံကို ဂုဏ်ယူ ရမည့်အစား စိတ်တွေရှုပ်လှသည်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်အရွယ် တခြားမိန်းကလေးတွေ ဝတ်သလို အတို အကပ်တွေ သိပ်မဝတ် ဘဲ၊ အပေါ်ကျပ်လျှင် အောက်အပွ၊ အောက်ကျပ်လျှင် အပေါ်ပွ ကာ များသောအားဖြင့် လီနင်အင်္ကျီပွပွလေးတွေ၊ ရှုပ်ပွပွလေး တွေကိုသာ ဆင်မြန်းတတ်သူရယ်ပါ။

တစ်နေ့နေ့မှာ မန်နေဂျာကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ် ဖို့ ရည်မှန်းချက်ကြီးမားသော “တျာ” သည် လောလောဆယ်မှာ တော့ သင်တန်းပေါင်းစုံ လျှောက်တက်ရင်း ရန်ကုန်မြို့ထဲ ကား တိုးထွက်နေတုန်းပါပင်။ ဒီနေ့ တနင်္လာနေ့ ဖြစ်သည်မို့ အရင် တစ်ပတ်က စားခဲ့ရသော ငါးထောင်တန် မုန့်ဟင်းခါးကို သတိရ သား။ ဒါပေမဲ့ မြင့်မြတ်ခေါင်ဟာ တျာကို နှစ်ကြိမ်တော့ ကျွန်ုပ် လိမ့်မည် မထင်ချေ။ ဒီတော့ သင်တန်းပြီးတာနဲ့ မောနင်းစတား

က မြီးရှည်ကို အပြေးသွားစားဖို့ အားခဲထားသော တျာသည် သင်တန်းပြီးတာနှင့် ရပ်ထားသော ကားထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ တျာရဲ့ရှေ့မှာ ထင်မထားသော တစ်စုံ တစ်ယောက်က ထွက်ပေါ်လာတာပါ။

“ဟင် ... မြင့် မြတ် ခေါင်”
“မင်းကို ဖုန်းဆက်နေတာ”
“ဟုတ်လား ... ဖုန်းသံလည်း မကြားမိပါဘူး”
“ဘယ်ကြားမလဲ၊ မင်းဖုန်းမှ မရှိတော့တာ”
“ဘယ်လို !”

သူ့စကားကို ရုတ်တရက် နားမလည် ဖြစ်သွားရ သော်လည်း တစ်ချက်တွေသွားသော “တျာ” သည် သူ့မျက်ဝန်းထဲ သို့ ဓေတ္တစိုက်ကြည့်ရင်း ဦးနှောက်ထဲက အချက်ပေးမီးသီးလေး ဖျက်ခနဲ လင်းလာသည်။ ဖျက်ခနဲလင်းဆို “တျာ” ရဲ့ပါးစပ်က လည်း အဟောင်းသားပွင့်သွားကာ ကိုယ့်ကျောပိုးအိတ်ထဲ ကိုယ် ခွဲနှောက်ရှာဖွေဖို့ ပြင်စဉ် သူ့ဆီက စကားသံ ထွက်လာသည်။

“ရှာဖွေနေနဲ့ ... မင်းဖုန်း တစ်နေရာရာမှာ ဖျောက်ခဲ့ပြီ”
“ဟင် ... ရှင်က ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”
“မင်းဖုန်းကို ညတည်းက ဆက်နေတာလေ။ ကိုယ့်ဖုန်း ကိုယ် ဖျောက်နေမှန်းတောင် မသိဘူးပေါ့”

သူက ဩချသလို အံ့ဩသလို ပုံစံနှင့် မျက်စိခုံး တပင့်ပင့် မေးလျှင် “တျာ” ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်လွှားသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျိန်ဆဲခိသွားလေသည်။ လုံးဝကို အကြီးမားဆုံး ပေါ့ဆမှုအဖြစ် ဖုန်းကိုပျောက်လို့ ပျောက်နေမှန်းတောင် မသိခဲ့သည်အထိ “တျာ” ရဲ့ နဖော်နမဲ့နိုင်မှု၊ အမေ့အလျော့ ကြီးတတ်မှုတို့က ကြာလေ အခြေအနေဆိုးလေ ဖြစ်လာခဲ့ပြီလား မသိပါ။

တျာက စိတ်ရှုပ်စွာနှင့် ခေါင်းကို ကုတ်ဖွမိရင်း...

“ကျွတ် ... ဘယ်လိုများ ပျောက်သွားတာလဲ။ တျာလည်း လုံးဝသတိမရဘူးကော”

ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ ဖြစ်နေသော တျာပုံကို သူက ရယ်ချင်သလို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ...

“တချို့တွေက ဖုန်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ကို ခွာမထားတတ်တာပဲ ကြားဖူးပါတယ်။ မင်းနဲ့ကျမှ ဖုန်းတစ်ခုလုံး တစ်ညလုံး ပျောက်နေတာတောင် မသိဘူးဆိုတော့ စံချိန်က ၅ ကျော် သွားပြီ”

“ရှင်ကလည်း ဒီမှာ စိတ်ညစ်နေပါတယ်ဆိုမှ စွတ်ပြောနေတော့တာပဲ။ ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး”

“ဟက် ... ကိုယ်မပြောရင် မင်း သိတောင် သိမှာ မဟုတ်သေးဘူးလေ”

တျာက ပြောလေ ကဲလေ ဖြစ်နေသော မြင့်မြတ်ခေါင်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးမိသွားသည်။ သူက တျာကို

ရယ်ချင်သော်လည်း အပြစ်တင်ချင်သလို မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီးမှ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... သိပ်လည်း စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့၊ မင်းဖုန်းကိုရအောင် ကိုယ် ကူညီပေးနိုင်ပါတယ်၊ တစ်ခုပဲ ...”

“ဘာလဲ”

တျာရဲ့ စုပွပွ မြန်မေးသံကို သူက ဟက်ခနဲရယ်ရင်း စိုက်ကြည့်သည်။ နဖူးပေါ်မှာ ဝဲကျနေပြီး နောက်မှာ ခပ်ဘိုတို ပါးထားသော ကိုရီးယားကားတွေထဲက မင်းသားတွေလို ဆံပင်ပုံစံမျိုးကြောင့် သူဟာ ဘယ်လောက်ပဲ formal အဝတ်အစားကို ဝတ်ထားပစေ သူ့ရဲ့နုသစ်လန်းဆန်းသော ဒီဇိုင်းကတော့ ပေါ်လွင်နေတာပဲ ဖြစ်သည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်ကျွေးရမယ်”

“အွန် ... ဘာလဲ၊ ဟို ... ဖိုက်ဒေါ်လာတန် မုန့်ဟင်းခါးလား”

“ဒါပေါ့ ... ကိုယ်က ဒီနားမှာဆို အဲဒီဆိုင်ပဲ စားတာ”

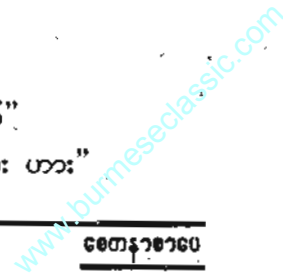
“ဟွင့်”

တွာက မဲ့ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်လျှင် သူက မျက်ခုံးပင့်၍ တျာကို ငုံ့ကြည့်ကာ ...

“ဘာလဲ ... မကျွေးချင်ဘူးလား”

“ရှင့် မုန့်ဟင်းခါးက ဈေးကြီးတယ်”

“ဟာ ... ကြည့်စမ်း။ အဟား ဟား ဟား”

သူက “တျာ” လက်တွန်းနေတာကို တကယ်ထူးဆန်းအံ့ဩ ရယ်စရာဟန်ဖြင့် တဟားဟား ရယ်နေလေသည်။ တျာက တော့ သူ့ရယ်တာကို စူပုပ်ပုပ်နှင့် ကြည့်နေမိသည်။

“မင်း အဲဒီလောက် ကပ်စေးနဲတတ်မှန်း မသိခဲ့ဘူး။ ကပ်စေးနဲတတ်ရင်လည်း ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ် ဂရုတစိုက်ကိုင်မှပေါ့ကွာ။ Note 3 ဖုန်းတစ်လုံးကို ငွေ ဘယ်လောက်နဲ့ ရွေးရမယ် ထင်လဲ”

“ဘာရယ် ... ရွေးရမယ် ဟုတ်လား”

“အင်းလေ ... မင်းရဲ့ဖုန်းကို ကောက်ရထားတဲ့လူဆီက ရွေးရင် မင်း ပိုက်ဆံအများကြီး ပေးရမှာ။ ကိုယ့်ဆီကရွေးရင် မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲနဲ့ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ပါပဲကွ”

“အွန်း ... ရှင်လို့ အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့ သူ့ငွေ မဟုတ်ဘူး။ ဂျွန်မက မိဘဆီ လက်ဝါးဖြန့် တောင်းနေရတဲ့ ရိုးရိုးသင်တန်းသူရှင် ... ဟင်း”

“လက်ဝါးဖြန့်မနေတော့နဲ့ပေါ့။ အလုပ် လုပ်ပေါ့။ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ဆို အသက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းဘဲ ရှိမှာ။ မင်းလည်း အလုပ်လုပ်လို့ ရနေတာပဲ။ ကဲ ... ထားပါ။ ဘယ်လိုလဲ ... မင်းဖုန်းကို 8 Dollors လောက်နဲ့တောင် ပြန်မရွေးချင်ဘူး ဆိုလည်း သဘောပဲလေ။ သွားမယ်”

သူက တကယ်ကို စိတ်ပိုင်းဖြတ်ဟန်ဖြင့် လှည့်ထွက်သွားလျှင် တျာမှာ မျက်လုံးပြူးပြီး လိုက်ဆွဲရလေသည်။

နောက်ဆုံးတော့လည်း သူ ဓာတ်ကျတော်မူရာ Rangoon Tea House သို့ ရောက်လာရတော့သည်။ မုန့်ဟင်းခါး အေးအေးဆေးဆေး စားဦးမယ်ဟု ချေထားသဖြင့် သူ စားနေတုန်းမှာ စံကားပြောခွင့်မရ။ စားသောက်ပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်တော်မူခန်းမှ ဒင်းကို မေးလျှောက်ခွင့်ရသည်အထိ ဒင်းကား မုန့်စရာကောင်းလောက်အောင် အချေ အမိုး စတိုင်လ် ရှိသူတည်း။

“ကျွန်မဖုန်း ပျောက်နေမှန်း ရှင် ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး”

“မင်းဖုန်းကို ညက ကိုယ်ဆက်တယ်လေ။ ဟိုဘက်က ကောက်ရထားတဲ့လူက အေးဆေးပဲ ဖွင့်ကိုင်ပြီး သူ ကောက်ရထားတာတဲ့။ ရွေးပါတဲ့လေ။ မင်းဖုန်းက Note 3 ဗန်းရောင် မဟုတ်လား”

“ဟင် ... ဟုတ်တယ်။ အဲဒီတော့ ဘယ်လောက်နဲ့ ရွေးရမယ်တဲ့လဲ”

“တစ်သိန်း !”

“ဘုရားရေ ... များလိုက်တာ။ လူတွေများ တော်တော် လောတကြီးတာပဲ။ ပျောက်သွားတဲ့လူ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ ဆိုတာ ကိုယ်ချင်းမစာကြဘူး”

“ဒါကတော့ နမော်နမဲ့ လူတွေအတွက် ဒဏ်ကြေးပဲလေ။ တစ်သိန်းဆိုတာ Fair ဖြစ်တယ်ထင်တာပဲ။ မင်း Note 3 က ခြောက်သိန်းလောက် တန်တယ် မဟုတ်လား။ မင်း

ဖုန်းကတ်ကလည်း အရင်က သိန်းနှစ်ဆယ်လောက်ပေးဝယ်ထားရတဲ့ နံပါတ်ဆိုတော့ အင်း ... နှစ်ဆယ်ခြောက်သိန်းလောက်တန်တဲ့ဖုန်းကို တစ်သိန်းနဲ့ ပြန်ရွေးခိုင်းတာ မျှတတယ် ထင်တာပဲ”

နောက်နေတာလား အတည်ပြောနေတာလား ဝေခွဲမရအောင် မှင်သေသေပြောနေသော “မြင့်မြတ်ခေါင်” ကို “တျာ” က စူပုပ်ပုပ် ခိုက်ကြည့်ရင်း ဘာပြောရမှန်း မသိစွာ နှုတ်ခမ်းက တထော်ထော်နှင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်။ မနေ့က ရေးချယ်လ် မ ဈေးသိမ်းပြီးချိန် သူ့ကို ဝင်ခေါ်ပြီး ရေးချယ်လ်နှင့် တျာတို့ တောင်ညုတ္တလာက လရောင်အသုပ်ဆိုင်သို့ သွားစားခဲ့ကြတာသည် ဖုန်းကိုသုံးခဲ့တဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ပဲ ဖြစ်လေသည်။ အဲဒီဆိုင်မှာပဲ ကျိန်းသေ ကျန်ခဲ့သည်ဟု မှတ်ယူရသည်။ အသုပ်ဆိုင်က နာမည်ကြီးလွန်းသော လူဝင်လူထွက်များသောဆိုင်မို့ လာစားတဲ့သူ တစ်ယောက်ယောက်က တွေ့သွား သိမ်းသွားနိုင်ပါသည်။

“ကဲပါ ... အခု ကျွန်မဖုန်းက ရှင့်ဆီမှာလား”

သူက “ဟုတ်တယ်” ဟူသော သဘောဖြင့် မျက်လုံးလှန်ကာ ပင့်ပြသည်။ ကိုယ့်ဖုန်းကို သွားရွေးရခြင်း၊ လောလောဆယ် တစ်သိန်းမထွက်ရခြင်းတို့အတွက် ရင်အေးသွားရသော်လည်း ဒီလူတစ်ယောက် ဆရာကြီးဒီဇိုင်းနှင့် လာဆုံးမနေတာတို့ တော့ အောင့်သက်သက် ဖြစ်လာရသည်။ ကိုယ့်ရဲ့ပေါ့ဆမှုကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အပြစ်တင်မိလေသည်။

“မင်းဆီမှာ အားနည်းချက်က နမောနမဲ့နိုင်ရုံတင်မကဘဲ မေ့တတ်တာပါ ပါလာပြီပေါ့နော်။ ကိုယ့်ဖုန်းတစ်လုံးလုံးကို တစ်ညလုံးတောင် သတိမရဘူးဆိုတော့ မင်းရဲ့အယ်လ်ဇိုင်းမားက တော်တော် အခြေအနေ ဆိုးနေပြီပဲ”

“ကျွတ် ... နေစမ်းပါဦး။ ရှင်က အခု ကျွန်မကို အပြစ်တင်နေတာလား”

“အင် ... အပြစ်မတင်လို့ ချီးကျူးနေရမှာလား”

ဘရာဇေ ... ဒီလူဟာ ဘယ်လိုမှကို ထိန်းမနိုင် သိမ်းမနိုင်ပါပဲလား။

“မင်းတို့အိမ်က ဟင်းချက်ရင် အချို့မှုန့် များများသုံးတယ် ထင်တယ်၊ ပြီးတော့ မင်းက အပြင်က အစားအသောက်တွေ အရမ်းစားတယ် မဟုတ်လား။ အချို့မှုန့်တွေများများ စားလို့ မင်း ဦးနှောက်တွေလည်း မကောင်းတော့တာ”

“တျာ” က သူ့ကို မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ကြည့်နေလိုက်သည်။ သူက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ရင်း နောက်တော့ တျာရဲ့ Note 3 ပန်းရောင်လေးကို တျာ အရှေ့သို့ တွန်းပို့ပေးလိုက်လေသည်။ လေကဲ့သို့ လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် တျာက ဖျတ်ခနဲ ကောက်ယူကာ ဖုန်းကို စစ်ဆေးမိသည်။ တျာဖုန်းလေးက နဂိုအတိုင်း ဘာခြေရာလက်ရာမှ မပျက်ပါ။

“ရှင် ဒီဖုန်းကို တစ်သိန်းနဲ့ ရွေးခဲ့တာလား”

သူက ဟုတ်တယ် ဟူသော သဘောဖြင့် မျက်ခုံးကို တစ်ချက်ပင့်ပြသည်။ ဒီလူဟာ သူများကို အထက်စီးက ဆက်ဆံ တတ်တဲ့ အိုက်တင်ကို ဘယ်ကများ သင်ထားလဲတောင် မသိမိ။

“ဒါဆို တျာက ရှင်ဆီက တစ်သိန်းနဲ့ ရွေးရမှာပေါ့။”

သူနဲ့ စကားပြောလျှင် အငြင်းအခုန် လုပ်ရရင် ကျွန်မဖြစ်လိုက်၊ စိတ်အားလျော့သွားလျှင် “တျာ” ဖြစ်လိုက်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း သိပေမယ့် ပါးစပ်က ထွက်မိထွက်ရာပါ ပဲလေ။

“No ... မင်းကို မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲနဲ့ပဲ ရွေးရမယ်လို့ ပြောပြီးပြီလေ”

“အို ... ဒါပေမဲ့ ရှင်က တျာကိုယ်စား တစ်သိန်းနဲ့ ရွေး လာခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ရှင်ကို ပြန်ပေးရမှာပေါ့။”

“မလိုပါဘူး။ ကိုယ်က မင်းဖုန်းရဲ့ ဒုတိယပိုင်ရှင်လေ။ ဟိုဘက်လူ တောင်းတဲ့ဈေးကို ကျကျနပ်နပ်နဲ့ ပေးရွေး လိုက်တာ ကိုယ်ပဲ။ ကိုယ်လက်ထဲရောက်လာတဲ့ ပစ္စည်းက တိုယ့်ပစ္စည်းပေါ့။ ကိုယ့်ပစ္စည်း ဖြစ်သွားမှတော့ မင်းကို မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲနဲ့ ပြန်ရွေးခိုင်းတာကတော့ ကိုယ့်သဘော ပဲလေ”

“ရှင် ... တကယ်ပဲ အဲလို စိတ်ထားလား။”

“ဘာကိုလဲ”

“ရှင်မှာ ရှင်က ဒုတိယပိုင်ရှင်၊ ရှင် ပိုင်သွားတဲ့ပစ္စည်းမို့ တကယ့်စိတ်ရင်းနဲ့ အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့တာလားလို့ပါ။”

“ဒါပေါ့ ... အဲဒါကို မယုံဘူးလား။”

“အဟီး ... တကယ်ပဲ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ လို့။ ဘာလို့ဆို တျာအနေနဲ့ တစ်သိန်းနဲ့ ပြန်ရွေးရရင် ဒီလအဖို့ တော်တော်ကျပ်တည်းသွားနိုင်တယ်။”

တျာက နောက်ဆုံးစကားကို အသည်းတယားပုံစံ နှင့် သွားစေ့ကာ ပြောပြီးလျှင် ဖုန်းလေးကို ပွတ်သပ်နေမိသည်။ သူက တျာကို စိတ်လေသော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ကာ ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ...

“မင်းက ကိုယ်နဲ့ကွာလှမှ အသက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ပေါ့။

အဲ ... ရွယ်တူတွေတောင် ဖြစ်နိုင်သေး။”

တျာက မွေးသက္ကရာဇ်နှင့် မွေးနေ့ကို ဖြတ်ပြော လိုက်လျှင် သူက မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ကာ ကိုယ်က ရှစ်လပဲ ပိုကြီးတာပဲဟု ဖြည့်စွက်ပြောသည်။ ပြီးမှ သူပြောချင်သောစကား ကို ဆက်ပြောလေသည်။

“မင်း အခုထိ အလုပ်မလုပ်သေးဘူးပေါ့။ မိဘလုပ်စာ ထိုင်စားနေတုန်းပဲပေါ့ ... ဟုတ်လား။”

“မိဘလုပ်စာ ထိုင်စားနေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ မိဘကို လည်း ကူညီရပါတယ်။ ကျွန်မက အလုပ်မလုပ်တာ မဟုတ် ပါဘူး။ မလုပ်သေးတာ”

“ဟက် ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငယ်သေးတယ် ထင်လိုလား”

ရဲ့မေးသော သူ့ကို တျာက မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးမိလို ဖြစ်သွားသည်။ ဖုန်းကိုရှာကာ တကူးတက ပြန်ရွေးပေးထားသော မျက်နှာကြောင့် စိတ်လေးကို လျော့လိုက်လေသည်။

“ငယ်သေးတယ် မဟုတ်ပေမယ့် အဲဒီလောက်လည်း အပူတပြင်း အလုပ်ရှာစရာလည်း မလိုပါဘူးရှင်။ ပညာတွေ များများစုဆောင်းထားဖို့သာ အရေးကြီးတာပါ”

“ကိုယ်သာ အလုပ်ရှင်ဆိုလို့ကတော့ စာရွက်ထဲက ပညာတွေထက် အတွေ့အကြုံကိုပဲ ကြည့်မယ်”

“ဟွန်း”

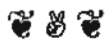
“ဟွန်း လုပ်မနေနဲ့၊ အကောင်းပြောတာ မင်း အလုပ်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားတော့ စာရွက်ထဲက လက်မှတ်တွေပေါ်မှာ အဲဒီလောက် အာရုံထားမနေနဲ့၊ လုပ်ငန်းခွင်ထဲက အတွေ့အကြုံက ပိုတန်ဖိုးရှိတယ်။ ပြီးတော့ ... ..”

“တျာ”သည် သူ ဆက်ပြောသော စကားတို့ကို ကြားတစ်ချက်၊ မကြားတစ်ချက် သူ့ကိုသာ မေးထောက်ပြီး ငေးနေလိုက်တော့သည်။ ရှင်းသန့်စိုပြည်သော ရုပ်ရည်နှင့် လိုက်ဖက်စွာ လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးတစ်ယောက်နဲ့လည်း တကယ်တူပါပေရဲ့လို့ပဲ တွေးမိလေသည်။ သူ့အရွယ် ခပ်မိုက်မိုက် လန်းနေသော ယောက်ျားလေးတွေ အများကြီးထဲမှာမှ သူက ရွယ်တူယောက်ျားလေးတွေထက် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ကာ တကယ်ကို ဂျန်းတဲလ်မန်း

တစ်ယောက်ပုံ ထွက်နေသည်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒီလိုနေရတာကို ကြိုက်၍ ဖြစ်မည်။

ဒါကြောင့်လည်း သူ့ကို တျာ စိတ်ချလက်ချခင်မင်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

(၉)

“ဒါကြောင့်လည်း မင်း ဒီကောင်မလေးကို ဓာတ်ကျတော် မှုနေတာကိုး”

သူ ပြောခဲ့သော စကားတို့ကို နားထောင်အပြီး ဝသုန်က ဤသို့ မှတ်ချက်ပြုလိုက်လျှင် သူ့က မေးခွန်းပြန်ထုတ် မိသည်။

“ဒါကြောင့်လည်း ဆိုတာ ဘာလဲ။ ဘာကို ပြောချင်တာ လဲ”

“ကောင်မလေးက အသက်ထက်စာရင် ရင့်ကျက်မှုနည်း ပြီး ကလေးလိုလို ဘာလိုလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပဲမများတဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်လား။ မင်း ဆရာလုပ်သမျှလည်း ငြိမ်နားထောင်တတ်တဲ့သူ ဆိုတော့ မင်း ဓာတ်ကျပြီပေါ့ ဟဲ ဟဲ”

“အောင်မာ ... ဘာလဲ ဟေ့ကောင်။ မင်းက ငါ့ကို ဆရာ လုပ်တဲ့သူလို့ စွပ်စွဲနေတာလား”

သူက ဘုတောသလို မေးလိုက်လျှင် ဝသုန်က ဆက်တိုက် ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်နေသည်။

“မဟုတ်ဘူးလား။ မင်းက နည်းနည်းတော့ ဆရာ လုပ် တတ်တယ် မဟုတ်ဘူးလား။ မင်းတော်တာ ငါသိပါတယ်။ မင်းက မင်းတော်တာ မင်းသိတာ နားလည်တာတွေကို သူများကို စေတနာနဲ့ ပြောပြတာတော့ ပြောတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့လည်း လူတွေက အဲဒါမျိုးကို ဆရာ လုပ်တယ်ပဲ သတ်မှတ်ကြတာ မဟုတ်လား”

သူက ဟင်းခနဲ ရှုံ့မဲ့ရင်း ရှေ့က ကော်ဖီကို ယူမော့ လိုက်သည်။ သူနဲ့ ဝသုန်မှာ fuji မှာ ကော်ဖီလာသောက်ရင်း စကားပြောနေကြတာ ဖြစ်ပါသည်။ ဝသုန် ပြောတာကို သူက လက်တော့ လက်ခံသည်။ သူဟာ သူများအပေါ် ဆရာလုပ်တတ် တယ်ဆိုတာ မှန်ပေမယ်လည်း ဘာလိုင်းကြီး နေရာတကာ လိုက် လုပ်နေတာတော့ မဟုတ်ပါ။ အကြောင်းတစ်ခုခု ကြုံကြုံကြုံရင် တော့ သူ့ထင်မြင်ယူဆချက်က ဘယ်လို ဆိုတာကို ပြောမိသည်။ ဒါတွေဟာ သူ့ရဲ့ နဂိုခပ်မြင့်မြင့် နေတတ်သောစတိုင်လ်နှင့် ပေါင်းလိုက်လျှင် တကယ်ပဲ ဆရာကြီးဒီဇိုင်း ဖြစ်သွားလားတော့ ခေသိပါ။ ဆယ်တန်းထဲက ငါးယောက်တစ်ပိုင်း နေခဲ့သော သူတို့

ဝိုင်းကျရှင်က တွဲခဲ့သော သူငယ်ချင်းလေးယောက်မှာ ဝသုန်နှင့် သာ အစေးအကပ်ဆုံး ဖြစ်လေသည်။

“ကောင်မလေးက ချောရဲ့လား”

ဝသုန်က ချစ်ကိတ်လေးတစ်တုံးကို ဇွန်းနှင့်အသာ အယာ ဖဲ့စားပြီး မေးလိုက်လျှင် ချစ်ကိတ်ထဲက မုန့်သားလို နူးညံ့သော တေးတျာလီ လားဟု အရင်ဆုံး ကိုယ့်ဘာသာ တွေး မိသွားသည်။ ဝသုန်ကို ပြောမပြမီ သူမကို မျက်လုံးထဲ ပုံဖော် ကြည့်လိုက်လျှင် သူမဟာ ထူးထူးခြားခြားကြီး လှနေသော မိန်း ကလေးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ချေ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နားက ဘာထူးခြားနေလဲဆိုတော့ သူမ မျက်နှာဟာ အင်မတန် အေးချမ်း အပြစ်ကင်းစင်ကာ ချစ်ဖို့ကောင်းသော ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဆိုတာပါပဲ။

သူမမှာ သိသာထင်ရှားသည်က ထူထဲဖြောင့်စင်း သော ဆံနွယ်ရှည်များနှင့်အတူ အရပ်မြင့်မြင့်မှာ ပေါင်တံလုံးဝန်း ဝန်းရှည်ရှည်၊ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသည်ဟု ထင်ရသော ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးအဆစ်တို့ပါပဲ။ ခင်ဗျားတို့ မြင်သာအောင် ပြောရရင်တော့ ဘီယွန်ဆေးလို အဆစ်အပေါက်မျိုးပေါ့ဗျာ။

“ချောတယ် လှတယ် ဆိုတာမျိုးထက် Attraction တစ်ခု ရှိတာကွ၊ အင်း ... မင်း မြင်သာအောင် ဥပမာတစ်ခု ပေး ရရင် ထက်ထက်မိုးဦးလိုပေါ့”

“အင် ... မင်းကလည်း။ ဥပမာပေးတော့လည်း ဒီနေ့ခေတ် က မင်းသမီးတွေကို ဥပမာမပေးဘူး”

“ဒီနေ့ခေတ်မှာ ပေးစရာ မရှိလို့။ မင်း ထက်ထက်မိုးဦး အရမ်းအောင်မြင်တဲ့အချိန်တွေကို ပြန်သတိရ တွေးကြည့် လိုက် ...

ထက်ထက်မိုးဦးက ချောလား လှလား ဆိုတော့ စက်စက်ယိုကြီး ချောနေတာ အရမ်းကို ဖက်ရှင်နေေးဘဲလ် ဖြစ်နေတာ၊ စတိုင်လ်မိုက်နေတာ သိပ်မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ခေတ် သူ့အခါမှာ ကြော်ငြာမှာ သူ့ကို ယှဉ်နိုင်တဲ့သူ မရှိဘူးလေ။ သူဟာ သိပ်ချောနေလား ဆိုတော့လည်း မချောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ Sweet ဖြစ်တယ်။ သူ့ကို ကြည့် လိုက်ရင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးပြီး လန်းဆန်းနေတယ်လေ။ တေးတျာလီ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကလည်း အဲဒီလိုပဲကွ၊ သူ့ကို တွေ့လိုက်ရင် အမြဲပေါ့ပေါ့ပါးပါး လန်းလန်းဆန်း ဆန်းလေး ...

အဝတ်အစား ဝတ်တာကအစ ဒီနေ့ခေတ် အတို အပြတ်တွေ သူ့ဆီမှာ မတွေ့ရဘူး။ စပိုရှပ်အကျပ်ဆို ဘောင်းဘီအပွ၊ အဲဒီလို ကောင်မလေး။ တလွဲတွေ အမြဲ လုပ်ပြီး ရယ်ချင်စရာ ကောင်မလေးပေါ့ကွာ”
“ဟုတ်လား ... ဒါဆိုလည်း ငါနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးစမ်းပါ ကွာ”

“အောင်မာ ... ဘာလို့ဆက်ပေးရမှာလဲ”
 “ဟား ဟား ... မင်းနဲ့ သူနဲ့က ရိုးရိုးပဲ မဟုတ်လား။
 ဘာလဲ ... မင်း သူ့ကို ချစ်နေလို့လား”
 “မချစ်ပါဘူးကွာ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိတ်ဆွေ
 လေး၊ တလွဲတွေ လုပ်တတ်တဲ့ ကောင်မလေးအဖြစ် စိတ်
 ဝင်တစား ရှိနေမိတယ် ထင်ပါရဲ့”
 “သူကရော”
 “ဘာ ... သူကရောလဲ”
 “ဪ ... သူ့ဘက်ကရော၊ မင်းကို ဘယ်လိုသဘောထား
 ရှိလဲလို့”
 “ဘယ်လိုမှ ရှိပုံမပေါ်ဘူး”
 “ဟား ဟား ... ကောင်းကွာ”
 “ဟုတ်တယ်။ ငါလည်း သူ့ကို အဲဒါကြောင့် သဘောကျ
 တာ၊ ပထမ ငါ့အင်္ကျီကို သူ လျှော်ပေးတော့တောင်
 ဘာလို့ လျှော်ပေးလဲ တွေးမိသေးတယ်။ သူ့ကြောင့်ဖြစ်
 လို့ တကယ် တာဝန်ယူချင်စိတ်နဲ့ လျှော်ပေးခဲ့တာ ဆိုတာ
 သိသာအောင်ကို သူ့ပုံစံလေးက အပြစ်ကင်းတယ် ...
 ငါ့ကိုဆိုလည်း သူ့စိတ်ထဲရှိရင် ရှိသလို ပြောတတ်
 တဲ့ ကောင်မလေး။ ဟား ဟား ... ငါ့ကို ငါးထောင်တန်
 မုန့်ဟင်းခါးကျွေးဖို့ ကပ်စေးနဲ့တတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ...

ဘာဟန်ဆောင်မှု၊ ပကသနမှ မရှိလို့ သဘောကျ
 တာ”
 “ဆရာလုပ်လို့ ရလို့ သဘောကျတာကိုလည်း ထည့်ပြော
 ဦးလေ”
 “ဟေ့ကောင် ... မင်း နှစ်ခါရှိပြီနော်”
 “မှန်တာ ပြောတာပဲ၊ မင်းကို သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းမို့
 ဇောတနာနဲ့ သတိပေးလိုက်ဦးမယ်။ အကယ်၍ မင်း အဲဒီ
 ကောင်မလေးကို ကြိုက်သွား ချစ်သွားခဲ့သည်ရှိသော် ဆရာ
 လုပ်ခြင်း၊ ကိုယ့်တပည့်အလား ဆုံးမခြင်းတို့ကို ရေရာမဏီ
 အထူးရှောင်ကြဉ်ပါလို့ ပြောမလို့ဟေ့”
 “အွန် ... ဘာလို့ ရှောင်ကြဉ်ရမှာလဲ”
 “ဟ ... ဘယ်မိန်းကလေးက သူတို့ကို ဆရာလုပ်တတ်
 တဲ့ ဆုံးမတတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို ကြိုက်မှာလဲ။ ဆရာ
 လုပ်ချင်လုပ် မိန်းကလေးတွေကပဲ လုပ်ကြတာလေ။ မိန်း
 ကလေးတွေ ဆရာလုပ်လို့ ယောက်ျားတွေ ဒဏ်မခံနိုင်
 တာပဲ ကြားဖူးတယ်၊ ယောက်ျားတွေကတော့ ဘယ်မိန်း
 ကလေးကိုမှ ဆရာလုပ်ပြီး မကြိုက်ဘူး။ အဲ ... မိန်းကလေး
 တွေကလည်း ဆရာလုပ်တတ်တဲ့ အဲတွေဆို မကြိုက်ကြ
 ဘူး”

ဟုတ်လား ... ပရိသတ်ကြီး။ ခင်ဗျားတို့ အဲဒီလို
 ထင်မြင်ယူဆလား။ ဝသုန် ပြောနေတာတွေက သိသိုရီတွေ

မဟုတ်ဘူးလား။ သိအိုရီ ဆိုတာ ပုစ္ဆာတွေအတွက် မှန်နိုင်ပေမယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်နေ နှလုံးသားနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ ခြင်းချက်မရှိ မမှန်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့လည်း ဘဝအတွေ့အကြုံ တွေအရ သိလာမှာပါ။

သူကတော့ ယုံကြည်ရာကို မစွန့်လွှတ်တတ်။ လောကမှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော နည်းဗျူဟာတွေလည်း ရှိသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

(၁၀)

“တျာ ... ထတော့လေ၊ ဒီမှာ ညည်းအမေ ရယ်ဒီဖြစ်နေ ပြီး ထတော့ ... နောက်ကျရင် အဆူခံထိနေဦးမယ်”

“ဝါး ... ငါးမိနစ်လောက် ဆက်အိပ်လိုက်ဦးမယ်၊ ခဏပဲ ခဏ”

“ဟဲ့ ... အပျင်းကြီးမနေစမ်းပါနဲ့။ ပြီးရင် မနက်စောစော ဆူသံပူသံတွေ မကြားချင်လွန်းလို့ပါ။ ထပါတော့ မမလေး ရယ်။ ပြီးမှ ပြန်အိပ်လည်း ရတဲ့ဟာကို”

“အွန်း ... အတင့်ကလည်း။ တျာက ထပြီး အထူးတလည် ပြင်ဆင်စရာမှ မလိုတာ၊ ဒီတိုင်းပဲ ကောက်ထွက်သွားရင် ပြီးပြီကို”

“အေး ... ညည်း ပြင်မယ်ဆိုလည်း အချိန်က မရှိတော့ ဘူး၊ ညည်းကို ဒါ နောက်အကျဆုံး လာနှိုးတာပဲ။ နော် ညည်းအကြောင်းသိလို့။ ညည်းအမေက လေးနာရီလွှား

မယ် ပြောထားတာ၊ အခု လေးနာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်ပဲရှိ တော့တယ်”

အတင်ရဲ့ ခပ်ပြတ်ပြတ် စကားကြောင့် တျာက ကျွတ်ခနဲ မြည်တမ်းရင်း စောင်ပုံထဲမှ လွှားခနဲ ခုန်ထွက်လိုက် သည်။ ဆောင်းလယ် ရောက်လာပြီမို့ နေ့လယ်ဘက်တွေဆို မအေးသော ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ရာသီဥတုသည် ညနှင့် မနက်စောစော ပိုင်းမှာတော့ ဆောင်းရဲ့အငွေ့အသက်တွေကို ခံစားရရှိသည်ဖြစ် ရာ အေးမြမြနှင့် အိပ်လို့ အင်မတန်ကောင်းလှသည်။ မနက် လေးနာရီဆိုသော အချိန်ဟာ အိပ်ကောင်းတုန်း အချိန်မို့ ဒီအချိန် ထရခြင်းသည် ရေချိန်မကိုက်သေးသော အရက်သမားလိုပင် တျာကို သိုင်းကွက်နင်းစေပါသည်။ မျက်နှာမသစ်လျှင် အိပ်ချင် စိတ်က မပျောက်သည် ဖြစ်ရမှာမို့ မျက်နှာကို ရေအေးအေးနှင့် ထိတွေ့ကာ မျက်လုံးပြူးစေလိုက်သည်။ သို့သော် ဒီမျက်လုံးဟာ ခေါင်းအုံးနှင့် ခေါင်းနှင့်သာ ထိတွေ့ပေးလိုက်ရင်လည်း ငါးမိနစ် အတွင်းမှိတ်မည့် မျက်လုံးပါပဲ။

“တျာ မပြီးသေးဘူးလား”

လှေကားရင်းကနေ၍ အော်လိုက်သော မေမေအသံ မှာ နံနက်စောစော ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသည့် တျာအခန်းထဲ သို့ တိုက်ရိုက်ပါပေ။ တျာအခန်းက လှေကားထိပ်မှာ ရှိသည့် လေ။

“ပြီးပြီ မေ့”

ပြောလည်းပြော ပြေးလည်းပြေးနှင့် တျာက ခပ် သွက်သွက် ဆင်းလာခဲ့သည်။ Giordano ခေါင်းစွပ်အနွေးထည် တို့ အပေါ်က စွပ်ချထားပေမယ့် အောက်ကဘောင်းဘီက ညဝတ် အိပ်ထားသော မစ်ကီမောက်စ် အရပ်လေးတွေပါသည့် ညဝတ် ဆောင်းဘီရှည်မို့ မေမေက မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်သည်။

“ဒီပုံနဲ့ သွားမှာလား”

“အင်းလေ ... တျာက ဆင်းစရာတောင် မလိုဘူး မဟုတ် လား။ ဘယ်သူမှ မမြင်ပါဘူး မေ့ကလည်း”

တျာပြောတာ ဟုတ်နေသော်လည်း မေမေက သိပ် ဆော့နပ်သည်ပုံ မရဘဲ ဟင်းခနဲ လှည့်ထွက်သွားလျှင် တျာက အိုင်မှာချိတ်ထားသော ကားသော့နှင့် ခြံသော့ကိုယူကာ နောက်က ဆိုက်လာခဲ့သည်။ တျာကသာ ဖြစ်သလို ဝတ်စားသော်လည်း ဆားဆယ်ရှစ်နစ်ထဲ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်စဖြစ်သူ မိခင်က တက်ကြွ ထူရှားသူမို့လားတော့ မသိ။ ခပ်သွယ်သွယ် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဆိုက်ဖက်သော အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်ဘလောက်စ်၊ ကချင် သူ့ချည်အနက်၊ ပခုံးကျော်ရုံ လှပစွာ ခွေကောက်ထားသော ဆံပင်ပုံစံတို့ဖြင့် လေးဆယ်စွန်းစဟူသာ ထင်ရပါသည်။

“မြန်မြန်လုပ် တျာရေ။ နောက်ကျနေမယ်”

“မြန်ပါတယ် မေရဲ့။ ကမ္ဘာအေးဗီလာနဲ့ ဘောက်ထော်နဲ့ က ကားရှင်းနေရင် ဆယ်မိနစ်လောက်ဟာကို။ မနက် လေးနာရီကြီး ဘယ်ကားမှ မရှိဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စောစောရောက်နေရင် အကောင်းဆုံးပဲ”
တျာက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခြံသော့ကို တံခါးဝ
နားမှာ ရပ်စောင့်နေသော အိမ်ကူကောင်းမလေး စင်းဝင်းထံ ပေး
လိုက်သည်။ တံခါးဖွင့်နေသော ဝင်းဝင်းကို တစ်ချက်အော်ပြော
ပြီး ကားပေါ်တက်သည်။

“ဝင်းဝင်း ပြီးရင် ခြံသော့ကို ငါ့ဆီပေးလိုက်။ ပြန်လာရင်
နင်တို့က ငိုက်မျဉ်းနေပြီး ခေါ်မကြား အော်မကြား ဖြစ်ဦး
မှာ”

“ဟုတ် ... မမတျာ”

ဝင်းဝင်းဆီက ခြံသော့ တောင်းယူပြီးလျှင် တျာက
ကားကို ညင်ညင်သာသာပဲ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ အနည်းငယ်
မောင်းပြီးတာနှင့် တျာက စကားစ၊မိသည်။

“ဘယ်အချိန် ပြန်လာကြိုရမလဲ မေမေ”

“ကြိုစရာ မလိုဘူး ထင်တယ်။ မမခိုင်က ပြန်လိုက်ဖို့ပေး
မယ် ပြောတာပဲအေ”

ပြန်ပြောလိုက်သော မေမေလေသံအရ မေမေသည်
လည်း မနက်လေးနာရီထဲပြီး သူများအိမ် သွားချက်ပြုတ်ပေးရတာ
ကို သိပ်လုပ်ချင်ပုံ မပေါ်ပါ။ ပုံမှန်အနေအထားအရဆိုလျှင်
အဲဒီလို လုပ်လေ့လည်းမရှိ။ သူ မတူသော စားသောက်ဖွယ်ရာ
တို့၏ လက်ရာအတွက် မေမေ ကြီးကျယ်နိုင်စွာဖြင့် အော်ဒါ
ချက်ပြီးသား အစားအသောက်များကို လာယူလျှင်ယူ၊ မယူလျှင်

လည်း ကားငှားပြီး ပို့ပေးရသည်သာ။ ဒါပေမဲ့ မကင်းရာမကင်း
ကြောင်းတွေ အတွက်တော့ ဒီလိုပဲ သွားချက်ပြုတ်ပေးရသည်
အချိန်တွေလည်း ရှိတတ်ပါသည်။ ဒီနေ့လည်း ကမ္ဘာအေးဗီလာ
ထဲက လူကြီးကတော်တစ်ယောက်က မေမေ့ရဲ့ဖောက်သည်ဖြစ်
လေရာ၊ ဆွမ်းဘုန်းပေးမည့် ဆရာတော်ကြီးကလည်း မေမေ့လက်
ရာ ဂျူးဘူးသီးငါးခြောက်ရိုး ချဉ်ရည်ဟင်း၊ ခရမ်းသီးအိုးကပ်နှပ်၊
ငါးကလေးအိုးကပ် စတာတွေကို အတော်လေးနှစ်ခြိုက်သော
ကြောင့် မေမေမှာ မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ သွားချက်ပြုတ်ပေးရမှာဖြစ်
သည်။ ဧည့်သည်တွေကို ကျွေးမည့် ကြက်သား ဝက်သား စတာ
တွေက ညကည်းက နှပ်ပို့ထားပြီး လောလောလတ်လတ်ချက်မှ
ကောင်းသည့် ဟင်းအမယ်လေးများအတွက် တကူးတကကို
သွားချက်ပေးရတာ ဖြစ်လေသည်။

“အရလျှင်ဆွမ်းက ခြောက်နာရီကပ်မယ်တဲ့လား”

“အင်း ... အဲလို ပြောတာပဲ”

“မေမေ ဟိုရောက်ရင် ချက်ရင်း ပြုတ်ရင်းနဲ့ တစ်ခုခုစား
ဦး။ ဘာမှ စားမလာဘူး မဟုတ်လား”

“အေးပါ ... ညည်းလည်း ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းပြန်
ဦး။ မနက်စောစော ကားရှင်းတယ်ဆိုပြီး အရမ်းမောင်း
မသွားနဲ့။ ကားရှင်းရင် ပိုကြောက်ရတယ်။ ညည်းဘာ
နမော့နမဲ့နဲ့”

“အင်းပါ မေရဲ့။ တျာက တခြားဟာတွေသာ နမော်နမဲ့ နိုင် တလွဲဖြစ်တာ ကားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်တုန်းက ဘာဖြစ်ဖူးလို့လဲ”

“အေးပါ- မဖြစ်လို့သာပဲလေ။ ဖြစ်ရင်လည်း ညည်းနောက် ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး လိုက်ရတာနဲ့တင် မွဲမှာပဲ ... ဟင်း”

“စိတ်ချပါ မေရာ။ တျာက စိတ်ရှည်သည်းခံလမ်းကြောင်း မွန်ပါ ... ဟဲဟဲ”

မေမေက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မယုံပါဘူး ဟူသော ပုံစံနှင့်သာ နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်မဲ့ပြသည်။ တကယ်လည်း တျာ သည် တခြားနေရာတွေမှာသာ လွဲချင်လွဲမည် ကားမောင်းတဲ့ နေရာမှာတော့ ခုထိ တတွဲတချော် မဖြစ်သေးပါ။ အရင်က ကား မောင်းခဲ့တယ် ဆိုပေမယ့် အခုလို ကိုယ့်ဘာသာ သုံးရသော သီးသန့်ကား မရှိသေးဘဲ အိမ်မှာ လုပ်ငန်းကိစ္စသုံးသော လိုက် ထရပ်တစ်စီးပဲ ရှိလေရာ တျာက ရှိုးပဲသဖြင့် တော်ရုံတက်မောင်း ဖြစ်။ ထိုကားကလည်း ထမင်းချိုင့်ဆွဲပို့တာ၊ အော်ဒါလိုက်ပို့သော ကားပေမယ့် သူ့ဒရိုင်ဘာနဲ့သူ ရှိပြီးသားမို့ တျာ တစ်ယောက် ခြေထောက်မရသေးချေ။

သင်တန်းပေါင်းစုံ ဖျက်နေသော တျာအတွက် မေမေက Swift လေးတစ်စီး ဝယ်ပေးလာသောအခါ တခြားနေ ရာတွေမှာသာ နမော်နမဲ့ နိုင်လှစွာနှင့် ဒီကားလေးကို စီးလာသည်မှာ နှစ်နှစ်ပြည့်တော့မည် ဖြစ်သော်လည်း ခုချိန်ထိ ကားရောလူပါ

အကောင်းပကတိရှိသေးသည်မှာလည်း သံဗုဒ္ဓေဂါထာတော်၏ တန်ခိုးကြောင့်သာ ဖြစ်ပါမည်။

“အိုမေ ... မေ။ လာကြီးဖို့လိုရင် တျာကို ဖုန်းဆက်လိုက်”

“အေးပါ ... ဖြည်းဖြည်းမောင်းသွား”

တျာက မေမေ့ကို ပို့ပြီးသောအခါ မှာတဲ့အတိုင်း ပုံမှန်ပဲမောင်းကာ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ခြံတံခါး ကို ဘဲလ်နှစ်ချက်တီးသော်လည်း တံခါးလာဖွင့်ပေးဖို့ မကြားသော အိမ်ထဲက လူတွေကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာပဲ တံခါးဆင်းဖွင့်ကာ မောင်းဝင်လာခဲ့ပြီး သော့ပြန်ခတ်၊ သော့ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထိုး ထည့်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့လေသည်။ အဲဒီကျမှ မီးဖိုဘက်က ထွက်လာသော အတင့်နှင့် ဆုံသည်။

“အတင့်တို့လည်း မကြားဘူး ထင်တယ်။ ဟွန်းတီးနေတဲ့ ဟာကို”

“အေးဟယ် ... အေးတော့ တံခါးတွေလည်း အကုန်ပိတ် ထားတာကိုး။ ကျုပ်လည်း ထောပတ်ထမင်း ချက်နေရတာ လေ၊ ကိုးနာရီ လာယူမှာမို့။ ဒါတောင် မနှင်းဆီ ပြန်လာ ရင် ကြက်သားနှပ်ပေးရဦးမယ်။ အင်း ... အလုပ်ကမအောင် မြင်တော့လည်း အောင်မြင်ချင်ရ၊ အောင်မြင်တော့လည်း မနားရလို့ စိတ်တောင်ညစ်မှာပဲ”

“ဟာ ... ဟာ။ ဒါတောင် ကွာလတီကို ကွန်ထရိုးထားလာ မှလား”

တျာက အတင့်ပြောနေကျအတိုင်း ငါးပိသံပေါက် အောင် ပြောလိုက်လျှင် အတင့်က မွဲကာရွဲကာ မျက်နှာကိုတွန့် မြသည်။

“ညည်း ဘာစားချင်လဲ။ ကော်ဖီ ဖျော်ပေးရမလား။ ဒီနေ့ သင်တန်းမရှိဘူးလား။”

“ရှိဘူး။ ဘာမှ မစားဘူး။ ပြန်အိပ်လိုက်ဦးမယ်။ ကိုးနာရီ လောက်မှ လာနှိုးပေးနော်။ ဝင်းဝင်းကို တူးတူးက တို့ဟူး နွေး သွားဝယ်ခိုင်းပေး၊ တို့ဟူးနွေး ရောက်တာနဲ့ လာနှိုး၊ ထ၊စားမယ်”

“အမယ်လေး ... အော်ဒါက အောက်သွားသေး၊ ဟုတ်ကဲ့ ပါ အစ်မတော်လေး။ ညည်းအမေက ခြောက်နာရီလောက် ဆို ပြန်လာမယ် ပြောတယ်နော်”

“သူ့ကိုဟိုအိမ်က ပြန်လိုက်ပေးမယ် ပြောတယ်၊ အင်းပါ တစ်ခုခု လိုအပ်ရင်လည်း လာနှိုးလိုက်ပေါ့၊ တျာတော့ ပြန်အိပ်လိုက်ဦးမယ်။ အိပ်ရေးမဝသေးဘူး ... ဝါး”

တျာက တကယ်ပဲ သမ်းဝေအိပ်ငိုက်လာကာ အခန်း ထဲ ပြန်ဝင်လာရင်း ခုတင်ပေါ်သို့ ဗုန်းခနဲ ပစ်လှဲချမိသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းအုံးနဲ့ ခေါင်းထိတာ တစ် နှစ် သုံး လေး ငါး ရေတွက်ပြီး တစ်ဆယ် မပြည့်ခင်မှာပဲ အိပ်စက်ခြင်းသို့ ရောက် ပြန်လေတော့သည်။

“တျာ ... ဟဲ့ ... တျာ ... ထဦး။ နင့်အမေ ပြန်လာပြီ”
“အာ ... မေမေ ပြန်လာတာ ဘာဖြစ်လဲ။ တျာကို ကိုး နာရီမှနှိုးပါ ပြောထားတဲ့ဟာကို”

“အောင်မယ်လေး ... ကိုးနာရီထိုးမှ နှိုးလို့မရဘူး မမရဲ့။ ထပါဦး ... ညည်း ခြံသော့ကို ဘယ်မှာထားခဲ့လဲ။ ညည်း ဖွင့်ပြီးဝင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်လေ ... ဘယ်သိမလဲ”
“ဟယ် ... မသိလို့ ဘယ်ရမလဲ။ အခု ညည်းအမေ အိမ် ထဲဝင်ဖို့ စောင့်နေတယ်လေ”
“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ သော့ ... သော့ ... ခြံသော့ ... ဟုတ်လား”

တျာက အိပ်ချင်မှူးတူး အိပ်ရေးမဝတာဖြင့် ကယောင် ကတန်း ထထိုင်မိသည်။ ခြံတံခါးကို တျာ ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပြီးဝင် လာခဲ့တာ ဟုတ်ပေမယ့် သော့ကို တျာ ဘယ်မှာထားခဲ့မိပါလိမ့်။ တျာ ... စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်။

“ဟဲ့ ... သော့ ... ဘယ်မှာလဲ လို့”

“သော့ ... အင် ... ဧည့်ခန်းထဲက ရှိုးကော်စပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ချိတ်နေကြ တိုင်မှာရှာ”

“ဘယ်နေရာမှာမှ မရှိဘူး မမရေ။ ရှင် ဘယ်နားကိုထားလိုက်လဲ။ ဟိုမှာ ရပ်စောင့်နေတဲ့ ညည်းအမေ ဒေါသကုမ္မာရ အကြောင်းကိုလည်း သိရဲ့သားနဲ့”

“ကျွတ် ... အဟင် ... သိတော့ဘူး။ ဘယ်နားထားမိလဲဆိုတာ။ မရှိဘူးလား၊ အောက်မှာ မရှိဘူးလား။ နောက်သော့တစ်ချောင်းနဲ့ ဖွင့်ပေးလိုက်လေ အတင့်ရဲ့”

တျာက မေမေဒေါသကို သိစွာ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွဖြင့် အော်မိသည်။ တကယ်ပါပဲ ရူးချင်လိုက်တာ။ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် အိမ်ထဲဝင်လာရင်း ဘယ်နားထားမိမှန်း မသိသောသော့ကို အိပ်ရာက ဇွတ်နှိုးပြီး ဦးနှောက်မပွင့်ချိန်မှာ မေးသောအခါ ယောက်ယက်ခတ်ပြီး စဉ်းစား၍ မရတော့ပါချေ။

“ဟဲ့ ... မိတျာ”

“သော့အပို မရှိဘူးလားလို့”

“အမယ်လေး ... သော့သုံးချောင်းရှိတာ ညည်းကတစ်ချောင်း ဒရိုင်ဘာလှသောင်းကတစ်ချောင်း ပျောက်မစ်ပြီး ပြီလေ။ ဒီသော့က နောက်ဆုံးလက်ကျန်ဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့”

“အဟင် ... အတင့်တို့ မေတို့ကလည် သော့အသစ်လေး ဘာလေးများ ပြောင်းတပ်မယ် မရှိဘူး။ သော့တစ်ချောင်း တည်းနဲ့များ ခေါင်းပြားအောင် အိပ်နိုင်ကြသေးတယ်။ ခုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“အမယ်လေး ... သူကများ ပြောရတယ်ရှိသေး။ ညည်းခြံတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်လာတာ မဟုတ်လား။ ညည်းပဲပြန်ပိတ်ခဲ့တာဆိုရင် အဲဒီသော့က ညည်း ဘယ်မှာထားခဲ့လဲ စဉ်းစားလေ”

“ကျွတ် ... စဉ်းစားလို့ မရတော့လို့ပေါ့လို့”

“တျာ”က ခေါင်းကို ရှုပ်ပွနေအောင် ဖွပ်ဖပ်ရင်း စိတ်ညစ်စွာနဲ့ အော်ဟစ်မိသည်။ တကယ်ပါပဲ ဘယ်နားမှာ ချထားမိခဲ့ပါလိမ့်။ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ဘယ်နားမှာ ချခဲ့မိလဲဆိုတာ တောင် မမှတ်မိတော့ချေ။

“ဟဲ့ ... မတ်တတ်ကြီး အသက်ထွက်သွားပြီလား။ ဒုက္ခပါပဲ။ အပြင်မှာ ညည်းအမေ ရပ်စောင့်နေရတာနော်”

“သိတယ်လေ။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ အကြံပေးပါဦး အတင့်ရယ်”

အတင့်ကလည်း ဘာမှမမြောတတ်ပုံဖြင့် “တျာ” ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ခဏနေတော့မှ “တျာ” လက်ကို ခပ်သွက်သွက် ဆွဲလာရင်း ...

“ကဲ ... ဒီအတိုင်း နေလိုတော့ မချဘူး။ လာ ... လာ ... အောက်ဆင်းပြီး ညည်းအမေကို တစ်ခုခုတော့ ကြံပေးမှ ရမယ်”

အတင့်က တျာလက်ကို ဆွဲခေါ်ရင်း တံခါးဝနား သို့ ရောက်လာသည်။ အပြင်ဘက်မှာ မေမေက စိတ်မရှည်စ ပြုနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေပေပြီ။ ဘာမှတောင် မပြောရသေး။ မေမေကပင် ဆီး၍ ငေါက်လေသည်။

“ဟဲ့ ... တံခါးမြန်မြန်ဖွင့်ကြလေ။ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ နင်တို့မလဲနော် သော့ရှာနေရတာနဲ့ ဘယ်သူ့ဆီရှိဖွန်း မသိတာနဲ့ အရေးအကြောင်းဆို ဒုက္ခဖြစ်မှာပဲ”

“ဟို ... ဟိုလေ ... မေမေ”

“ဘာလဲ”

မေမေက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်မေးရင်း အတွေ့အကြုံ များစွာ ရထားသူပီပီ “တျာ”ရဲ့ မဝံ့မရဲ ပုံစံကို သင်္ကာမကင်း သလို ကြည့်လာသည်။ အဲဒီအကြည့်ကြောင့် ပြောမယ့်စကားတွေ က ပို၍ ထစ်အ ... ထစ်အ ဖြစ်ရသည်။

“ဟဲ့ ... သော့ ဘယ်မှာလဲ ... ပေးစမ်း”

“ဟို ... တော့ ... (သော့တောင် မပီချင်တော့) အဲ ... သော့ ... ခဏပျောက်နေတယ်”

“ဘာ”

ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီး အော်ချလိုက်သော မေမေ အသံကြောင့် “တျာ” မှာ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ဖြစ်သွားသလို အတင့်ရဲ့ ယောင်ပြီးအော်လိုက်သော အသံကလည်း ဟိန်းထွက် သာသည်။

“အတင့် ... သော့ ဘယ်မှာလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်း ညည်းသမီး လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီပေါ့အေ”

“ဘယ်လို ! ဒါဆို သော့က ပျောက်နေတာလား”

“ဟို ... ခဏပျောက်တာပါ မေမေရဲ့ ... ဟီး”

“ဘာ ... ခဏပျောက်တယ်ပဲ ဖြစ်ရသေးတယ်။ တောက် ... မိကျာ ... ညည်းဟာလေ ဇောဇောစီးစီး ငါ့ကို ရွှေပြီပေါ့ ဟုတ်လား ... ဟင်၊ ဘယ်နေရာမှ သုံးစားမရပါလား။ ညည်းတွေ့မယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငါနဲ့ ကောင်းကောင်းတွေ့ မယ်။ အတင့် ... လှေကားချပေး၊ အိမ်ထဲကို ငါ လှေကား နဲ့ ဇာက်ဝင်မယ်”

“ဟင် ... တကယ်ကြီး ဝင်မလိုလား။ အို ... ကျော်မ ကောင်း ကြားမကောင်း မေမေကလည်း”

“ကျော်လည်းကောင်းတယ်၊ ကြားလည်း ကောင်းတယ်။ ညည်းကို သတ်ဖို့အတွက်ဆို ဘယ်လိုရောက်လာရ ရောက် လာရ။ အတင့် ... လှေကားချပေးလို့ ပြောနေတယ်”

ဒေါသအပြည့် ထွက်နေသော မေမေကြောင့် အတင့် သည်း မလွန်ဆန်ဝံ့ပဲ အိမ်မှာ အမြင့်တက်စရာရှိလျှင်သုံးသော

အလှူမီနီယမ်လှေကားကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ တစ်ဖက်သို့ ချွေး
 လိုက်လျှင် တျာမှာ အဟုတ်တကယ်ကိုပဲ မျက်လုံးပြူး၊ ပါးစပ်
 အဟောင်းသားနှင့် လှေကားမှတစ်ဆင့် မေမေ တက်လာပုံကို
 ငေးကြောင်ကြည့်နေရလေသည်။ အုတ်တံတိုင်းကလည်း သိပ်မ
 မြင့်၊ သံဆူးကြိုးလည်း မရှိတာမို့ ဒီဘက်ကို ကျော်ခွအပြီး
 အတင့်က ခုန်ဆင်းပေးဖို့ လက်ကမ်းပေးလိုက်ချိန် ဖုတ်ခနဲ
 မေမေ ခုန်အဆင်း၊ သတိဝင်လာပြီး ပြေးသော်လည်း မမိတော့
 ဘဲ တျာ အကျီနောက်ကျောစကို ဆောင့်ဆွဲခံရလိုက်ရပြီး သကာလ
 တျာရဲ့အားခနဲ အော်သံကြီးမှာ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ကြားမတတ်
 ပျံ့လွင့်လာတော့လေသည်။

(၁၁)

“ဟား ဟား ဟား ... မင်း အဖြစ်အပျက်တွေကတော့ So
 Amazing”

သူက သဘောတကျနှင့် တဟားဟားရယ်ရင်း
 ပြောလိုက်လျှင် တေးတျာဏီက မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ
 ပလာတာနှင့်ကြက်သားကိုတော့ အစားမပျက်ချေ။ Rangoon
 Tea House သို့ ရောက်ချိန်မှာ နေ့လယ်ထမင်းစားချိန် ရောက်
 နေပြီမို့ ဒီနေ့ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ဓာတ်ကျရာသည် ပလာတာနှင့်
 ကြက်သားဟင်း ဖြစ်လို့နေသည်။ အမြဲတမ်း တလွဲတချော်၊ မေ
 လျှော့ပေါ့ဆကာ ပြဿနာများနှင့် လုံးထွေးနေရသူ တေးတျာဏီ
 အတွက် အခုလည်း ကားလိုင်စင်သိမ်းခံရသောကိစ္စနှင့် ပတ်သက်
 ပြီး နေချင်းပြန်ရအောင် သူပဲ ကူညီပေးခဲ့ရကာ အခုလည်း
 နိုင်စင်အပ်နှံပွဲ ကျင်းပနေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူမရဲ့လှိုင်စင်ကို သူ့ဆီကနေ၍ နေ့လယ်စာကျွေးကာ ပြန်ရွေးယူရသော တေးတျာထီ ဖြစ်သည်။ တစ်လက်စတည်းနှင့် သူမက စကားကလည်း ဖောင်ဖောင်ကြံ ပြောတတ်သူပီတီ တစ်နေ့က သော့ပျောက်သောကိစ္စကို ပြန်ပြောပြနေသဖြင့် စားရင်း သောက်ရင်း ရယ်နေရလေသည်။

“မင်းက ဒီအသက်အရွယ်ထိ အရိုက်ခံနေရတုန်းလားကွာ”

သူ့ရဲ့ညည်းညည်းညါညါအပြောကို သူမက မျက်လုံးတစ်ချက်စွေကြည့်ရင်း ...

- “အရိုက်ခံရတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ အဆွဲခံရတာပါ”
- “ဘာရယ် ... ဘာအဆွဲခံရတာလဲ”
- “ဗိုက်ခေါက်တို့၊ နားရွက်တို့၊ လက်မောင်းတို့လေ”
- “ဪ ... အဲလိုလား။ မင်းက ဗိုက်ခေါက်ရှိလို့လား”
- “ဗိုက်ခေါက်ပဲ လူတိုင်းရှိတာပေါ့”
- “ဟင် ... ကိုယ်ဖြင့် မရှိပါဘူး။ ၆ packs နဲ့ပါ”
- “ဟင်း ... (သူမက နှာခေါင်းတစ်ချက်စွဲကာ) ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဗိုက်အသားတော့ ရှိတာပဲလေ”
- “ကိုယ်ကတော့ တကယ်ကို မရှိတာ”
- “တော်ပါပြီ။ ရှင် မရှိတာ လာကြွားမနေပါနဲ့”
- “အင်း ... မင်းအဖြစ်ကလည်း ကြားလိုက်ရရင် အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်းပါပဲလား တေးတျာထီ ရယ်။ မင်း

ဒီလိုတွေ အမြဲ တလွဲတချော် ဖြစ်နေတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်မညစ်ဘူးလားဟင်”

သူက အဲဒီမေးခွန်းကို တကယ်ပဲ စိတ်ဝင်စားစွာ အေးမိတာဖြစ်သည်။ သူမဟာ ကြည်လင်သော လန်းဆန်းသော ဣန္ဒြေစွယ်ရပ်လေး ရှိပါရက်နှင့် ပုံစံမြင်လိုက်တာနှင့် ထူးခြားချစ်စရာကောင်းသော ကောင်မလေးမျိုး ဖြစ်ပါရက်နှင့် ဒီလို အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်း ဖြစ်နေရသော ဘဝကို ဘာကြောင့် Control မလုပ်နိုင်သလဲ ဆိုတာ သူ သွေးရခက်လှသည်။

- “ညစ်ပါဘူး”
- “ဟင် ... တကယ်ပြောနေတာလား”

တကယ်ပြောနေတာလား ဆိုတော့ တကယ်လို့ ဆိုမှားသံသယမရှိချင်စရာ သူမရဲ့ လန်းဆန်းနုသစ်သော၊ အပူအဝင်ကင်းသော ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက် နုပျိုသော ရုပ်သွင်က အာမခံလို့ နေလေသည်။ သူမက အရသာရှိလှသော ကြက်သားဟင်းထဲမှ အာလူးလေးများကို ရွေးချယ်စားနေရင်းမှ ...

- “တကယ် ပြောနေတာပေါ့။ တျာ ရုပ်က လိမ်တဲ့ရုပ်ပေါက်နေလို့လား”
- “မပေါက်လို့ အံ့ဩနေတာလေ”
- “ဟား ဟား”

သူမရဲ့ တလွတ်တလပ် ရယ်သံက အနည်းငယ် ချယ်လောင်သွားသော်လည်း သိပ်တော့ ရုပ်ဆိုးမသွားဘဲ အင်မ

တန်လှပသော သွားများကို တွေ့လိုက်ရခြင်းပါပဲ။ မျက်ခုံးထူထူ နှာခေါင်းက ထင်ပေါ်၍ သွားလေးတွေလှသော တေးတျာဏီသည် ဘာမှသိပ်မပြင်ဆင်ဘဲ free style နေတတ်တာကိုက သူမတို့ Attraction တစ်ခု ဖြစ်စေဟန် တူပါသည်။

“ဒီလို ရှိတယ် ကိုမြင့်မြတ်ခေါင်ရဲ့”

သူက အကျအန ရှင်းပြတော့မည့်ဟန်ဖြင့် စကား ချိုးဆိုလိုက်သေးသည်။ သူက ပြုံးလို့သာ ငေးမောနေမိသည်။

“တျာ လေ၊ ဒီလို နမောနမဲ့နကွတ်နဲ့ မွေးလာတယ်ပဲလို့ ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခံယူချင်လောက်အောင် တျာကျမှပဲ ကိစ္စတွေဟာ အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်း ဖြစ်နေတော့ တာရှင့် ...

တျာ ငယ်ငယ်လေးတည်းက ဒီလိုပဲ နမောနမဲ့ ရှုပ် ဖျာဖျာ ဖြစ်လာတာ။ အဲလို မဖြစ်အောင် သတိနဲ့လိန်းပေး ဆို ထိန်းကြည့်ပါတယ်။ လူကတောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်ပြီး ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေတော့ဘူး။ တစ်နာရီလောက်ကြာ ရင် အာ ... ညောင်းလိုက်တာ ဆိုပြီး အရင်လို ပုံစံပြန်ဖြစ် သွားရော။ ဒါနဲ့ပဲ တေးတျာဏီ ဟူသော အနိမိန်းမမျိုးသည် ထူးအိမ်သင်သီချင်း၏ မူပိုင်ဂဲလ် ဖြစ်သွားရောပေါ့တည်း”

လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ကာ ဟန်ပါပါ ပြောလိုက် သော တေးတျာဏီရဲ့ ပုံစံကြောင့် သဘောတကျနှင့် ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်မောရလေသည်။ ဒီကောင်မလေးနှင့် တွေ့လိုက်လျှင် ငါးနှစ်

သမီးလေး တိတိတာတာ ပြောသလို ချစ်စရာကောင်းစွာ နား ထောင်ကောင်းလှသည်။

“ထူးအိမ်သင်ရဲ့ မူပိုင်ဂဲလ် ဆိုတာ တာလဲ”

“ထူးအိမ်သင်ရဲ့ မူပိုင်ဂဲလ် မဟုတ်ပါဘူး။ ထူးအိမ်သင် သီချင်းရဲ့ မူပိုင်ဂဲလ်လို့ ပြောတာ။ ရှင် ကြားဖူးတယ်မှလား။ တစ်နေ့စာအလွဲများ ဆိုတဲ့ သီချင်းလေး။ နည်းနည်းလေး တော့ လွဲနေမယ် ... လွဲလွဲလေးလည်း ကောင်းပါတယ် ... ဟဲ ဟဲ”

သူမက သီချင်းတောင် ဆိုပြလိုက်သေးလျှင် သူက ချယ်ဟဟဖြင့် မျက်ခုံးပင့်သွားရသည်။ ကြည့်စမ်း ... ဒီကောင်မ လေးဟာ သီချင်းလည်း အဆိုကောင်းပါလား။ တစ်ပိုင်းတစ်စ လေး ဆိုပြလိုက်သော သီချင်းသံလေးကကို နားထောင်ကောင်း စွာ အဆင်ပြေလှသည်။

“မင်းက သီချင်းဆိုလည်း ဖြစ်တာပဲလား”

“ဖြစ်တာပေါ့။ တျာက သီချင်းသိပ်ကြိုက်တာ။ သီချင်းမှန် သမျှ အကုန်ရတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း သီချင်းလေး အမြဲ ညည်းနေတတ်တာ”

“ဪ ... အဲလိုကိုး။ အလွဲတွေနဲ့ မင်းက သီချင်းဆိုရင် တော့ မလွဲဘူးပေါ့”

“လွဲဘူး။ တျာ ခုနက ပြောသလိုပါပဲ။ သတိထားပြီး နေ ကြည့်ရင် လူက တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်ပြီး အာရုံနောက်

လာတယ်။ ခေါင်းတွေ ကိုက်လာတယ်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလန်းလန်းဆန်းဆန်း မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ Relax လုပ်ပြီး နေလိုက်တော့လည်း အဲဒီလို နမောနမဲ့ကိစ္စတွေ ဖြစ်ပြန်ရော ...

တျာ ပြောပါဗျာ။ တျာက နမောနမဲ့နကွတ်နဲ့ မွေးလာတာပါလို့ပြင်ဖို့ ကြိုးစားပေးမယ့် ပြင်လို့မရနိုင်ဘူး ဆိုတော့ ဒါဟာ ဝင့်ကြေးပေါ့ မောင်လေးရယ် ဟဲဟဲ”

နောက်ဆုံးတော့လည်း မျက်နှာပြောင်ပြသွားသော ဒီကလေးမကို သူက မနိုင်ဘူး ဟူသောပုံစံဖြင့် ခေါင်းကိုဖြည်းဖြည်းချင်း ခါယမ်းမိနေလေသည်။ သူမက ရေခွက်ကိုယူကာ မော့သောက်နေရင်း ...

“ဒါပေမဲ့ ရှင် သိအောင် တစ်ခုပြောပြရရင် တျာမှာ အဲဒီကောင်းတဲ့ အကျင့်ကြီးကို cover လုပ်ဖို့ အကာအကွယ် တစ်ခု ရှိတယ် ဆိုတာပဲ”

“ဟင် ... စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ ပြောပါဦး”

“တျာက သူများအပေါ် စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်း အမြဲမွေးတယ်လေ။ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဒုက္ခရောက်နေသူတွေ ရင် ကူညီတယ်။ ဘယ်သူ့ဖြစ်ဖြစ် သာတယ် နာတယ် မတွက်ဘဲ တျာ တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီပေးလိုက်တာပဲ။ အဲဒီလိုတွေကြောင့် ထင်တယ်။ တျာ နမောနမဲ့နိုင်ပေမယ့် ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခမရောက်သလိုပဲ တျာ အခက်အခဲတွေ

လည်း သူ့ဘာသာ မြေလည်သွားတယ်။ အဆင်ပြေသွားတယ်။ ကူညီမယ့်သူ ပေါ်လာတယ်ပေါ့”

“အင်း ... အဲဒါ ကိုယ်များလား”

“ဟုတ်မှာပေါ့ ... အဟင်း။ တျာ နမောနမဲ့နိုင်လို့ ရှင်နဲ့တျာ တွေ့ခဲ့ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ ရှင် တျာကို ကူညီခဲ့တာတွေ အများကြီးပဲလေ”

“အင်း ... မင်းနဲ့ ရေစက်ပါလာတာ နေမှာပေါ့”

“သေချာတာပေါ့။ ရှင် မယုံကြည်ဘူးလား။ လူတွေဟာ ရေစက်ရှိလို့ ဆုံတွေ့ကြရတာ၊ ရေစက်ကုန်ရင် ခွဲခွာကြရတယ်။ ဘယ်လောက်ချစ်ချစ်”

“ဟုတ်လား ... မင်း တကယ်ပဲ အဲဒီလို အတိအကျ ယုံကြည်ထားလား”

“ယုံကြည်တာပေါ့။ ဒီလောက် များပြားလှတဲ့ လူတွေကြားထဲမှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ချစ်တာ အပထမပဲ။ တွေ့ဆုံခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဆိုတာတောင် ရေစက်ရှိမှ တွေ့ဆုံရတာ။ ရေစက်ကြောင့် ဆုံတွေ့ရတယ်။ ခင်မင်ရတယ်။ တချို့အတွက် အဲဒါဟာ တစ်သက်လုံးစာ ရေစက်ဖြစ်ရင် ဖြစ်သွားတယ်။ တချို့အတွက်တော့ တစ်ခဏတာပေါ့ ...

ရေစက်ကုန်တဲ့အခါ ခွဲခွာကြရတယ်။ တျာကတော့ အဲဒီလို အတိအကျ ယုံကြည်တယ်”

အဲဒီလို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောနေတော့လည်း သူမဟာ သူမ မဟုတ်သည့် Another တေးတျာထီ တစ်ယောက် လိုပါပဲ။ သူမ ယုံကြည်ရာ အချက်အလက်ပေါ်မှာ ဘယ်လောက် တွေးနိုင်စွမ်း ရှိသလဲလို့ သူက ထပ်၍မေးခွန်းထုတ်ကြည့်မိသည်။

“ဒါဆို မင်းက လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဆက်ဆံ ရေးမှာ တစ်ယောက်ယောက်က အကျင့်မကောင်းလို့၊ သစ္စာဖောက်လို့ အဲဒါမျိုးတွေကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ လက်ခံမှာ လဲ။ ဒီလူတစ်ယောက် မကောင်းလို့ ဆက်မပတ်သက်တော့ တာကို ကိုယ်က မပတ်သက်တော့တာ မဟုတ်ဘဲ ကံကြမ္မာ ရေစက်ကြောင့် ပြတ်တောက်သွားရတယ်လို့ ပြောချင်တာ လား။”

“အတူတူပဲလေ ကိုမြင့်မြတ်ခေါင်ရဲ့။ ကိုယ်က မပတ်သက် တော့ဘူး ဆိုတာလည်း ရှေ့ဆက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့အကြောင်း တရားတွေကြောင့် မဟုတ်လား။ ကိုယ်သည်းခံနိုင်သရွေ့၊ တစ်ဖက်လူရဲ့ ဆိုးတဲ့ဒဏ်ကို ခံနိုင်သရွေ့ ရေစက်ဆိုတာ ရှိချင် ရှိနေနိုင်ပေမယ့် ကိုယ် သည်းမခံနိုင်တော့တဲ့ တစ် နေ့ ရေစက်က ကုန်ရတာပဲလေ”

နောက်ဆုံးစကားကို မျက်ခုံးလေးပင့်ချိုကာပင် ပြော လိုက်သေးသော သူမကို သူက ခပ်နက်နက် စိုက်ကြည့်ဖြစ်ရင်း သတိဝင်လာတော့မှ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ပြဖြစ်လေသည်။

“ဒါဆို မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ရေစက်ကရော ? ? ”

သူမက အသည်းယားဖွယ်ရာ မျက်လုံးညိုကြီးများ ဖြင့် မျက်လုံးလှန်ကြည့်ပြီး အင်မတန်တိကျသော အဖြေကိုပေး လေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမိန်းကလေးသည် သူ့အတွက် ရင်ခုန် ခြင်းကို မပေးသော်လည်း လန်းဆန်းလတ်ဆတ်ခြင်းကို ပေးစွမ်း နိုင်သည်ကတော့ အသေအချာ။ ဒါကြောင့် ဒီကောင်မလေးနှင့် တွေ့ဆုံရလျှင် စိတ်ပျော်ရသည်။

သူမ ပြန်ဖြေသော အဖြေစကားကတော့ သူ့နား ထဲမှာ ပဲ့တင်ပြီး ကျန်ခဲ့လေသည်။

“အဲဒါကတော့ အချိန်က ဆုံးဖြတ်ပေးသွားမှာပေါ့။”

(၁၂)

“မာလာဆောင် xxx ပြည်လမ်းရှေ့မှာ xxx ဂစ်တာသံ ညတိုင်းကြားတယ် xxx စာသင်လာသူလေးရဲ့ အခန်းက ကွယ်”

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ပိတ်ထားခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ် သော မာလာဆောင်နှင့် သီရိဆောင် ပြန်ဖွင့်သည့်သတင်းကို ဂျာနယ်ထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရပြီး ဂျာနယ်ကို ခဏချရင်း ကြားဖူးနားဝ သီချင်းလေးကို “တျာ”က ညည်းလိုက်တာဖြစ်သည်။ အင်း ... မေမေတို့ခေတ်က တက္ကသိုလ်သီချင်းလေးတွေ ပြန်ရှာပြီး နား ထောင်ဦးမှပါ။ ဆွတ်ပျံ့လွမ်းမောဖွယ်ရာနှင့် ကြည်နူးရင်ခုန်စရာ တက္ကသိုလ်အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးတွေကို သီချင်းထဲမှာ ရှာဖွေနား လည်လို့ ရတာပဲလေ။

မေမေ မကြာခဏ ဖွင့်တတ်သဖြင့် ရနေပြီဖြစ်သော မာလာဆောင် မောင်မလာ သီချင်းလေးကို ဆက်ညည်းနေရင်းမှ

ကျွန်တော်ချစ်သော... ရွှေဘိုမင်းကြိုက်ပေါင်တံရှည် ၁၅၇

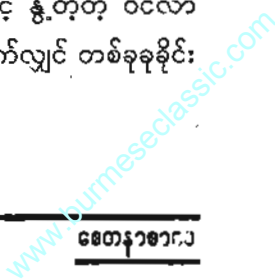
သီချင်းဆိုတာ ဝါသနာပါလား မေးဖူးသူ ဆြာခေါင်ကို သတိရသွား လျှင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ခိခနဲ ရယ်မိလေသည်။ ဟုတ်သည်လေ အဲဒီတစ်ယောက်ကို “တျာ”က ဆရာလုပ်လွန်း၍ “ဆြာခေါင်” ဟု စိတ်ထဲကခေါ်ရင်း ဗိုက်ထဲမှ လှိုက်တက်လာအောင် ကျိတ် ရယ်ရတာ အမောပါပေ။ တျာသူငယ်ချင်းတွေကတော့ဖြင့် သူ့ကို ဆရာလုပ်တတ်လွန်းပြီး ခပ်ချေချေ နေတတ်သောကြောင့် သိပ် ကြည့်မရသော်လည်း ထူးဆန်းစွာပင် တျာမျက်လုံးထဲတွင်တော့ သူ့ဟာ အမြင်ကတ်စရာ မကောင်းဘဲ ခင်စရာ ကောင်းလေသည်။

သူ့ကို သူများတွေက ကိုကြီးကျယ်၊ ကိုကိုချေ စသဖြင့် သမုတ်ကျသော်လည်း တျာကတော့ စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ မရှိချေ။ ကိုယ်ကပဲ သူများအပေါ် အကောင်းမြင်တတ်သူမို့လား တော့ မပြောတတ်။ သူ ဘာပြောပြော မမူချေ။ သူ့ကို ယုံကြည် ချင်စရာ၊ စိတ်ချခင်မင်ဖွယ်ရာ ယောက်ျားလေး မိတ်ဆွေတစ် ယောက်အနေနဲ့ သူ့နဲ့ ပတ်သက်ခင်မင်ရတာ “တျာ” ပျော်ပါ သည်။

“တျာ ရေ”

လာပါပြီ၊ အသံဩချိုချိုကြီးနှင့် နွဲ့တဲ့တဲ့ ဝင်လာ သော အတင့်ရဲ့ အဲဒီလေသံကြီးကို ကြားလိုက်လျှင် တစ်ခုခုခိုင်း တော့မည်ဆိုတာ သဘောပေါက်ရသည်။

“သကာတွေ မလောင်းနဲ့အေ”

တျာက အတင့်ရဲ့လေသံအတိုင်း ကာရန်ညီစွာ
 သြချိုချိုကြီး ပြန်ပြောလိုက်လျှင် အတင့်က မျက်စောင်းထိုးသည်။
 “အမယ်လေး ... ညည်းဆိုတာလည်း တွေ့တာနဲ့ ဝုန်းမယ်
 ဆိုတာချည်းပဲ။ ဘာ သကာတွေ မလောင်းနဲ့အလဲ”
 “ဟုတ်တယ်လေ။ အတင့် အသံက အဲဒီလောက် ချိုမြနေ
 ရင် တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ မဟုတ်လား”
 “ဟင်း ဟင်း ... ညည်းလည်း ငါနဲ့နေတာ ကြာလို့နဲ့တူ
 တယ်။ အစွမ်းတွေတောင် တိုးလာပြီ”
 “အွန် ... ပြောတတ်တယ်နော်၊ အဲလို ဖြစ်ချင်တာလား၊
 ဆုတောင်းလေ ... ဆုတောင်း ... ဟွန်”
 “အေးပါ ... လောလောဆယ်တော့ ညည်းက ဘုရားခန်း
 ထဲ အရင်သွားပြီး တစ်လွဲမလုပ်ဖို့ ဆုတောင်းပြီးမှ အပြင်
 ထွက်”
 “အင် ... ဘာလို့ထွက်ရမှာလဲ။ ဒီနေ့ Super Sunday ဗျ
 နော် ... သာသာယာယာဆန်းဒေး၊ ဘယ်မှမထွက်ဘူး။
 အိမ်မှာတင် နှပ်နေမှာ”
 “ဆုတောင်းလေ ဆုတောင်း၊ အဲ ... ညည်း လုပ်တာနဲ့
 ငါပါယောင်ကုန်ပြီ။ ဒီနေ့ ဒရိုင်ဘာကျော်စိုး မလာဘူးဟေ့။
 အဲဒါ ချိုင့်ဆွဲကားကို ညည်း မောင်းပေးရမှာ”
 “ဟင် ... တကယ်လား။ ဘယ်သူက ပြောတာလဲ”

“ဘယ်သူက ပြောရမှာလဲ။ ညည်းရဲ့မွေးသမိခင် ကျေးဇူး
 ရှင်က အမိန့်ချလိုက်တာပေါ့”
 “ဟင် ... အဲဒီ ကိုကျော်စိုးက ဘာလို့မလာရတာလဲ”
 “သူ့မိန်းမ မနက်က ကလေးမွေးတာ ဆေးရုံမှာ အဲဒါ
 ကြောင့် မလာနိုင်တော့ဘူး လှမ်းဖုန်းဆက်တာ။ အဲဒါ ...
 ခဏနေကျရင် သွားပို့တော့မယ်၊ ညည်း အဝတ်အစားတွေ
 ဘာတွေ လဲထားဖို့ လာပြောတာ။ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်
 နေရင် ဆင်းလာခဲ့တော့”
 “အမယ်လေး ... ဒရိုင်ဘာ လုပ်ရမှာများ ဘာအဝတ်အစား
 လဲနေရဦးမှာလဲ၊ ဟင်း ... ပွင့်နေတဲ့ ရူပါလေးတောင် ချရ
 ဦးမယ်”
 “ဒီနေ့ ဆန်းဒေး ချိုင့်ဆွဲ မယူဘူးလို့ စာရင်းပေးထားတဲ့
 အိမ်က များပါတယ်အေ။ ဘိုဘိုလည်း ပါမှာပဲ၊ ကဲ ... ကဲ
 ခဏနေ ဆင်းလာတော့”
 တျာက ဘာမှမပြောသာတော့ဘဲ ဟင်းခနဲ ရှုံ့မဲ့ကာ
 အဝတ်အစား လဲဖို့ပြင်ရသည်။ တီရပ်အဖြူ၊ ဂျင်းဘောင်ဘီတစ်
 ထည် ကောက်လဲပြီး တခြား ဘာမှလဲ တွေ့ထွေထူးထူး ပြင်ဆင်
 စရာ မရှိပါ။ တစ်ခါတလေမှာ အင်မတန် ရှားပါး ကြိုတောင့်
 ကြိုခဲ ဒရိုင်ဘာမလာသည့် အချိန်မျိုးတွင် ဒီလို Part time Driver
 လုပ်ပေးရဖူးသည်။ မေမေကလည်း တျာကို သမီးလေးတစ်ယောက်
 တည်း ရှိတာမို့ ဥဖုတားဖို့ဝေးစွ။ ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ နေ

တက်အောင် တမင်လေ့ကျင့်ပေးနေသလားပင် စင်ရလေသည်။ ညွှန်ကြားရေးမှူးကတော်ဘဝမှာ ရွှေထီးဆောင်းခဲ့စဉ်က အတိတ်များနှင့် ဖေဖေ မရှိတော့ချိန် နောက်ပိုင်းမှာ လောကဓံအလှည့်အပြောင်းကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရင်ဆိုင်ပြီး ဝင်ငွေရသော အိုးမကွာ အိမ်မကွာ ဒီအလုပ်ကို မေမေ ရွေးချယ်ခဲ့သည်မှာ ခုတော့လည်း မှန်ကန်လွန်းသည်ဟု တျာ နားလည်ခဲ့ရလေသည်။ မေမေသည် တခြားအရာရှိကတော်တွေလို လူ့အထင်ကြီးအောင် မနေတတ်၊ ပကာသနတွေ သိပ်မမက်ခြင်းသည် တျာက မေမေနဲ့ တောင် တူနေလား မသိပါ။

တကယ်ဆို ဖေဖေ ဆုံးသွားသော်လည်း နဂိုတည်းက သိမ်းထုပ်သေချာသော မေမေကြောင့် တော်တော်စုမိဆောင်းမိကျန်ခဲ့သော်လည်း ဒါတွေနှင့် ထိုင်စားဖို့ ဓေမေ စိတ်ကူးဟန်မတူပါ။ ဖေဖေဆုံးပြီး ခြောက်လအကြာမှာပဲ ဒီလုပ်ငန်းကို အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့လေရာ ခုချိန်မှာတော့ ဒီလုပ်ငန်းကရသော ဝင်ငွေသည် မက်လောက်စရာ အနေအထား ဖြစ်ခဲ့ပြီတည်း။

အင်း ... တျာကတော့ မေမေအမွေကို ဆက်ခံဖို့ စိတ်မတူးသော်လည်း လိုအပ်လာရင်တော့ ကူညီပေးရသည်။ ကူညီပေးဆို ဒါသည်လည်း ဒီကရသည်ဝင်ငွေနှင့် တျာ လိုချင်သည့် ပညာတွေကို ထပ်သင်ယူနေရသည် မဟုတ်ပါလား။ တျာက wallet နှင့်ဖုန်းကို ကောက်ယူကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာ

ခဲ့သည်။ အဆင်သင့် စောင့်နေဟန်တူသော မေမေက ဆီးပြောသည်။

“တျာ ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းပြီး ကောင်းကောင်းလုပ်ခဲ့။ ဘာမှ အထွေအထူး မလိုဘူး။ ကားမောင်းရုံပဲ ချိုင့်ဆင်းပေးတာ ဘိုဘိုအလုပ်၊ သွားရမယ့် လမ်းကြောင်းတွေ သူပြောလိမ့်မယ်”

“အိုခေပါ ... ဒါပေမဲ့ သိတယ်နော်”
စပ်ဖြူဖြူနှင့် သိတယ်နော် လုပ်နေသော တျာကို မေမေက ဘာသိတယ်နော်လဲ ပြန်မေးသည်။ တျာက လက်မနှင့် လက်ညှိုးကို အပိုင်းသဏ္ဍာန် လုပ်ပြရင်း ...

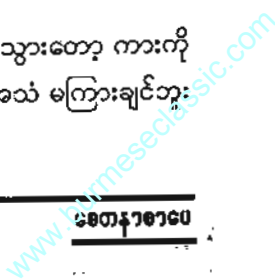
“တျာက OT ဆင်းရတာလေ။ ဒီတော့ OT ကြေးလာရမှာပေါ့ ... ဟင်း ဟင်း”

“အောင်မယ် ... လုပ်လိုက်ရ။ OT ဆင်းရအောင်၊ နင်က ဘယ်တုန်းက ဒရိုင်ဘာအလုပ်ကို Professional လုပ်နေလို့လဲ။ ဟင်း ... တလောကတင် နင့်ကြောင့် သော့ခလောက်ဖိုး နှစ်သောင်းခွဲ ထွက်သွားပြီလေ ...

အဲဒါ OT ကြေးပဲ ... ဟင်း”

“ဟွန်း ... မေမေကလည်း”

“မေမေကလည်း လုပ်မနေနဲ့။ ကဲ ... သွားတော့ ကားကို ဖြည်းဖြည်းပဲ မောင်းသွား။ နမော်နမဲ့အသံ မကြားချင်ဘူးနော်”

“အင်းပါ ... ဟုတ်ကဲ့ ... အေးဆို ဒါပဲ သွားပြီ”

“တျာ”က ပြောင်စပ်စပ် ပြန်ပြောရင်း အိမ်ထဲမှာ ကားသောယူကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘိုဘိုက ဘေးကဝင်ထိုင် ရင်း “အစ်မ ... Fighting နော်” တဲ့။ တျာက မျက်စောင်းလှည့် ထိုးရင်း ...

“ဘာ Fighting လဲဟဲ့။ နင့်ဘိုးအေ စစ်ထွက်မှာဆိုလား”

“ဟဲ ဟဲ ... အစ်မကလည်း ဒေါနချည်းပဲဗျာ။ တစ်ခါ တလေ စံပယ်ပင်လေး ဘာလေး ပြောင်းစိုက်စမ်းပါ”

“မစိုက်နိုင်ဘူး၊ နင်တို့က စံပယ်နဲ့ တူလား တန်လား”

“အွန်း”

ဘိုဘိုက အနာပေါ် တုတ်ကျသလို နှုတ်ခမ်းကြီး တော်ပြီး ရှုံ့မဲငြိမ်သက်သွားသည်။ ဟာ ... ဟာ ... သိသားပဲ။ ဒီကလည်း သိလို့ကို တမင် ပြောလိုက်တာ။ ဘိုဘိုက ချိုင့်ဆွဲ ပို့နေရသည့်အိမ်က အိမ်ရှင်ရဲ့တူမ ဆိုလား ဘာလား ထမင်းချိုင့် ထွက်ထွက်ယူနေသည့် စံပယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ကြိုက်နေ တယ်ဆိုတာ အလုပ်သမားတွေဆွဲက ပြောသံ နားစွန်နားဖျားကြား မူးနေလေသည်။

“ဟဲ့ ... ကြက်ကြီး လည်လိမ်သလို ငြိမ်သက်မနေနဲ့ဟဲ့၊ ငါ့ကို လမ်းကြောင်းပြောဦး၊ အခု ဘယ်သွားရမှာလဲ”

“တောင်ဥက္ကလာ ရတနာလမ်း အနီးဆုံး ... ဆွဲ ဆရာ ရေ”

တျာက ဟင်းခနဲ နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တင်းတင်းစေ့ရင်း ထားကို မောင်းထွက်လိုက်သည်။ ချိုင့်ဆွဲ ထမင်းချိုင့်လေးကို တင်ဆောင်လာသော လိုက်ထရပ်ကားလေးသည် ဦးတည်ရာကို မောင်းနှင်လာလေသည်။ ငယ်စဉ်တည်းက ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို ချွှင် အပျော်ဆုံးမို့ weenend ရက်များသည် တျာအတွက် ကမ္ဘာ ဆီတွင် ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးရက်များအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ပြီး သားဖြစ်သည်။ ဒါသည် အခုချိန်ထိလည်း မပြောင်းလဲသေးချေ။ အင်မတန် ကားကျပ်သော ရန်ကုန်မြို့ကြီးသည် တနင်္ဂနွေတစ် ချက်တွင်တော့ အတော်ကြီး ကားချောင်းကာ သွားလို့လာလို့ အဆင်ပြေနေသေးလေသည်။

ပြီးတော့ တျာရဲ့ ဖိလင်သည်က တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ခန့်ကုန်မြို့ကြီး ပိုလှပသပ်ရပ်နေသည်ဟု ခံစားသက်ဝင်လေသ ထည်း။ ကားရှင်းသဖြင့် ပို့ရတာ အချိန်မြန်သည်။ နောက်ဆုံး ဦးရမည့်အိမ်မှ ပြန်အထွက်တွင် လမ်းသွယ်ထဲမှာ လမ်းကကျဉ်း စာမို့ သတိထား မောင်းနေစဉ်မှာပဲ တျာရဲ့မျက်လုံးက တစ်စုံ အစ်ရာကို သွားမြင်သည်။

“ဟဲ့ ... ဘိုဘို၊ ဟဲ့ ... ဟိုမှာ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ဘာဖြစ်နေတာလဲ မသိဘူး”

လမ်းဘေးက မာတ်တိုင်ကိုမှီကာ မူးနေသလား၊ ဘာဖြစ်နေလဲ မသိသော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကို ဘိုဘိုလည်း

မြင်သွားသည်။ သို့သော် ... သူတို့ အိမ်တော်သခင်မလေး
တေးတျာဏီ အကြောင်းကိုသိစွာ သူပါ ဓာတ်တူးပြီး တလွဲစီးရိုက်
ထဲပါမှာ ကြောက်လေသည်။ တေးတျာဏီကဖြင့် ကားကိုတောင်
ခဏမှေးရပ်ပြီး အဒေါ်ကြီးကို အကဲခတ်နေလေပြီ။

“အင်း ... ဘာဖြစ်မှန်းတော့ မသိဘူး။ ရိုးရိုးလား ဆန်း
ဆန်းလားတော့ မသိ”

“ဟဲ့ ... ရိုးရိုးတွေ ဆန်းဆန်းတွေ ဆိုတာ ဘာလဲ”

“ဪ ... မလေးတေးတျာကလည်း ဒီခေတ်ထဲမှာ
လူလိမ်လူညာတွေ ပေါ်နေတဲ့ဟာ အဲဒါကို ပြောတာ”
“ဒါပေမဲ့ သွားတော့ ကြည့်ရဦးမှာပေါ့၊ တကယ် ဖြစ်နေ
တယ်ဆို ကူညီမယ့်သူ မရှိဘဲ ဒုက္ခရောက်နေမယ်”

တျာက ကားကို စက်ရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်း
ကာ အဒေါ်ကြီးထံ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အသက်ငါးဆယ်ကျော်
ခြောက်ဆယ်နီးပါး ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်း၍ရသော အဒေါ်ကြီးမှာ
ပိတ်ဖောက်ချည်စာ အပြာနုရောင်၊ ခပ်လတ်လတ်ပါတိတ်အပြာ
ရောင်နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားထားသော်လည်း သိပ်မြင့်မြင့်
မားမားထဲက ပုံစံမျိုးမဟုတ်ပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အခုရောက်
နေတာ သူငွေရပ်ကွက်လေ။

“အန်တီ ... အဲ ... ကြီးကြီး အဆင်ပြေရဲ့လား၊ နေ
ကောင်းရဲ့လား”

ဓာတ်တိုင်ကို လက်နှင့်ထောက်ကာ မှီမူးနေဟန်ရှိ
သော အဒေါ်ကြီးက တျာအသံကြောင့် အားယူပြီး ခေါင်ဇုံကြည့်
သည်။

“အင်း ... သမီးရယ်။ ဒေါ်ကြီး တော်တော်မူးနေလို့”

“ဟုတ်လား ... လမ်းလျှောက်နေရင်း မူးလာတာလား”

“အေးကွယ် ... ဒေါ်ကြီးက သွေးတိုးရှိတယ်။ ခုနက သမီး
အိမ်မှာ ဒံပေါက်လေးနည်းနည်း စားလိုက်တာကွယ်။
ဘာမှ မဖြစ်လောက်ဘူးဆိုပြီး နည်းနည်းပဲ စားတာ။
ဒါနဲ့ ခေါင်းလေးသလို ဖြစ်လာပြီး ပြန်မှဖြစ်မယ်ဆိုပြီး
ထွက်လာတာ ...

ဒီနားရောက်တော့ အရမ်းမူးလာတာနဲ့ ခဏနားနေ
တာ ကလေးရယ်”

အဒေါ်ကြီးက တကယ် ဝေဒနာခံစားနေရဟန်ဖြင့်
မြည်းမြည်းချင်း ရှင်းပြနေလျှင် တျာက သနားစိတ်ဖြင့် ငေးကြည့်
နေမိသည်။ ဒီအဒေါ်ကြီးကို ဒီအတိုင်း ထားခဲ့လို့ကတော့ မဖြစ်
ဘူး ထင်ပါသည်။ ဒီနေရာက လမ်းသွယ်ထဲမှာမို့ လမ်းထိပ်
ရောက်ဖို့လည်း ဆယ်မိနစ်လောက် လျှောက်ရပေဦးမည်။

“အဒေါ်ကြီး ရရဲ့လား။ မသက်သာရင် ဆေးခန်းသွားမ
လား”

“ရ ... ချပါတယ် ကလေးရယ်။ ခဏနားလိုက်ရင် သက်
သာသွားမယ် ထင်ပါတယ်”

ပြောသာ ပြောနေတော့လည်း ဒေါ်အုန်းက ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်မဟန်ဘူးဟု သိနေပြန်သည်။ ခေါင်းက အတော်မူးနေလျက် နေပြင်းလာလေ ပိုမူးလာလေ ဖြစ်သည်။ ဒီပုံအတိုင်း ဆို လမ်းထိပ်ထိတောင် လျှောက်နိုင်ပါ့မလား မသိချေ။ Taxi နှင့် ပြန်ဖို့တောင် ကားငှားနိုင်ပါ့မလား မသိပါ။

“အားမနာပါနဲ့ ဒေါ်ကြီး။ ဒေါ်ကြီး ကြည့်ရတာ တော်တော် နေလို့မကောင်းပုံပဲ။ ဆေးခန်းဝင်ပြပြီး ဒေါ်ကြီးကို အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

တျာ စကားကြောင့် ဘိုဘိုက တျာကို မျက်လုံးဖြူးကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်ကို တျာ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်တာပေါ့။ ဖြစ်ပါ့မလား၊ လွဲဦးမယ်နော် ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးမဟုတ်လား။ တော်ကြာ လမ်းမှာ ကိုယ့်ကားပေါ်တင် အဒေါ်ကြီးရှော့သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဆိုတာမျိုး ဘိုဘို မျက်လုံးထဲမှာ မြင်နေရသည်။ သို့သော် တျာကတော့ အဲဒီလောက် မဆိုးရွားလောက်ဘူး ထင်ပါသည်။

“ကျေး ... ကျေးဇူးပါပဲ ကလေးရယ်။ ဆေးခန်းတော့ မသွားတော့ပါဘူး၊ အိမ်ပဲ ပြန်လိုက်ပါ့မယ်”

“အို ... ဆေးခန်း ဝင်လိုက်ပါ။ လမ်းထိပ် ထွက်လိုက် ရင် ဆေးခန်းတစ်ခုရှိတာပဲဟာ၊ ဝင်ပြလိုက်တော့ ပိုစိတ်ချရတာပေါ့”

ဒေါ်ကြီးက တျာ ပြောတာကို ထပ်မံငြင်းဆန်တော့တဲ့ ကားနှင့် လိုက်ပါလာပါသည်။ တျာက ဆေးခန်းသို့ အရင်ပို့ပေးသည်။ ထင်တဲ့အတိုင်း အဒေါ်ကြီးက သွေးတော်တော်တိုးနေကာ ဆရာဝန်က မြန်မြန် treatment ပေးနိုင်၍သာ တော်တော့သည်။ ဆေးခန်းက ပြန်ထွက်လာလျှင် တျာက အဒေါ်ကြီးကို အိမ်ထိ ပို့ပေးဖို့ လိပ်စာမေးမြန်းသည်။

“ရပါတယ် ကလေးရယ်။ ကလေးတို့လည်း အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့မှလား။ ဒေါ်ကြီးကို Taxi ပေါ်သာ တင်ပေးလိုက်ပါ”

“ရပါတယ် ဒေါ်ကြီးရဲ့၊ အားမနာပါနဲ့၊ အလုပ်ကလည်း ပြီးပါပြီ။ ဒီလမ်းထဲကအိမ်ကိုပို့တာ နောက်ဆုံးပဲလေ ...

ဒေါ်ကြီး အိမ်လိပ်စာသာ ပြောပါ”

“ကန်ရိပ်သာလမ်းမှာပါကွယ်၊ ဒေါ်ကြီးက အဲဒီအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်တာပါ။ အခုဟာက ဒေါ်ကြီးသမီး အလုပ်လုပ်တဲ့အိမ်ကို ခဏလာတာ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့။ ရပါတယ် ဒေါ်ကြီးရဲ့ တျာ လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်၊ စိတ်အေးအေးနဲ့ အိမ်ပြန်ပါ သက်သောင့် သက်သာနေ”

“အေးပါ ... ကလေးရယ်၊ သာဓုပါ ... သာဓု ... သာဓု၊ ဒီကလေး ဘုန်းကြီးလို့ သက်ရှည်ပါစေ တိုးတက်အောင် မြင်ပါစေကွယ်”

အဒေါ်ကြီးက ဆက်လက်ပြီး စုံနေအောင် ဆုပေးတာကို တျာက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ခံယူနေရသည်။ အဲဒီလိုနှင့် ဒေါ်ကြီး နေထိုင်ရာအိမ်သို့ ရောက်လာလျှင် တျာက ခြံဝမှာတင် ရပ်ပေးမည် ပြင်သော်လည်း ဝင်ပါဦးဟု ဆိုသောကြောင့် ခြံစောင့်ဖွင့်ပေးသော တံခါးကြီးမှတစ်ဆင့် အထဲသို့ မောင်းဝင်လာရလေသည်။ အဝင်နှင့်အထွက် တံခါးနှစ်ခုရှိသော ခြံကြီးဟာ တော်တော်ကျယ်ဝန်းပြီး အလှစိုက်ထားသော မြက်ခင်းပြင်၊ အော်တိုစနစ်နှင့် ရေဖျန်းပေးသော ရေပန်းလေးများ၊ လှပစွာ ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ပြင်ဆင်ထားသော Land Scaping နှင့် ခမ်းနားထည်ဝါသော ခြံကြီးရဲ့အဆုံးမှာ သစ်လွင်သော မော်ဒန်မီသုကာ ဒီဇိုင်းဖြင့် နှစ်ထပ်ခွဲတိုက်ကြီးကို ငေးနေရလေသည်။

အဒေါ်ကြီးမှာ ဒီအိမ်ရှင် မိသားစုထဲတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်လာသည်မှာ နှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါးတောင် ရှိတော့မည်တဲ့။ အရင်က ဒီရပ်ကွက်မှာ နေခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဒီကိုပြောင်းလာတာ တစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးသည်ဟုလည်း ဒေါ်ကြီးက ဖြည့်စွက်ပြောသေးသည်။

“အိမ်ရှေ့မှာ ပန်းအိုးတွေချဖို့ ပြနေတာ ဒီအိမ်ရှင်မပေါ့။ ကလေးနဲ့ ဗိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဆင်းပါဦး”
 “ဟို ... ရပါတယ် ဒေါ်ကြီးရဲ့ နေပါစေ”
 “လာပါ ... မသိရီက သဘောကောင်းပါတယ်။ သူက ဆရာဝန်လေ။ ခုတော့ ဆေးမကုတော့ပါဘူး။ ဆေးကုစားစရာမလိုအောင် ဇာတာကောင်းသူပေါ့ ကလေးရယ်”

တျာက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ကားကို စက်ရပ်ကာ ဆင်းဖို့ပြင်ရလေသည်။ ဒေါ်ကြီး ပြောသည့် အမျိုးသမီးကြီးကလည်း သူ့ခြံထဲသို့ ထူးထူးခြားခြား ရောက်လာသည့် ချိုင့်ဆွဲပို့လုပ်ငန်းကားကို စိတ်ဝင်တစား အကဲခတ်နေလေသည်။

“ဒေါ်အုန်း ... ဘယ်လို ဖြစ်လာတာပါလိမ့်”

အသံရော၊ လူရောဟာ ဟိုးအမြင့်တစ်နေရာက သက်ဆင်းလာသလို ခံစားရသည့် အမျိုးသမီးကြီးဟာ တမင်ကြီးကျယ်တာ မဟုတ်ဘဲ သူ့ဘဝ အဆင့်အတန်းအရကို အဲဒီပုံစံ ဖြစ်နေခြင်းသည် နားလည်လက်ခံနိုင်သော ပင်ကိုထည်ဝါမှုပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ငယ်ငယ်က တော်တော်ချောခဲ့မည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်လောက်သော အလှမျိုးဖြင့် အိမ်ကြီးရှင် အမျိုးသမီးကြီး၏ ဇွန်လုံးများမှာ တျာကို ရင်းနှီးဖော်ရွေစွာ ပြုံးပြ၍ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ သူ့အရှိန်အဝါကြောင့် ထိရပ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီလေးဝတ်ထားသော တျာမှာ မှေးမှိန်နွမ်းဖတ်နေသလားလို့ ကိုယ့်တိုက်ကိုယ် ထင်မိရတာလေ။

“ကဲကြီးလို့ပါ မသိရီရယ်။ ဒီကလေးနဲ့ တွေ့လို့သာပါပဲ”

အစချီကာ ဒေါ်ကြီးက ရှင်းပြလိုက်လျှင် ထိုအနံတိဏ အလုံးစုံနားလည်သဘောပေါက်ကာ တျာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လာရင်း စကားဆိုလေသည်။

“ဪ ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဒေါ်အုန်းရယ်။ မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း ဒီကသမီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟုတ် ... ရပါတယ် အန်တီ၊ တျာကို ခွင့်ပြုပါဦး”
 “ပင်ပန်းလာမှာပေါ့။ အိမ်ထဲဝင်ပြီး အအေးသုံးဆောင်ပြီး မှ ပြန်ပါလား သမီး”
 “ဟုတ် ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ။ မသောက်တော့ ပါဘူးရှင်။ တျာတို့ အလုပ်လေးလည်း ရှိသေးလို့ပါ”
 “ဪ ... အင်း ...။ သမီးတို့က ချိုင့်ဆွဲဆားဖစ်လား”
 “ဟုတ်ကဲ့ရှင်။ အခြား အစားအသောက်မျိုးစုံလည်း အလှူ မင်္ဂလာပွဲတွေအတွက် အော်ဒါအမျိုးမျိုး လက်ခံပါတယ် ရှင်၊ မြနင်းဆီ အစားအသောက် ဝန်ဆောင်မှုပါ”
 “ဪ ... မြနင်းဆီ ! ကြားဖူးတယ်။ လက်ရာအရမ်း ကောင်းတယ်လေ၊ တချို့ပွဲတွေမှာ အန်တီ စားဖူးတယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ အဟင်း ... လိုအပ်ရင် ဆက်သွယ်ပါ ရှင်၊ ဒီမှာ ကတ်လေးပါ အန်တီ”

တျာက အိတ်ထဲမှနေ လုပ်ငန်းလိပ်စာကတ်ကို ထုတ်ကာ တရိုတသေ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တျာက ခေါင်းတစ်ချက်ညွတ်ကာ နှုတ်ဆက်ပြီး အထွက်မှာ ထိုအန်တီထံ မှ စကားသံ ထပ်ထွက်လာသည်။

“သမီး နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲကွယ်”
 “တေးတျာလီ ပါ အန်တီ”
 “ဪ ... ဟုတ်ပါပြီ”
 “ခွင့်ပြုပါဦး အန်တီ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”
 “ဒေါ်ကြီး ... သွားတော့မယ်နော်”
 “အေးပါ ကလေးရယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

တျာက အိမ်ရှင်အန်တီကြီးကို ခေါင်းတစ်ချက် ထပ်ညွတ်ပြပြီး နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ လှပသာယာလွန်းသော ဒီခြံဝင်းကြီးမှာ ဘယ်လိုကုသိုလ်ထူးတွေ လုပ်ခဲ့လို့များ နေထိုင်နိုင်ကြပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း တျာရဲ့ ထမင်းချိုင့်ဆွဲပို့ ကားလေးမှာ ထည်ဝါလွန်းသော ခြံကြီးထဲမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းထွက်လာခဲ့လေသည်။ တိုက်ရဲ့ဘေးဘက် သစ်ခွစင်တွေ ထားရှိသော သစ်ခွပင်တွေကြားမှ မျက်လုံးတစ်စုံက မမှိတ်မသုန် ဝေးနေခဲ့သည် ဆိုတာကိုတော့ တျာ တစ်ယောက် သိနိုင်တော့ချေ။

ထိုနေ့က လူတစ်ယောက်ကို ကူညီခဲ့သော အကျိုးကြောင့်လားတော့ မပြောတတ်။ တျာရဲ့ တစ်နေ့တာလုံး ဘာအလွဲမှ မလုပ်မိဘဲ သာယာနာပျော်ဖွယ် တနင်္ဂနွေနေ့လေး ဖြစ်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ကျရာဘဝမှာ ရောင့်ရဲကျေနပ်သော စိတ်ထားသည် လူတစ်ယောက်အတွက် အကောင်းဆုံးဘဝနေထိုင်နည်းဆိုတာ ပျော်ရွှင်သော နှလုံးသားဖြင့် နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ရသူပါနော်။

(၁၃)

သူ့မျက်လုံးထဲတွင် မြင်လိုက်သော ပုံရိပ်သည် ပုံရိပ်စစ် ပျောက်ဆုံးသွားသော်လည်း ပုံရိပ်ဟောင်း ကျန်ရှိနေသလို စွဲထင်စွာဖြင့် မှတ်မှတ်သားသား ရှိနေခဲ့လေသည်။ တကယ်ကို တိုက်ဆိုင်မှု တစ်ခုပါပဲ။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ရုံးပိတ်သော နေ့မျိုး၌ သူ့အခန်းထဲမှာသာ စာဖတ်ခြင်း၊ အင်တာနက်သုံးခြင်း၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ခြင်းတို့နှင့် အခန်းထဲမှ မထွက်တတ်သော သူဟာ ထိုတနင်္ဂနွေကတော့ ပန်းပင်တွေ ပန်းအိုးတွေ နေရာပြန်ချနေသော မေမေ့အနား စိတ်ဝင်တစား ရောက်ရှိနေခဲ့သည်။ ဒါကိုမှ လူကွယ်ရာ သစ်ခွစင်တွေကြား ရောက်သွားပြီး မထင်မှတ်ဘဲ သူမကို ပန်းအိုးတွေ ကြားကနေ လှမ်းမြင် အကဲခတ်နေမိတာပါ။

ပထမတော့ ထွက်နှုတ်ဆက်လိုက်ရင် ကောင်းမလား စဉ်းစားပေမယ့် ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိဘဲ ဒီအတိုင်းလေးသာ ထားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး သူမရဲ့ ပြောပုံဆိုပုံတွေကိုပဲ စောင့်ကြည့်

၇ ကျွန်တော်ချစ်သော... ရွှေတိုမင်းကြိုက်ပေါင်တံရှည် ၁၇၃

နေလိုက်တော့သည်။ ရောက်လာသော အဖြစ်အပျက် ဒေါ်ကြီးအုန်းနှင့် ဆက်စပ်ပြီး မေမေ့ဆီက သိရတာတချို့နှင့် ပေါင်းစပ်ကောက်ချက်ချကြည့်ပြီးလျှင် တေးတျာဏီ ဟူသော မိန်းကလေးရဲ့ ဘဝကို လေ့လာအကဲခတ်လို့ ရပြီဖြစ်သည်။

သူမနဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်နေတာ အတိုင်းအတာတစ်ခု ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေမယ့် ဖခင်မရှိ၊ မိခင်က အစားအသောက်ဝန်ဆောင်မှုလုပ်သည်ဟုပဲ အကြမ်းဖျဉ်း သိထားခဲ့သော သူဟာ ဒီနေ့ တွေ့လိုက်ရသော "တေးတျာဏီ" ရဲ့ ပုံစံလေးကိုမြင်လျှင် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိပါ။ သနားတာလား၊ ကရုဏာသက်သွားတာလား၊ အထင်ကြီးတာလား၊ လေးစားတာလား၊ ဘာမှန်းမသိသော ခံစားချက်များနှင့် တစ်နေကုန် တေးတျာဏီ အကြောင်း စဉ်းစားတွေးတောနေခဲ့သည်။ သူမကို ခါတိုင်းတွေ့နေကြ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော မိန်းမငိုလေးအဖြစ်နဲ့ မဟုတ်ဘဲ အလုပ် လုပ်နေသော၊ ကူညီစာနာတတ်သော မိန်းကလေးအဖြစ် ပြောင်းလဲမြင်ရပုံလေးက ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားချင်း ကွာဟသွားတာကြောင့်လားတော့ မပြောတတ်ပါ။

ခါတိုင်း ဖားလျား ပြောခင်စဉ်းစွာ ချထားတတ်သော ကျောလယ်အထိ ဆံနွယ်တွေကို ဒီတစ်ခါတော့ နဖူးကနေ အပြောင်စုသိမ်းပြီး ကွင်းတစ်ခုနှင့် ချည်နှောင်ထားကာ Sticker အရုပ်လေးပါသော စာတန်းပါ အင်္ကျီ တီရှပ်အဖြူ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီ တစ်ထည်နှင့် သူ့အမေကို ရိုရိုကျိုးကျိုး စကားပြောနေပုံနဲ့ သူ

တို့ခြံကြီးရဲ့ အရှိန်အဝါကို ရှိန်နေဟန် ရုပ်သွင်လေးနှင့် ထမင်းချိုင့်ပို့သောကားကို ကျင်လည်စွာမောင်းပြီး ပြန်ထွက်သွားပုံလေးဟာ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့် ဒီလောက် ကရုဏာသက် စွဲထင် ကျန်ရစ်သွားပါလိမ့်။

သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လှပသစ်လွင် လန်းဆန်းပြီး ပင်မြင့်စံနေကြသော မိန်းကလေးတွေနှင့် ယှဉ်ကြည့်ပြီး သနားကရုဏာသက်တာလား။ ရိုးသားပျော်ရွှင်စွာ ရပ်တည်နေသော လူသားဆန်ဆန် ကောင်မလေးကို ချီးကျူးချင်တာလား။ ဘာမှန်းမသိသော ခံစားချက်မျိုးစုံ ရောပြွမ်းပြီး သူမဟာ သူ့စိတ်ထဲ ဟိုးအတွင်းထဲထိ ရောက်ရှိနေရာယူနေပြီ ဆိုတာလည်း သိလိုက်ရလေသည်။ ဒါကြောင့် မဆက်စုဖူး ညဘက် ကိုးနာရီလောက် ဖုန်းခေါ်မိသည်။ သူဟာ သူမကို ရင်းနှီးခင်မင်မှု နှစ်လကျော် သုံးလအတွင်း ညဘက် တစ်ခါမှ ဖုန်းမဆက်ဘူးချေ။ ဆက်ဖို့ သတိရရင်တောင် တမင် မဆက်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ခုတော့ တစ်စုံတစ်ရာသော နောင်တွယ်မှုအစဖြင့် ဖုန်းဆက်ချင်စိတ် ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ သူမကတော့ သူ့ကို ဘယ်သောအခါကမှ ဖုန်းမဆက်ခဲ့ခြင်းသည်လည်း သူ့ကို ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခု ဖြစ်စေပါလိမ့်မည်။

သူ ဖုန်းဆက်သောအခါ သူမက တော်တော်နှင့် မကိုင်ချေ။ သူ မျက်မှောင်ကြုတ်လာတော့မှပင် ဖုန်းဖွင့်ထူးသံကြားရလေသည်။

“ဟယ်လို”

“ဖုန်းမကိုင်ဘဲ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”
“ဟမ် ?”

ဟယ်လို ထူးပြီးပြီးချင်း အပြစ်တင်မာန်မဲသလိုလို အသံကြောင့် သူမက စိတ်တိုဖို့ထက် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပုံပေါ်သည်။ အဲဒါကိုပဲ သူက ဒီဘက်ကနေ သဘောတကျ ပြုံးမိသည်။ ဒီကောင်မလေးကို သူ သဘောကျတာ အဲဒါတွေပဲ။ သူမထဲမှာ ဘယ်တော့မှ အထာဆန်ခြင်း၊ ပဲများခြင်း သူ့အပေါ်ဗွေထူခြင်းတွေ ရှိမနေပါ။

“ဖုန်းပျောက်နေလို့ ရှာနေရသေးတယ်”

သူမက တကယ်ပဲ ဖြေရှင်းသံနှင့်ဆိုလျှင် သူ နည်းနည်းအားနာသွားရသည်။ မနက်က တွေ့လိုက်ရသော ပုံသဏ္ဍာန်လေးကို မြင်ယောင်ပြီး အားနာကရုဏာစိတ်က ပြန်၍ လှိုက်ဆက်လာသည်။ တခြား သူ့ဌေးသမီးလေးတွေလို၊ ပြည့်စုံသူတွေထို ကြော့ကြော့လေး မနေနိုင်ဘဲ အားလပ်ချိန်မှာ အိမ်အလုပ်ကို တူရသော ကောင်မလေးကို သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့် ကြင်နာသနားနေမိပါလိမ့်နော်။

“ခုရော ဖုန်းက ဘယ်ကတွေ့လဲ”

“ခေါင်းအုံးအောက်မှာ”

“ဘာ” “ဒါ”

သူမက ဖြေပြီးတာနှင့် ဓဏငြိမ်သွားချိန်မှာ နောက်ဆပ် ထပ်မေးဖို့ မေးခွန်းအစ၊ သူကလည်း “ဘာလုပ်နေလဲ” လို့ မေးဖို့အစ ဘာနဲ့ ဒါသည် ပြိုင်တူထွက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ကဲ ... ပြောပါ ... ပြောပါ”

“ရပါတယ်၊ ရှင် အရင်ပြောပါ”

“မင်း ပြောပါ။ ဒါ ဆိုတာက ဘာကိုပြောချင်တာလဲ”

“ဒါနဲ့ ရှင် ဖုန်းဆက်တာ ဘာများပါလိမ့်လို့ မေးမလို့”

“ဪ ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပါပဲ၊ ဆက်ချင်စိတ် ပေါ်လာလို့ ဆက်ကြည့်လိုက်တာ”

သူ့စကားကို သူမဘက်က ဘာထုံပြန်ရမှန်း မသိ သလို ငြိမ်သွားသည်။ သူ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောတာလဲဟု ခွဲခြား စိတ်ဖြာနေတာများလား။ အင်းပေါ့လေ ... သူမဆီကို သူ ညဘယ် တစ်ခါမှ ဖုန်းမဆက်ဘူးတာကိုး။

“ဒီနေ့ Sunday ဆိုတော့ မင်း အိမ်မှာပဲပေါ့”

သူမဆီက အင်းခနဲ ဖြေသံထွက်လာသည်။ သူမ ဆက်မေးမိသည်။

“အိမ်မှာဆိုတော့ အေးဆေး နှစ်နေမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အမယ်လေး ... မနပ်ရပါဘူး။ တျာတို့က ဘဝသမား တွေပါ၊ ဒီနေ့ သူတကာတွေ သာယာတဲ့ စူပါဆန်းအေး ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပေမယ့် တေးတျာလီတို့ကတော့ အိမ်မှ ချိုင့် ဆွဲပို့ ကားမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာမလာလို့ Part time Driver လုပ်လိုက်ရသေးတယ်”

သူမက အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောကာ ဒေါ်ကြီးအုန်းကို ကူညီခဲ့တာကိုတော့ ထည့်မပြောချေ။ ဒါပဲလား ဆိုတော့လည်း

ဒါပဲပေါ့တဲ့။ သူမရဲ့ ဂုဏ်မဖော်တတ်သော စိတ်ထားလေးကို ကျိတ်၍ ချီးကျူးရသည်ကိုတော့ သူမ သိမည်မဟုတ်ပါ။ မိန်းက လေးတစ်ယောက်ကို အလှအပသက်သက်နှင့် အထင်မကြီး ရင် မခုန်တတ်သော သူ့အတွက်တော့ “တေးတျာလီ” ကို သနား ကရုဏာသက်ခြင်း၊ ပေါက်တတ်ကရ တလွဲတချော်လုပ်ကာ ပဲမ ချားတတ်သော ရိုးသားပွင့်လင်းသူအဖြစ် စိတ်ဝင်စားမိခြင်းသည် ရင်ခုန်သံ၏ မြစ်ဖျားခံရာ ဒေသလားတော့ သေချာမဆန်းစစ်ရ သေးချေ။

“New Year ရောက်ဖို့ တစ်ပတ်ပဲ လိုတော့တယ်နော်။ New Year Night အတွက် ဘာအစီအစဉ်ရှိလဲ”
“ရှိပါဘူး”

သူမက အနှစ်နှစ် အလလက ဘာအစီအစဉ်မှ မရှိ ခဲ့သူလို သွက်သွက်ကြီး ပြန်ဖြေသဖြင့် သူ့မှာ ဟက်ခနဲတောင် ရယ်ရသည်။ အရယ် အပြုံး နည်းလှသော သူ့အတွက် တေးတျာလီ သည် ထူးခြားသော ကောင်းကင်တမန်ရဲ့ လက်ဆောင်ပဲလား မပြောတတ်ပါ။

“New Year ကို ဘယ်မှ မသွားဘူးလား”
“ဘယ်သွားရမှာလဲ”

သူမကပင် အူကြောင်ကြောင် ပြန်မေးနေသဖြင့် သူက ဒီဘက်ကနေ ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့် ရယ်နေရသည်။ တေးတျာလီရယ် ... မင်းကိုသာ အနားခေါ်ထားလိုက်ရင် ကိုယ့်

အတွက် အသက်ရှည်ဖို့ တစ်နေ့ကို ပန်းသီးတစ်လုံး မလိုတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။

“New Year မှာ ပွဲတွေ ရှိတတ်တာပဲဟာ။ ဒြဲပွဲတွေ၊ စတိတ်ရှိုးပွဲတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ စုလုပ်တဲ့ ပါတီတွေ စသဖြင့်ပေါ့။ အဲဒါမျိုးတွေ မသွားဘူးလားလို့ ပြောတာ”
“ဟင့်အင်း”

“မင်းမှာ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း မရှိဘူးလား။ အင်း ... မင်းကို သင်တန်းတွေ တက်နေတာသာ တွေ့နေရတယ်။ အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းနဲ့လည်း မတွေ့ဘူး”

“သူငယ်ချင်းက အလယ်တန်းထဲက အရမ်းတွဲခဲ့တဲ့ နှစ်ယောက်ပဲရှိတာ။ တစ်ယောက်က ယောက်ျားရသွားလို့၊ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ မိဘအလုပ်မှာ မလုပ်မနေရ ဝင်လိုက်ရတော့ စီးပွားရေးလောကထဲ ရောက်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ တစ်ယောက်တည်းပဲ တက်ချင်တဲ့ သင်တန်းတွေ ဆက်တက်နေရတာ”

“နေပါဦး ... မင်းက တစ်သက်လုံး သင်တန်းတွေပဲ တက်နေတော့မှာလား။ အလုပ်လေး ဘာလေး လုပ်ဖို့စိတ် မကူးတော့ဘူးလား”

“လုပ်မှာပေါ့။ အခုတက်နေတဲ့ Certificate တစ်ခုရရင် တော့ အလုပ်လေး ဘာလေး နည်းနည်းရှာကြည့်မလား လို့”

“ရှာကြည့်မယ် လုပ်မနေနဲ့လေ။ ရှာကို ရှာသင့်နေပြီ”
“အမယ်လေး ... ရှင်က ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ရှင် ရှာကျွေးထားရတာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူများဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး သင်တန်းတက်နေတာကို”

သူမရဲ့ မကျေမနပ် စူပူပူ ရန်တွေ့သံကို သူက အသာပြုံးမိသည်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အဖို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ထိုယောက်ျားကို ပြုံးနိုင်အောင်၊ ပျော်နိုင်အောင်၊ ခိုတနလုံး ရှင်လန်းအောင် လုပ်နိုင်ပြီဆိုလျှင် ဒါဟာ ဒီမိန်းကလေးကို ဘယ်လောက် လိုအပ်လာပြီလဲ။ ကိုယ့်အတွက် ဘယ်အထက် အရေးပါပြီလဲ ဆိုတာ ဆန်းစစ်ကြည့်သင့်ပြီ ထင်ပါသည်။

“သင်တန်းတက်တာ ဟုတ်ပေမယ့် သင်တန်းလက်မှတ်တွေထက် တကယ့်လုပ်ငန်းခွင် အတွေ့အကြုံက အရေးပါတယ်ကွ”

“ဟင်း ... ဒါက ဒီတဲအောက်နေတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တွေ အတွေးအခေါ်တွေပါ”

“ဘာရယ် ... ဘာပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ ... လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံ ရှိရမယ်တို့၊ ဘာတို့က စာအုပ်ကြီးကိစ္စတွေပါ။ လုပ်ငန်းပါးဝပြီး တခြားသူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ Idea တွေ ပြည့်နေတဲ့ ဝန်ထမ်းမျိုး မလိုချင်ပါဘူး ...

တက်ကြွပြီး ရဲရင့်တဲ့ idea အသစ်တွေနဲ့ ဝန်ထမ်း
 အသစ်တွေပဲ လိုချင်တယ်”
 “အောင်မယ်လေး ... ဖြစ်ရသေးတယ်”
 “ဖြစ်ရမယ်လေ ... ဟင်း ... ဟင်း”
 “ဟုတ်ပါပြီ၊ ထားလိုက်ပါတော့။ ဒါဆိုရင် မင်းကို ဒီနှစ်
 New Year လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးချင်တယ်”
 “ဘာလက်ဆောင်လဲ”
 “(.....)Hotel မှာ New Year Party ရှိတယ်ကွာ
 Show လည်း ပါတယ်။ အဆိုတော်တွေခံရော၊ ဓော်ဒဏ်
 တွေရောနဲ့ ပျော်စရာ ကောင်းမှာပေါ့၊ အဲဒီ ပါတီကို မင်း
 နဲ့ မင်းသူငယ်ချင်းတွေကို ဖိတ်ချင်တာ”
 “ဟင် ... တကယ်”

ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ တကယ် ? ဟု ပြန်မေးပုံထဲ
 အံ့ဩဝမ်းသာသွားဟန်မို့ သူက ကျီတ်ပြုံးရသည်။ ဒီမိန်းကလေး
 ကို စိတ်ဝင်စား သဘောကျရသည်မှာ ဒီလို ပွင့်လင်းဖြူစင်ခြင်း
 တွေကြောင့်ပဲလေ။ သူမ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်သွားသည်ဆိုလျှင်
 သူ စိတ်ချမ်းမြေ့ရသည်။ ကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့လိုချင်သော
 အရုပ် ဝယ်ပေးလိုက်သလို နှစ်သက်ဝမ်းသာသွားသော လက်
 ဆောင်မျိုးမို့ ဒီလို အပြစ်ကင်းသော ဖျော်ရွှင်ခြင်းများကို ဆယ်
 တိုက်ဖန်တီးပေးချင်သည်ဆိုလျှင် ဒါဟာ သမုဒယရဲ့အစပဲ ဖြစ်
 ပါမည်။

“သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူးနဲ့ တူတယ်”
 “ဟင်း ဟင်း ... ရှင်ကလည်း”
 “အိုခေ ... ဒါဆိုရင် မင်းတို့အတွက် လက်မှတ်တွေကို
 ကိုယ် စီစဉ်ပေးမယ်လေ၊ ဘယ်နှစောင် စီစဉ်ပေးရ
 မလဲ”
 “အင်း ... ဂီကတော့ လိုက်နိုင်မယ် မထင်ဘူး။ ရေးချယ်လ်
 ပဲ လိုက်မှာ။ တျာနဲ့ဆိုရင် နှစ်စောင်ဆို ရပြီ”
 “အိုခေ”
 “ကျေးဇူးနော် ... ဟိ ဟိ”

ပြောနေပုံလေးက လိုချင်တာရ၍ ပျော်ရွှင်ဟန်ကို
 မဆုံးနိုင် မပိနိုင် ဖြစ်နေတာမျိုး။ သူမ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်နေပုံကို
 မြင်၍ သူ့ရဲ့ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ အသက်ဝင်လာသည်ဆိုလျှင်
 သူ့သားတစ်ယောက် အနေနဲ့ပဲ ရိုးရိုးလေး စဉ်းစားကြည့်၊ စိတ်
 ချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းလှပေသည်။

“မင်း ပျော်နေတယ်ပေါ့”
 “အင်း ... ပျော်တယ်ပေါ့”
 “အဲဒီနေကျ ပိုပျော်ရမှာပါ၊ ကဲ ... ဒါဆို ကိုယ် နားတော့
 မယ်၊ ဝှတ်ဒီနိုက်”
 “ဝှတ်ဒီနိုက်ပါရှင်၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

သာယာချိုလွင်သော ရယ်သံလေးနှင့်အတူ ဖုန်းခ
သွားသော ဖုန်းစခရင်ကို သူ ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း တေးတျာထီ
နာမည်လေးကို တစ်ယောက်တည်း ခပ်တိုးတိုး ရွတ်ဆိုကြည့်နေ
မိသည်။

(၁၄)

နှစ်သစ်ကူးဖို့ နာရီပိုင်းသာ လိုတော့သည့် အချိန်
တွင် သူ ဖိတ်ကြားထားရာ ဟိုတယ်ကြီးသို့ တျာနှင့် ရေးချယ်လ်
ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေသည်။ ဟိုတယ်ကြီးက ဒီနှစ်သစ်မှာမှ ဖွင့်
ပွဲလုပ်မည့် ဟိုတယ်အသစ်ကြီးဖြစ်ပြီး တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးသဖြင့်
ကားကို အပေါက်ဝမှာတင် ရပ်ခိုင်းပြီး ဆင်းလျှောက်ဝင်လာကြ
ကာ မီးရောင်စုံဖြင့် ခမ်းနားသော မြင်ကွင်းကို ငေးမောချီးကျူး
နေမိကြလေသည်။ သူက တျာကို အပြန်လိုက်ပို့မှာမို့ ကားယူ
မလာခဲ့ဖို့ ပြောထားသဖြင့် တျာနှင့် ရေးချယ်လ်မှာ Taxi နှင့်လာ
ခဲ့ကြလေသည်။

ဟိုတယ်အမှိုက်စားကြီးမှာ နှစ်သစ်ကူးညကို ကျော်
ဖြတ်ရမည်။ လူကုတ်တွေ လာနိုင်သောပွဲ ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိ
သော်လည်း တျာသည် သက်တောင့်သက်သာရှိမည့် အဝတ်အစား
မျိုးကိုပဲ ဝတ်ဆင်လာလေသည်။ အနီရောင်ကုတ်အတိုနှင့် ဝမ်း

ဆက် အနိနုရောင် ဘောင်းဘီအရှည်မှာ ခါးမှာ အပြားကြီးကြီး ပါလျက် လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ဆယ်ခန့်က ဖက်ရှင်ကို ပြန်လည် ဆန်းသစ်ထားသောပုံစံ ဖြစ်သည်။ ကျောလည်အထိ ထူဖြာဝဲအုံ နေသော ရှေ့နောက်တစ်ညီတည်း ဆံနွယ်တို့ဖြင့် မျက်နှာကိုလည်း မိတ်ကပ်သိပ်မများဘဲ နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲလေးသာ ဆိုးထားသော တျာပုံစံမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆင်ပြေသည်ဟုတော့ ထင်မိလေ သည်။ ကုတ်ရဲ့အောက်ခံအင်္ကျီက အဖြူရောင်မို့ နားဆွဲအဖြူကို ဆွဲလာသော တျာမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ဖက်ရှင်ကျတယ် ထင်မိလေသည်။

“ဟဲ့ ... မိတျာ ... ဟုတ်မှလဲ လုပ်ဦးနော်”

တျာကို တံတောင်နှင့် တွက်ကာ ပြောသော ရေးချယ်လ်ကလည်း အနက်ရောင်ဂါဝန်တို့လေးဖြင့် လှပနေလေ သည်။

“ဘာကို ဟုတ်မှလုပ်ရမှာလဲ။ ဒီမှာ လက်မှတ်ပါနေတဲ့ ဟာ”

“ဒါပေမဲ့ ဒါကြီးက ခမ်းနားလွန်းနေတယ်။ ငါတို့နဲ့ သိတဲ့လူလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိဘဲနဲ့”

“ဟဲ့ ... မြင့်မြတ်ခေါင် ရှိတာပဲဟာ”

“အွန်း ... နင့်မြင့်မြတ်ခေါင်က ဘယ်နားမှန်းတောင် မသိသေးဘူး”

“ရှိမှာပေါ့ဟဲ့၊ အဲ ... ပြောရင်းနဲ့ ဖုန်းလာပါပြီ ... ဟင်း”

ဒီမှာတွေ့လား ဟူသော သဘောဖြင့် တျာက ဖုန်းကိုထုတ်ပြလိုက်ကာ မေးတစ်ချက်ဆတ်ရင်း ဖွင့်ကိုင်လိုက် သည်။ တျာတို့ လာတာ နောက်ကျသဖြင့် ဆက်တာ ဖြစ်နိုင်ပါ သည်။

“ထားတျာထီ”

ဖုန်းဖွင့်လိုက်ချင်းပဲ သူ့အသံကြီးက ခပ်ကျယ်ကျယ် ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူနဲ့တျာတို့ အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ပွင့် ဇင်းရင်းနှီးခင်မင်စွာ ပြောဆိုဆက်ဆံနေကြတယ် ဆိုပေမယ့် သူဟာ ခုချိန်ထိ တျာကို နားမည်အပြည့်အစုံ “ထားတျာထီ”ဟု ဆီပြတ်ပြတ် ခေါ်တာကလည်း ထူးခြားမှုတစ်ခုပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

“အင်း ... ပြော”

“ဘယ်မှာလဲ ... မရောက်သေးဘူးလား”

“ရောက်နေပြီ။ အပြင်မှာ”

“အင်း ... ဝင်လာခဲ့တော့လေ။ အထဲမှာ ကိုယ်ရှိတယ်။ ဝင်ပေါက်နားမှာ မင်းကို စောင့်နေမယ်

“အိုစခေပါ”

“ဒါနဲ့ မင်း ဘာအရောင်ဝတ်ထားလဲ”

“အနီနုပါ”

“ဟမ် ... ဘာရယ်”

“အနီနုလို့ ပြောနေတာ အနီနု”

“ဟမ် ... ဘာ အနီနုလဲ၊ အဆန်းတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ”
“ကျွတ် ... အနီရောင်တောက်တောက်ကြီး မဟုတ်တာ
ကို ဆိုလိုတာ”

“အေးပါ ... ပြီးရော ... ပြီးရော ... ဒါပဲ။ ဝင်လာခဲ့တော့”
ကျွတ်က ဟင်းခဲနဲ့ နှာခေါင်းရုံက ဖုန်းကိုချလိုက်ပြီး
ရေးချယ်လ်ကို သွားစို့ဟု မေးဆတ်ပြကာ အထဲသို့ ဝင်လာခဲ့
သည်။

New Year Party က ဟိုတယ်ရဲ့ဆားဘတ်
ရေကူးကန်အနားမှာ လုပ်တာမို့ အဲဒီနား မရောက်ခင်မှာ Security
ကို လက်မှတ်ပြု၊ လုံခြုံရေးအစစ်ခံပြီးမှ ပွဲကျင်းပရာနေရာသို့
လျှောက် ခဲ့ကြသည်။

တွေ့ပါပြီ ကိုယ်တော်ချောကို။ အမြဲစာစေ Formal
Dress တွေနဲ့ပဲ တွေ့ရသော သူကား ဒီတစ်ခါတော့ တျာနဲ့
ပြောင်းပြန် နို့နှစ်ရောင်ဆွယ်တာ ဂျင်း(နီ)ဘောင်းဘီအနက်တို့
ဖြင့် ခါတိုင်း နဖူးပေါ်အောင် လှန်ထားသော ဆံပင်တို့က ဒီနေ့
နဖူးပေါ်မှာ ခပ်ဝဲဝဲကျနေသဖြင့် ခါတိုင်းတွေ့နေကျထက် နဖို့
လန်းဆန်းနေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ (ဟိ ... အတွေးကိုမျှား
ဖတ်နိုင်ရင် သူ စိတ်ဆိုးဦးမယ်)။

“ကြာလိုက်တာ တေးကျယ်”
“ဟင် ... ပွဲတောင် မစ၊ သေးဘဲနဲ့”

“စ၊နေပြီလေ။ ဘာလဲ ... မင်းသမီးက ပွဲစပြီးမှ လာမယ်
ရှည်ရှယ်ထားလို့လား”

“အဟင်း ... တျာတို့က ကြိုရောက်နေရင် ဘယ်သူနဲ့မှ
မသိဘဲ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေမှာစိုးလို့။ နည်းနည်း
နောက်ကျမှ ထွက်လာတာ။ ခြောက် ... မိတ်ဆက်ပေးရဦး
မယ်၊ ဒါ ရေးချယ်လ်တဲ့။ ရေးချယ်လ် ... ဒါ မြင့်မြတ်
ခေါင်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”
သူက ရေးချယ်လ်ကို နွေးထွေးဖော်ရွေသော အပြုံး
တစ်ခုဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ အရင်ကတော့ မမြင်မတွေ့ ခင်ကတော့
ချောမြင့်မြတ်ခေါင်၊ ကိုကြီးကျယ် စသဖြင့် အမျိုးမျိုး စွပ်စွဲသမုတ်
ခဲ့သော ရေးချယ်လ်တစ်ယောက်လည်း ခုကျတော့ သဘောထား
တွေ ပြောင်းလဲသွားသည်။ ရှိန်သွားသလားတော့ မပြောတတ်။
ဝါးစပ်အဖြဲသားဖြင့် Nice to meet you တွေ ဘာတွေ ပြန်လုပ်
နေသည်။

“မိုက်ဆာပြီလား၊ ဘူဖေးကျွေးတာ စားတော့မလား”
“ရှင် စားပြီးပြီလား”
“မစားရသေးဘူး၊ မင်းကို စောင့်နေတာ”

သူကတော့ ရိုးရိုး ပြောလိုက်တာ ဖြစ်မှာပါပဲ။
ဒါကို ရေးချယ်လ်မက ဟဲဟဲလုပ်နေတော့ သူက တျာကို ပြုံးစိစိ
ကြည့်လာလျှင် ရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ် ဖြစ်ရသည်။ ဒီညမှာ အခါ

များစွာကထက် ရှင်းသန့်လတ်ဆတ်ကာ ကြည့်ကောင်းချောမောနေသော သူ့ပုံစံကြောင့် သူ့အလစ်မှာ ခိုးခိုးငေးနေရတာကလည်း ဘယ်သူမှ မသိသော တျာရဲ့ ရှက်ရွံ့ခြင်း တစ်ခုပါပဲနော်။

“ဘူဖေးလား။ ကျွန်မကတော့ ဗိုက်ဆာနေပြီ”

“မင်းရော စားတော့မလား တေးတျာဏီ”

“အင်း ... စားတာပေါ့”

အစားအသောက်များ ချခင်းထားရာ စားပွဲသို့ သူက ဦးဆောင်ခေါ်ပြီး လျှောက်လာလျှင် နောက်ကနေကပ်၍ လိုက်လာသော တျာနှင့် ရေးချယ်မှာ ကျိတ်ကျိတ် ကျိတ်ကျိတ် တွတ်ထိုးလာကြသည်။ လက်မထောင်ပြကာ သူ့ကို မိုက်တယ် ဟု ပြောချင်သော ရေးချယ်လ်၊ သွား ... လူဆိုး ဒါမျိုးတော့ တတ်တယ်ဟု ပြုံးပြပြသော တျာတို့မှာ သူ မသိအောင် နောက်ကနေ တွတ်ထိုးနေမိကြသည်။ သူက ပန်းကန်တစ်ချပ် ကောက်ကိုင်တော့မှ တျာလည်း ပန်းကန်ကို ယောင်နှုတ်ဖြင့် ကောက်ယူသည်။

“အသား အစုံစားလား”

“လူသားတော့ မစားဘူး ... ဟီး ဟီး”

တျာရဲ့ အရွတ်အနောက်စကားကို သူက ရယ်ချင်ဟန်ဖြင့် ဝဲကြည့်ကာ ဘာမှတော့ မပြောတော့ပေ။ အစားအသောက်နဲ့တွေ့လျှင် ဘေးနားကလူကို မေ့သွားတတ်သော တျာရဲ့ ရာဇဝင်အရ တျာကလည်း ချခင်းထားသော အစားအသောက်ပန်းများ

ကို မြင်သောအခါ သူ့ကိုတောင် ခေတ္တ မေ့သွားရသည်။ ကဲ ... လာစမ်း အပြင်မှာ ဝယ်စားရင် တစ်ယောက်ကို ဒေါ်လာလေးငါးဆယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ ဒီဟိုတယ်က ဘူဖေးတွေ။ ခုတော့မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ ဝီ ဝီ ...။

“မိတျာ ... အစားအသောက်တွေက လန်းလှချည်လား”

“အေး ... အဲဒါကြောင့် ငါ ဒီနေ့ နေ့လယ်စာထမင်းတောင် ကောင်းကောင်းစားလာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဗိုက်ကို အလွတ်ထားလာတာ

“ဟာ ဟာ ... စားရချည်သေးရဲ့”

နှစ်ယောက်လုံးက အစားသရဲမတွေ့မို့ ဟင်းဗန်းတွေကို တွေ့သောအခါ မျက်လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်းတောက်သွားကြသည်။ ရေးချယ်လ်က ဂန္ဓလရာဇ်သွေးပါသူမို့ ဝက်သားကို မှီတွေ့နှင့် ပေါင်းထားသောဗန်းကိုမြင်လျှင် မနေနိုင်သလို၊ ပုစွန်အစိမ်းသုပ် ခရေဇီဖြစ်သော တျာသည်လည်း ပုစွန်အစိမ်းသုပ်ကို မြင်လျှင် မျက်လုံးတွေက မှေးစင်းသွားပြီး နှုတ်ခမ်းက လေတောင်တစ်ချက် ချွန်လိုက်သေးသည်။ အို ... အို ... မက်ဆီကန်ငါးကြော်။ အရိုးထုတ်ထားသော မက်ဆီကန်ငါးကြော် အပိုင်းတွေထဲမှာလည်း အသားများများပါသော အပိုင်းနှစ်ပိုင်းလောက် ကောက်ထည့်သည်။ မုန့်စမ်း ... ဒါက ဘာလဲ။ ဟာ ဟာ ... Sea Food နဲ့ ပဲကြာဆံသုပ်ပေါ့။ ကဲ ... လာထား အာဘွား။ အင်း ... ဒါလေးကတော့ ယမကာသမားတွေအတွက် အမြည်းသဘောနေမှာပေါ့။

ဆတ်မွကြော်လေးလည်း ကြိုက်တတ်ပါသည်ရှင်။ စားကောင်း မည် ထင်တာတွေ ကောက်ထည့်ပြီး ပန်းကန်ထဲ တော်တော်လျှံ လာပြီးမှပဲ ရပ်လိုက်တော့ကာ ဘေးနားကလူကို သတိရတော့ သည်။

သူက တျာပန်းကန်ထဲက အပြည့်အမောက်ကို ပြုံးစိစိကြည့်ရင်း မကြားတကြား ဆိုလာသည်။

“တန်တယ်ကွာ”

“ဟမ် ? ဘာပြောတာလဲ ?”

“ဪ ... ဘူဖေးဆိုတာ ဒီလို များများစားနိုင်မှ တန်တာ လို့၊ စားသာစားပါ ... ဟင်း ဟင်း”

“အင်းလေ ... ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး ပေးထားရတာလေ။ ပြီးတော့ တျာက စားနိုင်သလောက်ပဲ ထည့်တာပါ။ ဒါ ကုန်မှ ထပ်ထည့်မှာ”

“ဒါကုန်ရင် ထပ်ထည့်ဦးမယ် !”

“အင်းလေ ... ဘာလို့လဲ။ ဒါတွေက အိတဲ့ဟာတွေမှ မဟုတ်တာ။ ထမင်းကြော်တောင် ထည့်မလာဘူး”

“ဪ ... အေးပါ ... အင်း ... အင်း ... ဟုတ်ပါပြီ”

သူက ပြုံးစိစိဖြင့် ဘာမှမပြောတော့ချေ။ ကုန်သွား လျှင် ထပ်ယူလို့အောင် စားစရာတွေနဲ့ အနီးဆုံးစားပွဲမှာ ထိုင် တာကိုလည်း သူက သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်။

“ဝိုင်သောက်မလား။ ကော့တေးလ် သောက်မလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ရှန်ပီနီတို့ ဘာတို့ ကြိုက်လား”

“ရှင်ကရော ဘာသောက်မှာလဲ”

“ကိုယ်က ရှန်ပီနီပေါ့”

“ဒါဆို တျာလည်း ရှန်ပီနီ”

“အိုခေ”

သူက ဝိတ်တာတစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ ရှန်ပီနီ ကောင်းကောင်း စပ်ပေးဖို့ မှာကြားနေဆဲ ရေးချယ်လ်က တျာ အနားသို့ ကပ်ကာ ...

“ဟဲ့ ... နင် ရှန်ပီနီသောက်မလို့လား၊ မူးသွားဦးမယ်”

“ဪ ... နည်းနည်း မူးတော့လည်း ပျော်လို့ကောင်းတာ ပေါ့ဟယ်”

“ဟင်း ... ငါကတော့ အန်ဖတ်မကျုံးနိုင်ဘူး”

“မကျုံးနဲ့။ သူ ကျုံးလိမ့်မယ်”

“အွန်း ... ကျုံးပါလိမ့်မယ် အားကြီး။ ဟဲ့ ... နင့်လူက မိုက်တော့ မိုက်တယ်နော်၊ သန့်နေတာပဲအေ”

“ဟယ် ... ဘာ ငါ့လူလဲ။ ဟိုက ကြားသွားလို့။ သူက ငါ့ကို ရိုးရိုးခင်တာပါဟယ်”

“အေးလေ ... ဆန်းသွားအောင် ညည်းက ပဲလေး ဘာလေး ကျွေးလေ။ ညည်းက ချစ်စရာကောင်းပေမယ့် ဟိုက ရင် ခုန်ချင်စရာ မကောင်းဘူး။ ဘာပဲမှလဲ မရှိဘူး ဟီး ဟီး”

ဟား ဟားနဲ့။ အစားအသောက်လည်း သွားဖြဲနားဖြဲ စားနေသေး။ ကြိုက်ဦးမယ် ဟိုက”

“အို ... သွားဖြဲနားဖြဲစားတာကတော့ သူက ရိုးနေလောက်ပြီ။ သူ မကြိုက်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ။ အဲဒါတွေ မလိုပါဘူးဟာ”

“မယ့်ဘူး ... သူသာ နင့်ကို Propose လုပ်ရင် ငြင်းမှာလား ... ပြော”

အဲဒီမေးခွန်းကိုတော့ ချက်ချင်းမဖြေနိုင်ဘဲ တွေ့စေသွားလေသည်။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် နှုတ်ဆက်နေသော သူ့ရဲ့ဘေးတိုက်အနေအထားကို ခိုးငေးပြီး တစ်ချက် ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်သည်။ ဘယ်လို ပြောရမလဲ၊ သူ့ကို စတွေ့တည်းက သူဟာ ကိုယ့်အပေါ်ကို လွှမ်းမိုးနိုင်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ခဲ့ရပြီး သူ့ရဲ့ ခပ်ကျော့ကျော့ ပြောတတ်သော အကျင့်တို့ကို ဗွေမယူတတ်ခဲ့သည်မှာ ရင်ထဲက ထူးခြားစိတ်လား မပြောတတ်ပါ။ တျာသည် သူ့ကိုဆို အထင်ကြီးစိတ် ကိန်းအောင်းပြီးသားဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အလုပ်ကိုကြီးစားသူ၊ တော်သူ၊ ထက်မြက်သူ ဦးဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် အထင်ကြီးစိတ်က ကိန်းအောင်းနေလေရာ ဒါဟာ ရင်ခုန်ချစ်ခြင်းနှင့် တခြားဆီ ဆိုပေမယ့်လည်း ဘာမှမဆိုင်ဟု ပြော၍ မရပါ။

သူ့လို ယောက်ျားတစ်ယောက် အပေါ် အမျိုးအမည် တပ်မရသေးသော ခံစားချက်တစ်ခု ရှိတယ် ဆိုတာတော့ အမှန်ပါပဲနော်။

“အမယ်လေး ... ငြိမ်ကျသွားလိုက်တာ မဖြေနိုင်တော့ဘူး”

“မဖြစ်နိုင်တာမို့ စဉ်းစားမရဘဲ ငြိမ်ကျသွားတာ”

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ။ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်ပေးပေး ဆုံစည်းနိုင်တဲ့ အစွမ်းရှိတာပဲ”

“အာ ... ဒါပေမဲ့ ငါက သူ ရင်ခုန်မယ့် မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ကဲပါဟာ ... ကောင်းကောင်းစားပါ။ စားတာက ပိုအကျိုးရှိစာယ်”

တျာနှင့် ရေးချယ်လ်တို့ အစားအသောက်ဘက် အာရုံပြန်ရောက်သွားစဉ်မှာပဲ သူက အနားသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့နောက်မှာ ပါလာသော ဝိတ်တာက ရှန်ပိန်နှစ်ခွက် လာချပေးလေသည်။ သူက သောက်ကြည့်ပါဦး ဟူသော ဟန်ပန်အမူအရာဖြင့် လက်ညှန်ပြလျှင် တျာသည် ဘဝတစ်သက်တာတွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မသောက်ဘူးသော ရှန်ပိန်ကို အနံ့ခံကြည့်လေရာ အတော်မွှေးပြီး သောက်ချင်စရာအနံ့ဖြစ်ကြောင်း ဦးစွာ သတိပြုမိသည်။ နောက် ... လျှာဖျားလေးနဲ့ ရှိုက်ကြည့်လိုက်လျှင် ...

“အား”

စိတ်ဝင်တစား ပြုံးစိုက်ကြည့်နေသော သူက မျက်နှာပင့် သဘောကျသွားပြီး မေးသည်။

“ဘယ်လိုနေလဲ”

“အရမ်းကောင်းတယ်”

“ဟာ ... ဟာ ...။ ကောင်းရင် ထပ်တောင်းလို့ရတယ်”

“မိုက်တယ်နော်။ ရှန်ပီနီ ဆိုတာ ဒီလောက်ကောင်းမယ် မထင်ခဲ့ဘူး”

“သွားပြီ ... မိကျောတို့ကတော့ ကြိုက်ပြီဆိုရင် ရှန်ပီနီကို ကိုလာလို သဘောထားပြီး သောက်နေတော့မှာ”

တကယ်ပဲ ကျွန်တော် ကြိုက်ပြီဆိုလျှင် ရပ်မရတော့။ ရှန်ပီနီရယ်၊ Sea Foss ရယ်၊ စားရင်း စားရင်း သောက်ရင်း သောက်ရင်း၊ စကားပြောရင်းနဲ့ ကျော ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့မှ ရွစ် ရွစ် ဖြစ်လာကြသည်။ ဟိုနားတွန့် ဒီနားတွန့်နှင့် ဣန္ဒြေမရဖြစ်လာ သော ကျောသည် ဟိုနား ဒီနားကို မသိမသာ ကုတ်ချင်လာသည်။ ဘေးနားမှာ “မြင့်မြတ်ခေါင်” ကလည်း ရင်ခုန်ဖွယ်ရာ အနေ အထားနှင့် ရှိနေလေရာ သူ့ရှေ့မှာ ကုတ်နေရမှာကိုလည်း မလို လား။ မတော် ဘာကုပ်နေတာလဲ မြင်သွားရင် မခက်ပါလား။

“ထပ်ယူချင်သေးလား”

“အင်း ... ထပ်ကုတ်ချင်တာ”

“ဘယ်လို”

သူက နားမလည်သလို ပြန်မေးလျှင် ကျောမှာ အခန်းကတန်း ပြန်ဖြေရှင်းရသည်။ ကျွတ် ... ရင်ညွန့်နားဆီက အရွှေနှင့် ယားတက်လာတာကို ဘယ်လိုကုတ်ရမှာပါလိမ့်။

“ဪ ... ကောင်းလွန်းလို့ ပုလင်းလိုက်တောင် ကုတ်ထား ချင်တယ် ပြောတာပါ။ ကျွန်တော် ရှန်ပီနီမသောက်ဖူးဘူး လေ။ ခုမှ အရသာ လျှာကသိ ဖြစ်နေတာ”

“ဪ ... အဲလိုလား။ ထပ်ယူမယ်နော်”

“ဟုတ် ... အဟင်း ဟင်း”

သူက ထပ်မှာနေတုန်းမှာပဲ ကျောရဲ့ ရွစ် ရွစ် ဖြစ် နေသော ပုံသဏ္ဍာန်ခို ရေးချယ်လိက မသင်္ကာဟန်ဖြင့် လက်ကုတ် ဘာ မေးဆတ်ပြီး မေးသည်။

“ကျွတ် ... ငါ သန့်စင်ခန်း သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါလည်း လိုက်မယ်”

ကျောတို့နှစ်ယောက်မှာ သူ့များတွေလို အေးအေး ဆေးဆေး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မရှိနိုင်ဘဲ ကိုယ့်ပြဿနာနဲ့ကိုယ် သန့်စင်ခန်းသို့ ပြေးခဲ့ကြသည်။ သန့်စင်ခန်းသို့ ရောက်မှပင် အခန်းထဲဝင်ကာ ယားယံနေသော နေရာများသို့ ဟိုဟိုဒီဒီကုတ် ရလေသည်။ လက်တွေမှာ နီနီရဲ့ အဖုအဖိန့်တွေ ထလာတာကို ကြည့်ရင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ လည်ပင်းကယား၊ ဪ ... ယားတဲ့ဒုက္ခ တော်တော်ဆိုးပါလား။

“ဟဲ့ ... နင့် ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဟယ် ... လည်ပင်းတွေ မျက်နှာတွေရော အင်ပြင်လို ဘုတွေ နီရဲရဲ အပြားလို တွေ ဖြစ်နေတာပါလား။ ဟင် ... နင် ကုတ်ထားတာကြည့်ဦး။ လည်ပင်းမှာ အစင်းကြောင်းကြီး ထနေပြီ။ ကြောင်ကုတ်ထားတာ ကျနေတာပဲဟယ်”

ရေးချယ်လ်က တျာ စိတ်အားတက်ကြွအောင်

အားပေးစကား ပြောကြားလေသည်။ မှန်ထဲမှာ ပေါ်နေသော ကိုယ့်ပုံကိုယ် မြင်လျှင် တျာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ All eyes on me ဖြစ်တာ သေချာပါပြီ။ ဘာတွေ စားမိလို့ ဒီလို ဖြစ်တာပါလိမ့်။ တျာသည် မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်ရသော်လည်း မကုတ်တတ်တော့ မရှိရလေရာ ယားလေ ကုတ်လေ၊ ကုတ်လေ ယားလေနှင့် အကုတ်သဘင် စတင်လေသည်။

“ကျွတ် ... ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်၊ ငါ ... ငါ ဘာတွေစားမိလို့ပါလိမ့်”

“ဟင် ... နင်စားတာတွေက အများကြီးပဲဟာ”

“ကျွတ် ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟယ်၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာ”

“စိတ်ညစ်မနေနဲ့၊ နင် ရှန်ပီနဲ့နဲ့ မတည့်လို့ နေမှာပေါ့၊ နင် သုံးလေးခွက် သောက်ပြီးတော့”

“အေးဟယ် ... လူကလည်း နည်းနည်းမှူးချင်လာသလိုပဲ”

“နင် ဆိုတာလည်းနော်။ မစားဘူး မသောက်ဘူးတာ ကျနေတာပဲ၊ တော်တန်ရုံ အလှမသောက်ဘူး။ ကိုယ်နဲ့

ကျွန်တော်ချစ်သော... ရွှေဘိုမင်းကြိုက်ပေါင်တံရွှည် ၁၉၇

တည့်မှန်းမသိ မတည့်မှန်းသိ ခုကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မသိတော့ပါဘူးမာယ်၊ ငါ့ဟာတွေက တဖြည်းဖြည်းဆိုးလာပြီနော်၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာ၊ ဒီလိုပုံစံနဲ့ ဘယ်လိုပြန်သွားမလဲ”

“ဖြစ်ရမယ်။ မိတျာတို့ကတော့ New Year မှာ ပြောစမတ် တွင်အောင် လုပ်တော့မယ်၊ ကဲ ... ဒီမှာ ဒီလိုရပ်နေလို့ တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ လာ ... အပြင်ထွက်ရအောင်”

“စိတ်ညစ်လိုက်တာဟယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ တျာက ကိုယ့်အလွဲအတွက် တကယ် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်မိလေသည်။ ခါတိုင်း လွဲတာတွေက ဝိပဿနာပေးမယ့် ဒီ New Year ညလေးကိုတော့ ဘာအလွဲမှမရှိပဲ လှပသာယာစွာ ကျော်ဖြတ်သွားချင်တဲ့ ဆန္ဒလေး ပျောက်နေတော့မှာလား မသိပါ။ ဘောင်းဘီအရှည်၊ ကုတ်လက်ရှည် နှစ်လက်လှည့် တော်တော်ပေမယ့် မျက်နှာနှင့် လည်ပင်း၊ လက်နီက အလှကျစ်တွေက ရဲ့ပဒေါင်းတွေ ထနေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟယ်၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို ငါ ပြန်မှဖြစ်မယ် ထင်တယ်၊ ယားလိုက်တာဟာ ... ကျွတ်”

“ဟယ် ... နင်ကလည်း အလာကြီး လာပြီးမှ နှမြောစရာဟာ”

“စိတ်ညစ်တယ် ... အဟင့်”

ဆုမြတ်မွန်မွန်

စားပွဲဆီ ပြန်ရောက်လာတော့ တျာက တွန့်ဆု... တွန့်ဆုတ် မဟုတ်ဘဲ တွန့်ကုတ် တွန့်ကုတ် ဖြစ်နေရလေသည်။ သူကတော့ ဘာမှမသိသေးချေ။ ခဏကြာရင်တော့ ငြိမ်သက် တွန့်ကုတ်နေသည့် တျာပုံစံကို သတိထားမိဟန်ဖြင့် မေးလာ သည်။

“တေးတျာဏီ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား... တျာက ကိုယ့်မျက်နှာကို မမြင်ရအောင် ခေါင်း စောင်းထားကာ ကိုယ်ကိုပါ လိမ်ထားသောကြောင့် မျက်နှာ အလှာဂျစ်တွေကို သူ မမြင်ရသေးချေ။ မနေနိုင်သော ရေးချယ်လဲ မကပဲ ဖော်ကောင်ထလုပ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“သူ ရှန်ပိန်နဲ့ မတည့်တာလား ဘာနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်သွား လဲတော့ မသိဘူး။ အလှာဂျစ်တွေ ဖြစ်နေတယ် ကိုဖြ မြတ်ခေါင်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား။ ပြပါဦး တေးတျာဏီ”

“အာ ... မပြချင်ပါဘူး”

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲဆိုတာ ပြကြည့်မှ သိမှာပေါ့”

“မမြင်ရလည်း သိရရင် ပြီးတာပဲ၊ အား ... ကျွတ်စိ... နောက်ကျောက ယားလာသဖြင့် တွန့်ခနဲ ဖြစ်လာ ကုတ်တော့မည့် တျာပုံစံကို ရေးချယ်လ်က ခစ်ခနဲ ရယ်သေး လည်း သူက မရယ်ဘဲ တျာအနားသို့ ရောက်လာကာ ဝဲဖြာ

၇ ကျွန်တော်ချစ်သော... ရွှေဘိုမင်းကြိုက် ပေါင်တံရှည် ၁၉၉

နေသော ဆံပင်ကို ရုတ်တရက် ဖယ်ပြီးကြည့်လိုက်လျှင် တျာ တလည်း မျက်စိနဲ့ မော်အကြည့် သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွား ရာမှ သုံးစက္ကန့်လောက်ကြာတွင် သတိဝင်လာပြီး တျာက အာခနဲ အော်ရင်း မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ကွယ်အုပ်ပစ် လိုက်လေသည်။ ဒီတော့မှ သူက တဟားဟား ရယ်သည်။

“ဟား ... ဟား ... တေးတျာဏီ ... မင်းကတော့ တစ်ခုခု တော့ ဖြစ်လိုက်ရမှန်းနော်၊ အင်း ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ... အလှာဂျစ်တွေ ပျောက်အောင် ဆေးသောက်လေ၊ ဆေးက ချက်ချင်း သောက်လို့မရသေးဘူး ထင်တယ်နော်၊ မင်း ရှန်ပိန်တွေလည်း သောက်ထားတာ ဆိုတော့”

“မသိတတ်တော့ပါဘူး ... စိတ်ညစ်လိုက်တာ”

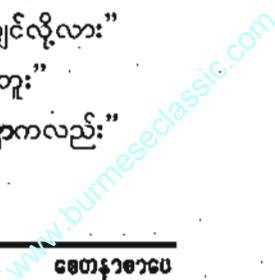
တျာက မျက်နှာကို ကွယ်ဝှက်ရင်း စိတ်ပျက်လက် ပျက် ဆိုလိုလျှင် သူ တျာကို သနားကြင်နာသလို ငေးကြည့်နေတာ တွေ့ရသည်။ ရေးချယ်လ်မကတော့ ... ကမ္ဘာမြေပေါ် မင်းဆံ့ရွယ် တွေ ... လွှမ်းခြုံထားမှာလားကွာ ဟူသော သီချင်းကို အားအကြည့် နှင့် သီဆိုနေသော R ဇာနည်ကို ငေးကောင်းနေဆဲ။

“အရမ်းနေရခက်နေလား ... အိမ်ပြန်ချင်လို့လား”

“အင်း ... ပြန်ရင် ကောင်းမလားမသိဘူး”

“ဟယ် ... ပြန်တော့မလို့လား ... တျာကလည်း”

“ဟင် ... နင်ကတစ်မျိုး”

ရေးချယ်လ်က အဆိုတော်တွေ၊ မော်ဒယ်တွေ စုံလင်လှသော စင်မြင့်ဘက် အာရုံရောက်နေသည်မို့ သူငယ်ချင်းကိုလည်း အခေါ်ကြီးခေါ်လာပြီးမှ အားနာသောကြောင့် ထပ်မပြောတော့ချေ။ ဒါပေမဲ့ စားပွဲပိုင်းမှာ ထိုင်ရတာ မွန်းကျပ်လာသလို ခံစားရ၍ တျာက ခဏလောက် လမ်းလျှောက်လိုက်ဦးမယ်ဟု ဆိုကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

တျာ တစ်ယောက်တည်း ပွဲနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးမှာနေရင်း ယားတာကို ကုတ်လိုက်၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် facebook သုံးလိုက်ဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ စိတ်ကူးပေါက်ရာ လျှောက်လုပ်နေရင်း မှ ပျင်းလာလေသည်။ ပြီးတော့ အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတာကိုလည်း ဝမ်းနည်းလာသည်။ ရေးချယ်လ်က သူ့အာရုံနဲ့သူ ပြဿနာ မရှိပေမယ့် တျာထွက်လာစဉ်က လှည့်ကြည့်ခဲ့သောအခါ မြင့်မြတ်ခေါင်တစ်ယောက် ခပ်ချောချောကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေတာကို မြင်ခဲ့ရသေးသည်။ သူ့ဟာ ကိုယ့်ကို စိတ်ဝင်စားနိုင်လောက်တဲ့ အနေအထားမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိနေပေမယ့်လည်း သူ့ကို သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းက လှတပတ အဆင့်အတန်းမြင့်ကောင်မလေးတွေနဲ့ ပြုံးရယ်မောနေတာကို တွေ့ရသည့်အခါ ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ကိုယ့်ဘာသာ နားမလည်နိုင်ချေ။

ဝမ်းနည်းတာလား၊ ကြေကွဲတာလား၊ သိမ်ငယ်တာလား မသိဘဲ တျာရင်ထဲမှာ မကောင်းလှတာတော့ အမှန်ပါပေ။ သူ တျာကို ခင်မင်တာ သဘောကောင်းတာကို ခံစားမိသော်လည်း

ဒါဟာ အမှတ်မထင် တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့ ခပ်ပျာပျာ ခပ်လွဲလွဲ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဂျိုကာတစ်ကောင်လို ထူးဆန်းအံ့ဩစိတ်နဲ့ သာ ခင်မင်နေမိတာနေမှာပါလေ။ အတွေးနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ထွက်လာသော တျာဟာ ဟိုတယ်အပြင်ဘက် ဘယ်လိုတောင် ရောက်လာလဲမသိ။ တချွတ်ချွတ်နှင့် ဘေးက ကားက ယေခက်ျားလေးသုံးယောက်က ကားကို ဘီးလိမ့်ရုံမောင်းရင်း ခေါ်တာကြာနေမှ မော်ကြည့်ဖို့ သတိဝင်တော့သည်။

“ဟေ့ xxx အနီရောင်လေးက xxx ဘယ်သူလဲ xxx ဘယ်ကလဲ”
“ဟား ... ဟား ... ကောင်မလေးက xxx ဘယ်သူလဲ xxx ဘယ်ကများလဲ ...”

သီချင်းဆိုသလိုနှင့် ရိသဲပြောင်လှောင်နေကြသော ဆာင်လေးများကို ခပ်တင်းတင်း တစ်ချက်ပြန်ကြည့်ရင်း နောက်သို့ ပြန်လှည့်ရမည့်အစား တျာက ရှေ့သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကားထဲ ရပ်လိုက်တော့ရင် မောင်းတဲ့ ကောင်လေးက ဆင်းလာလေသည်။ အနားရောက်တာနှင့် သူ့ဆီက တျာ ရလိုက်သည်မှာ ထောင်းခနဲ ထနေသော အရက်နဲ့ပါပဲ။ စိတ်လှုပ်ရှားလျှင် ပို၍ ယောင်မှားတတ်သော ထုံးစံအတိုင်း ဟိုတယ်ဘက်ကို ပြန်လှည့်ရမည့်ခြေလှမ်းများမှာ ရှေ့သို့သာ ခပ်သုတ်သုတ် ဦးတည်သွားသည်။ ကျွတ် ... စိတ်လှုပ်ရှား ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်လို့လားမသိ အခုနက

သက်သာသလိုဖြစ်သွားသော အလှာဂျစ်ပင်လျှင် ပြန်ထလာကာ ယားသလိုဖြစ် လာသည်။

လည်ပင်းနားကယားသဖြင့် ကုတ်ရင်း လိမ်ဖယ်ဖယ် လမ်းလျှောက်သောပုံစံဟာ သကောင်းသားတို့ကို အထာပေးတဲ့ ဒီဇိုင်းဖြစ်သွားလားတော့ မပြောတတ်။ ဂျစ်ကန်ကန် ဆောင့်ကြား ကြားဒီဇိုင်းနှင့် အိမိုလိုလို ပန်လိုလို ကောင်လေးက တျာအနားသို့ ပို၍ ကပ်လာသည်။

“ဟေး ... ဓာတ်ယောက်တည်း ဘယ်သွားမှာလဲ၊ တက်ဆီ ငှားမလိုလား၊ မငှားပါနဲ့ ဘယ်သွားချင်လဲ ကိုယ် လိုက်ဖို့ ပေးမယ်”

“ဘယ်မှမသွားဘူး၊ ရှင်တို့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြပါ”

“ဟက် ... ဟက် ... ကိုယ့်လမ်းတိုယ်သွားတဲ့၊ ကိုယ့်လမ်း က မင်းရဲ့လမ်းပေါ့ကွာ၊ မင်း ဘယ်လမ်းသွားသွား xxx မင်းနောက်က လိုက်လို့နေမယ် xxx မင်း ကမ္ဘာအဆုံးသွား လဲ xxx လှည့်မကြည့်နဲ့ xxx နောက်ကပါမယ် ရေး ... ဂျိုး ...”

“ဟာ ... ကောင်းတယ်ဟေ့”

“ဘူး ထွား ထွား ... ရေး ... ဟေး ဟေး”

အမူးသမားက သီချင်းထဆိုလျှင် ကျန်တဲ့လူတွေ ကလည်း အသံသေးအသံကြောင့်ဖြင့် ဝူးဝူးဝါးဝါးတွေ ထအော် ကြလေသည်။ တျာသည် စိတ်ရှုပ်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာက စူပုပ်

လာသည်။ ခုမှ သတိက ဖျတ်ခနဲဝင်လာပြီး ဟိုတယ်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးဖို့ ချာခနဲအလှည့်၊ အမူးသမားက ဒါမျိုးကျတော့ လျှင် မြန်ဖျတ်လတ်စွာဖြင့် တားသည်။

“ဟိုး ... ဘယ်ပြေးမလို့လဲကွ နေပါဦး၊ အေးဆေးပေါ့”

“မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ မိရွှေသဲ xxx မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ မိရွှေသဲ ... ဟား ... ဟား”

“ကျွတ် ... ရှင်တို့တွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ၊ လာမနှောင့် ယုက်ကြပါနဲ့၊ ဒီမှာ ကျွန်မက မိကောင်းဖခင် သားသမီးပါ၊ ကိုယ့်ဘာသာ လမ်းလျှောက်ချင်လို့ လျှောက်နေတာ လာ မနှောင့်ယုက်ကြပါနဲ့”

စိတ်တိုလာသဖြင့် တျာက ခပ်ဆောင့်ဆောင့် အော် မိလျှင် ထိုလူတွေထဲမှ ဟောခနဲ အသံတွေ ညံထွက်လာသည်။

“ဟာ ... အော်တယ်ဟ၊ အော်တယ်”

“ဒီမှာ တင်းတယ် xxx တင်းတယ် xxx တင်းတယ် တင်းတယ်ဟေ့”

“ကျွတ် ... သောက်ရူးတွေ”

တျာက ခပ်တိုးတိုးဆဲပြီး ဆက်ထွက်ဖို့ လုပ်တုန်းမှာ ပဲ အမူးသမားက ထပ်ပြီးတား၊ ထိုအချိန်မှာပဲ တျာနားထဲသို့ အသံတစ်ခုက ဝင်လာသည်။

“တေးတျာထီ”

အံ့ဩစိတ်နှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် မျက်မှောင် ကြုတ်ကာ ခါးထောက်ပြီး ရပ်ကြည့်နေသော မြင့်မြတ်ခေါင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဖျတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသောစိတ်က လူကို ချက်ချင်း လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားစေကာ သူ့ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပျော်သွားရသည်ဆိုလျှင် 'တျာ' စိတ်ထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရိပ်မိတန်ကောင်းရဲ့နော်။

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟို ... ဟိုဒင်း ...”

“ကျွတ် ... မြန်မြန် ဒီကိုလာခဲ”

ဆရာက တပည့်ကို ငေါက်ပြီး ခေါ်သလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ခေါ်သော်လည်း တျာမှာ မနာမိဘဲ သူ့ဆီ ပြေးဖို့ကြိုးစားသည်။ သူကပဲ အရှိန်အဝါရှိတာလား၊ တျာတို့ပုံစံက တကယ်ပဲ တစ်ခုခု ပတ်သက်သည့်သဏ္ဍာန်ပေါက်နေသလားတော့ မပြောတတ်။ အမူး သမားအုပ်စုမှာ အထူးတလည် ပြသနာထပ်ရှာတာမျိုး မလုပ်တော့ဘဲ ဝူးဝူးဝါးဝါးတွေသာ အော်ဟစ်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ သူ့အနားသို့ ရောက်လာသော တျာကို ရုတ်တရက် လက်ကို ဆောင့်ဆွဲပြီး ခေါ်သွားပုံမှာ အကြမ်းပတမ်း ဆန်လှသဖြင့် အံ့ဩအငိုက်မိပြီး ပါသွားလေသည်။

ဟိုတယ်ဒေဂျာထဲ ရောက်လာတော့မှ လက်ကောက် ဝတ်က နာလာတာရော၊ သူ့ဒေါသရောကြောင့် တျာက လက်ကို ဆောင့်ရုန်းမိရင်း အော်မိသည်။

“လွတ်ပါဦး၊ ဘာလို့ ဒီလောက် ဆွဲခေါ်နေတာလဲ”

“ကျွတ် ... မင်း အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟင် ... ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။ တျာက သို့ကို နား မလည်သလို ငေးကြောင်ကြည့်မိသည်။ သူ စိတ်တိုစိတ်ရှုပ်တာ ကို မြင်ဖူးပေမယ့် ဒီလို ဒေါသရောင်သင့်နေသော မျက်နှာမျိုးကို တော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးချေ။ ဒါကြောင့် နားမလည်ခြင်းများစွာ ဖြင့် သူ့ကို ထစ်အ ထစ်အ ပြန်မေးမိသည်။

“ဘ ... ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“ကျွတ် ... ခဏဆိုပြီး ထွက်သွားတာလေ၊ ပြီးတော့ ဘာလို့ ဟိုတယ်အပြင်ကို ရောက်နေတာလဲ၊ ဟိုကောင် တွေကရော ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သိမလဲလို့”

“မင်းကွာ ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိန်းကလေးဆိုတာရော သတိရစမ်းပါဦး၊ အဲလို စိတ်ထင်ရာ လျှောက်သွားနေလို့ ဖြစ်မလား၊ လေကောင်းလေသန့်ရချင်တယ်ဆိုလည်း ဟိုတယ်ထဲမှာ ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့် လျှောက်လို့ရသားပဲ ...

ဘာကိစ္စ အပြင်ကို ချော်တော့ငေါ့ရတာလဲ”

“ဟို ... ဒီလိုပဲ ဘယ်လိုရောက်သွားမှန်းမသိ”

“တော်စမ်းပါ၊ မင်းက ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ ဒါ ဘယ်လောက် အန္တရာယ်များတယ်မှတ်လဲ၊ ဒီလိုမျိုး လျှောက် သွားနေတာ မင်းကို ဘယ်သူက မိန်းမကောင်းလို့ထင်မှာလဲ”

“တော်ပါတော့”

ကျောက် သူ့အသံကို လွှမ်းအောင် ဖြတ်ချပြီး အော်လိုက်လျှင် သူက ကြောင်ပြီးရပ်သွားသည်။ ကျောက်တော့ မျက်ရည်တွေ အလိမ့်သား ဝိုးဝိုးပေါက်ပေါက် စီးဆင်းလာလေသည်။ တကယ်ပါပဲ သူ့ ကိုယ့်အပေါ်မှာ မျက်နှာသာမပေးဘူး၊ ပြောချင်ဆိုချင် ဆရာကြီးလုပ်ချင်တယ် ဆိုပေမယ့်လည်း သူဟာ ကိုယ့်ထက် အများကြီးတော်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်မို့၊ ကိုယ်ကလည်း သူ့ကို ထိခိုက်မိအောင် လုပ်ထားသူမို့ သူ့အပြောအဆိုတွေကို တော်တန်ရုံ သည်းခံခဲ့ပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ ကျော့ အရမ်းပဲ ဝမ်းနည်းရလေသည်။

“ဒီလောက် ပြောရရင် ကျေနပ်ပါတော့၊ ဆက်ပြောမယ့် စကားတွေအတွက် ကျွန်မ မခံစားနိုင်တော့ဘူး”

ကျောက် စီးကျလာသော မျက်ရည်များကို လက်ဖမိုးနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်သုတ်ရင်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ တော်ပြီလေ။ စိတ်မချမ်းသာရသော ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ စိတ်ဒုက္ခခံပြီး ဆက်လက်မနေချင်တော့။ ရေးချယ်လ်ကို ခေါ်ကာ ပြန်တော့မည်။ လှည့်ထွက်လာသော ကျော့ရဲ့လက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က နောက်က ဖမ်းဆွဲသလိုမို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ကျောက်ကို စိုက်ကြည့်နေသော သူ့မျက်ဝန်းများကို တွေ့ရသည်။ ကျောက် ဝမ်းနည်းနာကျင်စိတ်ဖြင့် သူ့လက်ထဲမှ ဆောင်ရုန်းမိသော်လည်း သူက မလွှတ်ဘဲ မြဲမြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

မျက်နှာထားကလည်း ခုထိ ခပ်တင်းတင်းပေမို့ ကျော့ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့်အတူ ခံပြင်းစိတ်ကပါ လှိုက်တက်လာသည်။

“ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ လွှတ်စမ်းပါ”

“မလွှတ်ဘူး၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ မျက်ရည်ကျရတာလဲ”

“ဘာရယ်”

မျက်ရည်ကျတာသည်ပင်လျှင် နောက်ထပ် အပြစ်တစ်ခုဖြစ်ရလားဟု ကျောက် သူ့ကို နားမလည်ခြင်းများစွာဖြင့် ငေးကြောင်ပြန်ကြည့်ရင်းမှ ဝမ်းနည်းလာလေသည်။ ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့်အတူ ဒေါသကပါ ထွက်လာပြီး သူ့ကို ပြန်အော်ပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မမျက်လုံးနဲ့ ကိုယ့်မျက်ရည်ကိုယ်ကျတာကိုပဲ ရှင့်ဆီတ ခွင့်တောင်းပြီးမှ ကျရမှာလား”

“ဘာပြောတယ်”

“ရှင် ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“မင်းကွာ ... မင်းကများ ငါ့ကို ပြန်အော်တယ် ဟုတ်လား၊ စေတနာနဲ့ပြောတာကိုတောင် နားမလည်တဲ့ မိန်းမပဲ”

“ဘာရယ် ... စေတနာကို နားမလည်တဲ့မိန်းမ ... ဟုတ်လား ! ... ဟား ... အမယ်လေး ... အမယ်လေး”

ကျောက်သည် မျက်ရည်ကြားမှ ထွက်ပြုလာသော ဒေါသဖြင့် ပါးစပ်ကို အဟောင်းသားဖွင့်ကာ ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ်ထက်ဝါးနှင့် ယပ်ပြန်ခတ်ရင်း စိတ်လျှော့နေရသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ စိတ်ကို နားမလည်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ်

သူ့အတ္တကပဲ ကြီးလွန်းနေတာလားတော့ မပြောတတ်ဘဲ ခုချိန်ထိ တျာအပေါ်မှာ သူ့ဒေါသာအရောင် မလျော့သေးတာကိုလည်း အံ့အားသင့်ရလေသည်။ တျာက သူ ငေးနေတာကို အခွင့်ကောင်း ယူပြီး တျာက သူ့လက်မှ ဆောင်ရုန်းကာအထွက် လူခန္ဓာကိုယ် ကိုပါလည်ပြီး ထွက်ရသည်မို့ တျာ စီးထားသော ဒေါက်ဖိနပ်မှာ ခြေဖျားထောက် အားမပါဘဲ နောက်က ဒေါက်နဲ့တင် လည်သွား ပြီး နောက်ပြန်လန်လဲမလိုဖြစ်သည့် တျာကို သူကပဲ လျှပ်တစ်ပြစ် ပြန်ဖမ်းထိန်းပေးကာ ဆွဲဖမ်းလိုက်လျှင် သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ အလိုက် သင့် နစ်မြုပ်သွားသည့် တစ်ခဏ ...

ထိုတစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် ...

“ဖွီး ... ဒိုင် ... ဒိုင် ... ဒိုင် ... ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ...”

“Five four three two one ... Happy New Year”

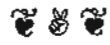
Count Down ရေတွက်သံအဆုံး Happy New

Year ဟု အားလုံးက တစ်ပြိုင်နက် အကျယ်ကြီးအော်ချိန် နောက် မီးရှူးမီးပန်းများ တဒိုင်ဒိုင်ပစ်ဖောက်သံများ အားလုံး ဆူညံစွာ လူတွေအားလုံး နှစ်သစ်ကို ကြိုဆိုကြချိန်ဝယ် တျာ သည် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာပင် နှစ်သစ်ကို ကြိုသည့်အလား ဖြစ်သွား သည်။ ရုန်းထွက်သော်လည်း ရုန်းထွက်ခွင့်မရအောင် တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားသည့် သူ့လက်တွေအောက်မှာ ဒီလောက်ဆူညံနေသည့် ကြားမှ သူ့စကားသံတစ်ခုကို အနီးဆုံးနှလုံးသားဖြင့် ကြားဖြန် အောင်ကြားလိုက်သေးသည်။

“မျက်ရည်မကျနဲ့ တေးတျာထီ၊ ဒီလို ပြောတာတွေဟာ ချစ်လို့ပြောတာမှတ်”

ဘာစကားမှ ပြန်မဆိုနိုင်အောင်ပင် နောက်တာလား၊ အတည်လား ဝေခွဲမရစွာ ပြောလိုက်သော သူ့အသံအဆုံးတွင် တျာ ခူးများ ညွတ်ကျမသွားအောင် မနည်းထိန်းထားသည့်ကြားမှ ညွတ်ကျသွားသဖြင့် သူကပဲ ထပ်ထိန်းပေးရပြန်သည်။ ကျေးဇူးပြု၍ ဒီလို စကားမျိုးနဲ့တော့ မနောက်သင့်ဘူး ထင်ပါတယ်နော်။

(၁၅)

နှစ်သစ်တစ်ခုသို့ မကူးပြောင်းခင် အခိုက်အတန့်မှာ လူတော်တော်များများအဖို့ နှစ်သစ် Plan တွေ၊ နှစ်သစ် မျှော်လင့်ချက်တွေနှင့် ပြည့်နှက်တောက်ပနေမည်ဖြစ်သော်လည်း မမျှော်လင့်ထားသော ချစ်ခြင်းတစ်ခု သို့မဟုတ် ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက် ကောက်ရသလို ဖြစ်ဖို့ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ မျှော်လင့်ထားမည် မထင်ပါချေ။

သူသည်လည်း တေးတျာဏီကို သံယောဇဉ်အစိုက်အငွေ့များ ရစ်သိုင်းလွှမ်းခြုံထားခဲ့ပေမယ့် တစ်ချိန်ချိန်တွင် ရှုခွင့်ပန်မိမလားဆိုတာ မရေရာ။ ဒါပေမဲ့ သူမကို စိတ်တိုစရာတွေ့လိုက်ရမိပြီး သူ့ကြောင့်လည်း သူမ စိတ်ထိခိုက်ဝမ်းနည်းမျက်ရည်ကျတာကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ နောက်တစ်ခုကလည်း

ကျွန်တော်ချစ်သော... ရွှေဘိုမင်းကြိုက် ပေါင်တံရှည် ၂၁၁

သူမရဲ့ နမော်နမဲ့အကျင့်ကြောင့် နောက်ပြန်လဲမလိုဖြစ်ပြီး သူ့ရင်နှင်ထဲ ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ... အနီးကပ်မြင်လိုက်ရသော လက်တောက်ပနေသည့် မျက်ဝန်းများ၊ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသည့် အနီးကပ်တွေ့မြင်နေရသော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံ၊ နူးညံ့နွေးထွေးသော ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့အထိအတွေ့ စတာတွေဟာ သူ့ရင်ထဲက ပုန်းနှိုးနေသော အချစ်စိတ်ကို ထုတ်ဖော်ပေးလိုက်သလို ရှိလေသည်။

တိုက်ဆိုင်စွာဖြင့် တကယ်ကို နှစ်သစ်ကူးပြောင်းနေသည့် အချိန်မှာပဲ သူမကို ချစ်သည့်အကြောင်း ဖွင့်ဟမိသွားသလို ခြေထိတ်လန့်သွားသည့် တေးတျာဏီရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာလည်း မယုံကြည်နိုင်သည့် အရိပ်အယောင်များ တွေ့ခဲ့ရသော်လည်း နေ့လည်မှတစ်ခုနှင့် ချစ်ခြင်းတစ်ခုစီ ကူးပြောင်းနိုင်ခဲ့သည်မှာ ခင်နာစရာလည်းကောင်း၊ စိတ်လှုပ်ရှား တိမ်းမှူးဖွယ်လည်း ကောင်းတူလေသည်။

အခါများစွာ သူမနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သော်လည်း ရင်ခုန်စိတ်ဆိုးတာ သတိမထားမိခဲ့တာလား ရှိကိုမရှိသေးတာလား ပြန်သည့်ဝေခွဲမရတော့ပေမယ့် သေချာတာကတော့ ချစ်သူဖြစ်သွားတာမှာပဲ ရင်ခုန်ခြင်းကို စတင်ခံစားမိခြင်းသည် တံငါနားနီးတံငါနီးနားနီးမုဆိုး သဘောတရားအတိုင်း လွဲတတ်သော တေးတျာဏီများမှာရောက်သွားလို့ ဓာတ်ကူးသွားတယ်ဟုဆိုလျှင် တေးတျာဏီလက်မခံချင်ပေ။ နှုတ်ခမ်းဆူကာ သူ့ကို မဲကာရွဲကာ ရန်ဆွဲတတ်သည်။

“အမယ်လေး ... အဲဒီညက အတွေ့အထိကြောင့် မိန်းမက သာယာသွားလို့ ရည်းစားဖြစ်သွားခဲ့တာပါ ... ဟင်း ပုံမှန်ဆို ဘာမှ ဖြစ်လာစရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“ဘာရယ် ... ဘာ ... ဟေ့ ... ဟေ့ ... မင်း ... လူ့အလွဲလုပ်ချင်လုပ်နော်၊ စကားကိုတော့ တွေ့ကရာအလွဲပေါက်တတ်ကရတွေ လျှောက်မပြောနဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါ ပေါက်တတ်ကရ လျှောက်ပြောတာ မဟုတ်တာ၊ ရှင် ဘာလို့ တျာ့ကို ဆွဲဖက်လဲ၊ ရှင်ရင်ခွင်ဆီ ရောက်သွားတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ တျာ့ဘဝမှာ သူ့နဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကို ရောက်ဖို့မပြောနဲ့ လက်တောင် အကိုင်ခံခဲ့ရဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာရည်းစားမှလဲ မထားဖူးတဲ့ဥစ္စာ ...

အဲဒီတော့ ဒီလို ပွေ့ဖက်ထိတွေ့မှုမှာ ခဏသာမက ပြီး ချစ်တယ်ဆိုတာမျိုးလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်သွားတာပေါ့”

သူမက အဲဒီလို ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြန်ပြောလျှင် တကယ်ပဲ အသည်းယားရသည်။ တေးတျာဏီဟာ ရည်းစားဖြစ် သွားပြီးမှ သူ့ကို ပိုစွာတတ်လာသည်။ အရင်တုန်းကတော့ သူက တော်တန်ရုံ ဆရာလုပ်နေလျှင် ဘာမှ ပြန်မပြောတတ် မျက်လုံးလေး ပေကလပ် ပေကလပ်ဖြင့် ငြိမ်နားထောင်တတ်လာ ကောင်မလေးက ခုတော့ဖြင့် သူက တစ်ခွန်းဆိုလျှင် သူမက ခွန်း။ ဒါပေမဲ့ တေးတျာဏီနှင့် စကားနိုင်လှတာသည်

“အမယ်လေး ... အဲဒီညက အတွေ့အထိကြောင့် မိန်းမက သာယာသွားလို့ ရည်းစားဖြစ်သွားခဲ့တာပါ ... ဟင်း ပုံမှန်ဆို ဘာမှ ဖြစ်လာစရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“ဘာလဲ ဒါဆို မင်းကို ကိုယ်က ပွေ့ဖက်မိတဲ့ ရင်ခုန်စိတ် မှာ ချစ်သွားတာလို့ ပြောချင်တာလား”
“ဒါကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိမှာပေါ့”

သူမက မေးကိုပင့်ကာ ခပ်ချေချေ စတိုင်လ်ဖြင့် ပြောလျှင် သူက ညစ်ကျယ်ကျယ်ပုံစံဖြင့် ကြည့်နေရသည်။ အခုမှ သူ့အဖို့ဖြစ်ကာစ တစ်ပတ်မျှသာရှိသေးတာမို့ သူတို့ပုံစံဟာ ချစ်သူ ရည်းစားပုံစံလည်း ပေါက်မနေဘဲလို့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းတွေလည်း မရှိကြ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဦးသူပြောစတမ်း ဖဲဖို့ ရွဲဖို့ အာင့်နေကြတာနဲ့ တူနေလေသည်။

“အဟက် ... ထားပါတော့၊ မင်းက ဒီအရွယ်ထိ ရည်းစား လေးတစ်ယောက်တောင် မထားဖူးဘူး ဟုတ်လား”

“အံမယ် ... ဟုတ်ပါ”
အွန် ... ဘယ်လို ဘာသာစကားကြီးမှန်းလဲမသိပါ။

အမယ် ဆိုလို့ ဘာပြောမလို့လဲ ခောင့်သော်လည်း ဟုတ်ပါဆို၍ အောင်ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်ရသည်။ တေးတျာဏီဟာ ပန်းများ ပွင့်စေသူမဟုတ်ဘဲ လူကို ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်စေသူဆို တကယ်မှန်မလားမသိချေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလို ရွှေဘိုမင်း နှုတ် ပေါင်တံရှည်လေးကို ချစ်သူအဖြစ် တော်စပ်ခွင့်ရရှိကာ

စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ်တော့ ကောင်းသားပါပဲဟု အမြဲတွေးပြစ်တာထက် အမှန်ပဲ။

“ဘာ ... အံ့မယ် ဟုတ်ပလဲ၊ ညည်းနဲ့တော့ ရူးချင်တယ်”

“အောင်မယ် ... လူကိုများ ဘာညည်းလဲ၊ ဟင်း ... သူ့စားက စာရေးမထင်နေလား မသိဘူး”

“ကဲ ... ကိုယ် မေးတာသာ ဖြေစမ်းပါ”

“ဘာကို ဖြေရမှာလဲ”

“ရည်းစား မထားခဲ့ဖူးဘူး ဆိုလို့လေ”

“အင်းလေ ... အဲဒါ အမှန်ပဲဟာ”

“မင်းကို ကြိုက်တဲ့သူ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”
သူ့စကားကို သူမက မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလှူ

ရင်ခုန်သွားရပြန်သည်။ အခါများစွာက မျက်စောင်းထိုးခံရ၊ အကြာချင်းတို့ ဆုံစည်းခဲ့ဖူးသော်လည်း ကိုယ့်ချစ်သူလေး ဖြစ်သွားပါလော့လား ဟူသည့် အသိက ရင်ခုန်ခြင်းကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်ဆိုလျှင် လွဲတော့လွဲနေပြီ မထင်ကြဘူးလား။

“အင်း ... မင်းက လှတာပဲဟာ၊ ကြိုက်မယ့်သူ ရှိမှာပါ”

“ဟာ ... ဟ”

“အောင်မာ ... ရယ်တာကိုက လှောင်သလိုလိုနဲ့”

“ဟုတ်ပါပူး (တမင် ‘ဘူး’ကို ‘ပူး’ဖြစ်အောင် လုပ်ပြတယ် သူ့ သူမ)။ ရှင် တျာကို လှတယ်ပြောလို့ ရယ်ချင်လို့တော့ တျာစိတ်ထဲမှာ သိနေတာ တစ်ခုရှိတယ် သိလား”

“ဟုတ်လား ... ပြောစမ်းပါဦး”

“ရှင့်စိတ်ထဲမှာ တျာကို စတွေ့တည်းက လှတယ်လို့ မသတ်မှတ်ခဲ့ဘူး”

သူမက အတိအကျ သိနေဟန်ဖြင့် ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြောလျှင် သူတောင် ရှိန်သွားရသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် သူမကို လှတယ်လို့ မြင်တယ်ဆိုတာထက် လှမလှတောင် သေချာသတိ မထားမိဘူးဆိုလျှင် သူမ စိတ်ဆိုးမလား မပြောတတ်ပါ။ သူမကို လှတယ် မလှဘူး မြင်ဖို့ထက် အလွဲများနှင့် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ပဲ စတင်သတ်မှတ်ခဲ့တာလေ။

“ဟင်း ... ဟင်း ... မင်းက ဘာလို့ အဲဒီလို ပြောနိုင်တာလဲ”

“ဒါ ... အလိုလို အာရုံရနေတာ၊ မိန်းကလေးတွေမှာ အဲဒီ sense ရှိတယ်”

“ကိုယ့်ဘာသာ sense ရတယ်လို့ထင်တာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ကိုယ်ကတော့ မင်းကို အဆိုတော် Meghan Trainor နဲ့ တူတယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ သိတယ်မလား ... Meghan Trainor ခုတလော အရမ်းပေါက်နေတဲ့ အဆိုတော်လေ ...

Bout that bass xx Bout that bass .. no treble ..”

သူက သီချင်းလေးတောင် ညည်းပြလိုက်သေးလျှင် သူမရဲ့ မျက်စောင်းအကြီးကြီးက ဒိုင်းခနဲ ရောက်လာသည်။

“ရှင်က တျာကို ဖက်တီးလို့ ပြောချင်တာပေါ့လေ”
 “ဟာ ... ဟာ ... မပြောပါဘူး၊ ဘယ်တုန်းက ဖက်တီးလို့ ပြောလို့လဲ၊ ဖက်တီးလို့ပြောချင်ရင် မင်းကို Adel နဲ့ တူတယ်လို့ပြောမှာပေါ့၊ အခုဟာက Adel လို့မှ မပြောတာ ...
 Meghan Trainor ကဲ့ မဝပါဘူး၊ ချစ်စရာလေးပဲ ဟာ၊ လုံးကြီးပေါက်လှလေး၊ မင်းလို ရွှေဘိုမင်းကြိုက်ပေါ့”
 “ဘာရယ် ... ဘာ ရွှေဘိုမင်းကြိုက်လဲ၊ ရွှေဘိုမင်းကြိုက်ဆိုတာ ဘာလဲ”

ရွှေဘိုမင်းကြိုက်ဆိုသော ဝေါဟာရကို အပီအပြင် ရှင်းပြဖို့အတွက် သူက အရှိုန်ယူသည့်အနေဖြင့် သူမရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူကာ သူ့ဘေးမှာ ထိုင်စေလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေဖြင့် ရွှန်းရွန်းစားစား ပြုံးကြည့်လိုက်လျှင် သူမက ရှက်သလိုဖြင့် မျက်လုံးလွှဲသွားသည်။ အံ့မယ် ... ဒီကောင်မလေး ဒီလိုတော့ ရှက်တတ်သားပဲ။ (ကြားရင် နှုတ်ခမ်းဆူကာ ရန်တွေ့ဦးမည်)

“မြန်မာစကားတစ်ခုရှိတယ် တေးတျာဆီရဲ့၊ အရပ်မြင့်မြင့် ခပ်ထွားထွားကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်တောင့်တဲ့ မိန်းမတွေကို ရွှေဘိုမင်း ကြိုက် ပေါင်တံရှည်လို့ခေါ်ကြတယ် ...

မင်း Victoria's Secret Model တွေကို မြင်ဖူးမှာပေါ့၊ Showလျှောက်ကြပြီဆို အားလုံးက ဆိုက်ဖိတွေ့ဝိုက်ဒ်တွေက အတူတူတွေပဲမလား၊ ပေါင်တံတွေဆိုလည်း

ဝဲတတ်တာလည်းမဟုတ်၊ သေးတာ မြောင်းပိန်နေတာလည်း မဟုတ်ဘဲ ဖြောင့်စင်းပြီး ရှည်ရှည်ဝန်းဝန်းနဲ့ လှတယ်လေ”

သူ အားတက်သရော ရှင်းပြနေတာကို သူမက မျက်လုံးအဝိုင်းသား၊ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေသဖြင့် ဝထမတော့ သူပြောတာကို အရမ်းစိတ်ဝင်စားသလားလို့ အားတက်ရပေမယ့် သူမ စိုက်ကြည့်နေပုံက တစ်မျိုးဖြစ်လာသောအခါ သူက ခပ်တွန့်တွန့် ပြန်မေးမိသည်။

“ဘာ ... ဘာကြည့်နေတာလဲ”

“ရှင်ကိုလေ”

“အင်း”

“ထင်မထားဘူး”

“အင်း ... အဲ ... ဘာထင်မထားတာလဲ”

“နာလို့လေ”

“ဘာ နာ လဲ ...”

“ဒါ ... ဒါ (နှာခေါင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြလျက်)”

“ဘာရယ် ... မင်းက ကိုယ့်ကို နာဘူးလို့ပြောချင်တာလား”

“အင်းလေ ... မဟုတ်လို့လား၊ ပြောနေလိုက်တာများ V S Modelsတွေကို မျက်လုံးထဲ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းမြင်လာအောင် လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ အားတက်သရော တက်တက်ကြွကြွ ပြောနေလိုက်တာ ...

ဟင်း ... ကြည့်တော့ မိန်းကလေးတွေကို စိတ်မဝင် စားတဲ့အထားနဲ့ နောက်ဆုံးတော့လည်း ဇာတိက ပြလာတာပဲ”

“အဲဒါ ... အဲဒါ ... ငါ့ကိုများ ပြောနေလိုက်တာ ရစရာ မရှိ၊ ဟေ့ ... အဲလက်စံဆိုထားတဲ့သီချင်း မကြားဖူးဘူးလား၊ ယောက်ျားလေးပဲဟေ့ နည်းနည်းတော့ ဆိုးမယ်ဆိုတာ၊ ယောက်ျားဆိုတာ ယောက်ျားစစ်စစ်မှန်ရင်တော့ မိန်းမတွေကို စိတ်ဝင်စားမှာပေါ့ကွ၊ ဂေးတွေသာ မိန်းမကို စိတ်မဝင်စား မိန်းမအကြောင်းမပြောတာ ...

ယောက်ျားစစ်စစ်တွေကတော့ မိန်းမတွေကို စိတ်ဝင်စားကြတာပဲ၊ ဒါကိုမှ နာဘူးပြောလည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

သူက အချက်အလက်နှင့် ပြန်ပြောတော့လည်း သူမက ဘာမှ မပြောနိုင်ပေ။ ဟင်းခနဲ နှာခေါင်းရှုံ့ပြီးတော့သာ မဲ့ရဲ့နေသည်။ ပြီးတော့မှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့် ...

“နေပါဦး ... ရှင်က တျာ့ကို Meghan Trainorနဲ့တူတယ် ပြောလိုက် VSMoDelတွေလိုမျိုးလိုပြောလိုက်နဲ့ ရှင့်စတာတွေက ဘယ်ဟာက အတည်လဲ၊ Meghan Trainorနဲ့ VS Star တွေကတော့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ တခြားစီပဲ”

“ဟား ... ဟား ... မင်းပြောတာ ကြားရင်တော့ Meghan Trainorက စိတ်ဆိုးတော့မှာပဲ၊ သူက ကမ္ဘာကျော်ဆိုတာလေ”

“ရှင်က ကမ္ဘာကျော်ဆိုတဲ့ အနေအထားနဲ့ နှိုင်းတာ မဟုတ်မှန်း သိသားပဲ”

“ဟား ဟား ... မင်းကတော့ တကယ်ပါပဲကွာ၊ ထားပါတော့၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို စတွေ့တည်းက ကိုယ် သတ်မှတ်လိုက်တာတော့ မင်းက တကယ်ကို ရွှေဘိုမင်းကြိုက် ပေါင်တံရှည် ဆိုတာပဲ ...

ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ အဲဒီလို မိန်းမတွေဟာ ခပ်မြင့်မြင့် ယောက်ျားတွေကြိုက်တဲ့ အမျိုးအစားတွေ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်၊ ဥပမာ ကိုယ်ဆို မင်းကို ကြိုက်ခဲ့တယ်လေ”

“ဟွန်း ... လိပ်ကြီး”

“ဟား ဟား ... ကျေနပ်နေတယ်တော့ လုပ်လိုက်”

သူမက ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြီးကာ မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ ပြသော်လည်း တကယ်သဘောကျတယ် ဆိုတာကိုတော့ ဖုံးဖိထားပါ။ သူ ချစ်ခဲ့တာသည်လည်း ပွင့်လင်းလွတ်လပ်သော မိန်းကလေး ထစ်ယောက်ကိုသာ ဖြစ်သည်ဆိုတော့ ... သူမသည် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားစရာတွေ အမြဲတစေ ယူဆောင်လာပေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။ အလွဲတွေကိုတော့ မမျှော်လင့်မိခဲ့တာ အသေအချာပါ။

www.burmeseclassic.com

(၁၆)

“ငါက ပေါင်တံရှည်တဲ့ ... အဟိ ... အဟိ ... ဒချိ ... ဒချိ”

ဘူးသီးကြော်ပူပူလေးကို မန်းကျည်းအချဉ်ရည်ထဲ အသာတို့နှစ်ရင်း အထက်ပါစကားကို ခပ်လန်းလန်းလေးပြောကြား လိုက်သော တျာကို ဂီနှင့် ရေးချယ်လ် အသီးသီး ကိုယ်စီ မဲ့ကာ ရွဲ့ကာဖြင့် ဂုဏ်ပြုကြသည်။ ဒီနေ့ ရှားရှားပါးပါး သူငယ်ချင်းသုံး ယောက် တွေဆုံကြသည့်နေ့မှာ ဂီကလည်း သူ့ကလေးကို ယောက်ျားနဲ့ထားခဲ့ပြီး အပျိုလုပ်လာလျက် ရေးချယ်လ်အိမ်မှာ ဈေးသည်ကြီးဆန်နီ ဒေါ်ရေးချယ် ဈေးပိတ်သည့်နေ့တွင် သူငယ် ချင်းသုံးယောက်ဆုံပြီး အာပူလျာပူနှင့် အကြော်စုံ လုပ်စားကြရင်း တျာရဲ့ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲနေ့လည်း ဖြစ်လေသည်။

“နှင် ပေါင်တံရှည် မရှည်တော့ မသိဘူး၊ နှင်ပေါင်မှာ ဇယ်ငယ်တုန်းကတော့ ပွေးကွက်မြင်ဖူးလားလို့”

မိဂီက အသားလွတ်နှိပ်ကွပ်သည်။ မိဂီ ကကို ဓမ္မကံစောင်းထိုးမိသော်လည်း ပါးစပ်က တုံ့ပြန်ပြောဖို့ အချိန် မရှိသေး။ နောက်ကျတဲ့လက်က သစ္စာဖောက်ဖြစ်လေရာ ဘူးသီး ကြော်ပြီးတော့ ကြက်သွန်ကြော်ကို ဖျတ်ခနဲ နှိုက်ရသည်။ အိမ်မှာ နေကြာဆီနှင့် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ကြော်ထားသော အကြော်စုံဖို့လား တော့မသိ။ ဘူးသီးကြော်၊ ကြက်သွန်ကြော်၊ တို့ဟူးကြော်၊ အာလူးကို ထောင်းပြီးမှ အကြော်မှုန့်နှင့် ပြန်ကပ်ကာ အလုံးလေး တွေ ကြော်ထားသော အကြော် စသဖြင့် စကားမပြောနိုင်သေးဘဲ အကြော်တွေ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ တွယ်နေကြသည်။

“ဟာ ဟာ ... မိကျောတို့များ ဒေါ်ပူစူးလက်ရာ အကြော်ကို ကြိုက်လားမကြိုက်လားမသိ၊ သူ့ကို နှိပ်ကွပ်တာတောင် စကားက ပြန်မလာနိုင်ဘူး”

“သိနေတယ်လေ၊ မဟုတ်တရုတ်တွေ ပြောပြီး နှိပ်ကွပ် တယ်ဆိုတာ၊ ဒါပေမဲ့လည်း တို့က မဟုတ်တဲ့စကားတွေ အတွက် အချိန်ကုန်ခံပြီး မဖြေရှင်းပါဘူး၊ စားဖို့အတွက်ပဲ အချိန်ပေးတယ် ... ငို ငို”

“ဟင်း ... လာပြန်ပြီ ဒီ ငိုငို တွေ၊ ဒချိ ဒချိ တွေက ဘာ တွေတုန်း”

ဈေးသည်ကြီး ဆန်နီက တစ်နေ့တစ်နေ့ မင်္ဂလာဈေး ထဲမှာ ပေါင်းနတ်မြောက်စားလုပ်နေသည်မို့ ခေတ်ကာလနဲ့အဆင် အသွယ်ပြတ်စေသည်။ ဒါကြောင့် ခေတ်ပေါ်ဆိုရှယ်မီဒီယာဖြစ်

သော facebook ကို သိပ်မသုံးသဖြင့် facebook ခေါ်ဟာရတွေ သိပ် မသိချေ။ တချို့ မြန်မာစကားလုံး အဆန်းတွေသည် facebook သုံးမှသာ နားလည်တာလည်း ရှိတတ်လေသည်။

“အဲဒါ နင် facebook ပါး မဝသေးလို့”

“ဘာလဲ ... နင်တို့ facebook က လူတွေက အဲလို ရယ် ကြတာလား၊ ငိုငိုတို့ ဒချီဒချီတို့”

“ဟား ဟား ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်”

“ရေးချယ်လ်ရယ် ... နင်လည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့ ပိုက်ဆံ ပုံထဲပဲ ခေါင်းစိုက်မနေနဲ့၊ ခေတ်ကိုလည်း မျက်ခြည်မပြတ် အောင် နေပါဦးဟဲ့၊ ဈေးရောင်းရင်း သုံးလို့မရဘူးလား”

“အမယ်လေး ... ဈေးရောင်းရင်း သုံးလို့ကတော့ ငါ့စီးပွား ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းမှာပဲ၊ နင့်လို ကလေးထိန်းရင်း သုံးလို့ရတာ မျိုးမဟုတ်ဘူး မိဂီရဲ့၊ facebook မသုံးလို့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ စီးပွားရေးမထိခိုက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“နင် ညဘက်တွေတော့ သုံးတယ်မလား”

“ခဏပါဟယ်၊ ငါက သတင်းပုံဖတ်တဲ့ဟာ၊ သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ အပြန်အလှန် comment တွေလည်းမရှိတော့ ဒချီ ဒချီ တွေ၊ ငိုငိုငွေတွေလည်း မသိဘူးလေ ...

ကဲပါ ... အဲဒါတွေ အသာထားစမ်းပါဦး၊ လော လောဆယ် ဘုမသိဘမသိ ရည်းစားရသွားတဲ့ တေးတျာထီ အကြောင်းကိုပဲ ခေါင်းကြီးပိုင်း ထားကြပါစို့၊ ဟဲ့ ...

ပြောစမ်း ... နင့်ရဲ့ရည်းစားရတဲ့ အတွေ့အကြုံ၊ ဆယ်ချက် လောက်ရှိသွားပြီမလား၊ New Year ပြီးတည်းကဆိုတော့ ဘယ်နှခါ date ပြီးပြီလဲ”

“သုံးလေးခါပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“သုံးခါနဲ့ လေးခါပေါင်းတော့ ခုနစ်ခါပေါ့၊ ဘယ်မှာတွေ့ ကြလဲ”

တရားခံစစ်သလို ခပ်တည်တည်စစ်နေသော ရေး ချယ်လ်ကို တျာက မျက်စောင်းထိုးရင်း တို့ဟူးကြော်တစ်ခုကို အချဉ်နှင့်တို့ကာ ကောက်ဝါးလိုက်သေးသည်။ နောက်ပြီး ဆလတ် ရွက်တွေကို တဂျွတ်ဂျွတ်နှင့် ဝါးစားနေရင်းမှ ...

“ဆိုင်တွေမှာပေါ့၊ ဟိုတယ်မှာပေါ့”

“ဘာ ... ဟိုတယ် သွားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟဲ့ ... ကြားဖူးနားဝတွေ လျှောက်တွေးမနေနဲ့၊ ဟယ် ဆိုတာ ချတ်ထရီယမ်တို့၊ ဆူးလေရှန်ဂရီလာတို့မှာ ဘူဖေး သွားစားတာတို့၊ ဒင်နာသွားစားတာတို့ဟဲ့၊ သိတယ်မလား၊ သူက အချေလေ၊ တော်ရုံတန်ရုံဆိုင်မှာ ဝင်စားတာမဟုတ် ဘူး၊ မုန့်ဟင်းခါးတောင် ငါးထောင်တန် မုန့်ဟင်းခါးမှ စားတဲ့သူမျိုး ...

ကောင်းပါတယ်၊ သူ ကောင်းကောင်းကြိုက်တော့ ငါလည်း ကပ်စားလို့ရတာပေါ့၊ စိတ်မဆိုးပါဘူး ... ဟိဟိ”

“အေး ... နင်ဖြေတာနဲ့ ငါ သိချင်တာနဲ့တော့ နည်းနည်း ဟနေသေးတယ်”

ရေးချယ်လ်က လက်ကိုပါ အဟသဏ္ဍာန်လုပ်ပြသေး တာမို့ တျာက ရယ်မောရသေးသည်။ မေးခွန်းမေးတတ်သော ရေးချယ်လ်အတွက် ဂီကပဲ ဝင်ရောက်မေးမြန်းပေးလေသည်။

“ငါတို့ သိချင်တာ နင်တို့ စားတာသောက်တာမဟုတ်ဘူးဟ၊ နင်တို့နှစ်ယောက် ဆက်ဆံရေးအနေအထားကို မေးတာ”

အဲဒီမေးခွန်းက ကြည့်တော့သာ ဘာမှ မဟုတ်ပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်က ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းသည်မို့ ချက်ချင်းမဖြေနိုင်ဘဲ ခဏတော့ စဉ်းစားရလေသည်။ သူနဲ့ တျာရဲ့ ဆက်ဆံရေးသည် ချစ်သူရည်းစားဆက်ဆံရေးမျိုး အတိအကျကြီး မဟုတ်သေးတာ တော့ သေချာလောက်မည်ထင်သည်။ ချစ်ရေးဆိုခြင်း၊ အဖြေတောင်း ခြင်း၊ အဖြေပေးခြင်း စသည့် သမားရိုးကျကိစ္စရပ်များ မပါဝင်ဘဲ နားလည်မှုတစ်ခုနှင့်သာ တည်ဆောက်လိုက်သော Relationships တစ်ခုသည် ဘယ်လောက်အတိုင်းအတာအထိ ခရီးဝေါက်မလဲ ခုချိန်မှာ တျာ ကိုယ်တိုင်လည်း မသိနိုင်သေးပါ။

“သေချာတာကတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကလူဤသို့ မြှူဤသို့ အနေအထားမျိုးမရှိတာ အမှန်ပဲဟ၊ တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် အရင်အနေအထားထဲ ထူးပြီး ပြောင်းလဲသွား တာမျိုးကတော့ ခေါင်းစဉ်ပြောင်းသွားတာပဲ ရှိတယ်ထင်တာ ပဲ”

“ဟား ဟား ... နင်တို့ကလည်း ထူးမခြားနား နှစ်ပွင့်ဆိုင် ပေါ့”

“ဟေး ... နိုင်ငံရေးတွေ ပါမလာနဲ့၊ ကိုယ်တို့နှစ်ပွင့်ဆိုင် ကတော့ အချိန်တန်ရင် အပြောင်းအလဲတစ်ခုခုဖြစ်မှာပါ”

“အံ့မယ် ... လာလာချည်သေး၊ ဘာလဲ ... ဖိတ်စာဝေတော့ မယ့် အပြောင်းအလဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ သူ့အနေအထားနဲ့ ငါ့အနေအထားက အဲဒီလို အခြေအနေရောက်ဖို့ဆိုတာ သိပ်မလွယ်လှပါဘူး”

တျာရဲ့ အားငယ်အားလျော့သော လေသံကြောင့် ဂီနှင့် ရေးချယ်လ်တို့က လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြသည်။ တျာက တော့ ကြက်သွန်ကြော် နီနီရဲ့ရဲလေးတစ်ခုကို ကောက်ဝါးနိုင်သေး လေသည်။

“ဟဲ့ ... ဘာလဲ ... သူက နင်ကို မယူဘူး ပြောနေလို့လား”

“ထင်သားပဲ ဒီကောင်၊ အဲလို စားပြီး နားမလည်လုပ်တော့ မယ်ဆိုတာ”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေကြတာတုန်း၊ နင်တို့ စကားတွေက ကြားရတာ မထိတ်သာမလန့်သာရှိ လိုက်တာ”

“သူ့အနေအထားနဲ့ နင့်အနေအထားက ဘယ်လောက်ကွာ နေလို့လဲ မိကျာရယ်၊ နင့်ကြည့်ရတာလည်း ချစ်အားငယ် ရသူမယ် ဖြစ်နေပြီ”

“အင်းလေ ... အဲလောက်ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်ချမနေ စမ်းပါနဲ့ ဒီမယ် တစ်ခါတည်း မှာလိုက်မယ်နော်၊ ဟိုက နဂိုတည်းက အကျော့ အချေ၊ ကိုကြီးကျယ်၊ သူ့ဘာသာ ဘယ်လောက် တော်တော် တတ်တတ် ယောက်ျားဆိုတာ ရည်းစားဘဝမှာတော့ မိန်းကလေးကို ဖူးဖူးမှတ်ရတာချည်း ပဲ ...

ကိုယ့်ကို ဖူးဖူး မမှတ်ချင်ရင်တောင် သေးသေးတော့ အတင်မခံနဲ့ဟေ့၊ သေးသေးလာတင်လို့ကတော့ လုံးကြီးပြန် တင်ပြီး ဆံခတ်ပစ်လိုက်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း မြင့်မြတ်ခေါင်ကို အကြားနဲ့သဘော မကျခဲ့တာရှိပေမယ့် လူချင်းတွေ့တော့ မဆိုးပါဘူးထင်မိ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရည်းစားဖြစ်ဖို့ ဖြတ်ကျော်ရမယ့်အဆင့်တွေ ကို ခပ်တည်တည်နဲ့ ထိပ်စည်းချိန်းပစ်လိုက်တာ၊ အပီအပိုင် လိုလုပ်ပြီး နင့်ကို အနိုင်ယူနေမှာမျိုးကိုတော့ သဘောမကျ ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခုချိန်မှာတော့ နည်းနည်းလေးမှ အတင်စီး မခံဖို့လိုတယ်”

အားတက်သံရော တိုက်တွန်းနေသည့် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကို တျာက အပြုံးအေးအေးလေးနှင့် မေးထောက်ကာ စိုက်ကြည့်နေလျှင် သူတို့က နားမလည်သလို မေးငေါ့ပြကြ။ မေးတွေ ဆတ်ပြကြရင်း အလုပ်ရှုပ်သွားကြသည်။

“နင်တို့ ငါ့ကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ မခံချင်စိတ်ဖြစ်ပြီး အားပေး နေကြတယ်ဆိုတာ နားလည်ပါတယ်ဟာ၊ ဒါပေမဲ့ နင်တို့ ပြောနေတဲ့ လူနှစ်ယောက်မှာ ချစ်သူဆိုတဲ့ ပတ်သက်မှု ချစ်သူဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သတိရဦးလေ၊ ချစ်သူတွေကြားမှာ သေးသေးမတင်နဲ့ တွယ်လိုက်မယ်၊ နှာလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ထားမျိုးရှိသင့်လို့ လား၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အနိုင်ရရေးကိုသာ ဦးတည်နေရင် ချစ်သူအဖြစ် ပတ်သက်နေဖို့တောင် မကောင်းတော့ဘူးမလား ...

ပြီးတော့ သူက ပါးစပ်ကသာ နည်းနည်းဆရာလုပ် တတ်သလို ပြောတတ်ပေမယ့် တကယ်တမ်း စတွေ့တည်း က သူ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တာ ငါပါဟာ၊ နောက်ထပ်လည်း သူ့အပေါ် ဘယ်လိုအလွဲတွေ လုပ်မိဦးမလဲဆိုတာ ငါ မသိဘူး၊ သေချာတာကတော့ ခွင့်လွှတ်သည်းခံရတာက သူက ပိုမယ်ထင်တယ်”

ကျားရဲ့ တိုးတိတ်ညင်သာသော စကားသံအဆုံးတွင် နီနှင့် ရေးချယ်လ်ထံမှ ဘာသံမှ ထပ်ထွက်မလာတော့ချေ။ လက် ခံတာလည်း ဖြစ်နိုင်သလို ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိသေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အဲဒီ အခိုက်အတန့်လေးမှာတော့ တျာဟာ မတွေ့ရ သေးသည့် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လွမ်းဆွတ်သွားတာတော့ အမှန်

ပါပဲ။ ဆုံနေရက်နဲ့ လွမ်းလေခြင်းဆိုသည် အဖြစ်ဟာ သိပ်ချစ်ကြ
သည် ချစ်သူတွေမှာ ဖြစ်ကြသည်ဆိုလျှင် မဆုံသေးသဖြင့် လွမ်း
ရခြင်းသည်ကလည်း အချစ်လို ခေါ်သလားပေါ့နော်။

(၁၇)

“မနေ့က သားအခန်းကို ဘယ်သူရှင်းတာလဲ မေမေ”

Breakfastစားဖို့ စားပွဲခိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ချင်းပဲ
အေးလိုက်သော သူ့မေးခွန်းကြောင့် ကော်ဖီသောက်နေသော သူ့
အမေက မျက်ခုံးတစ်ဖက်ဆတ်ရင်း ဘာလို့လဲဟု အသံတိတ်ပြန်
အေးသည်။ သူ ဘာကြောင့်မေးလဲဆိုတာ သူ့အမေလည်း သဘော
ပေါက်ပါလိမ့်မည်။ သူ့အခန်းကို နေ့တိုင်း ပုံမှန် သန့်ရှင်းရေး
လုပ်သော်လည်း စနေနေ့တစ်ရက်တော့ Heavyသန့်ရှင်းရေးလုပ်
ထတ်သည်။ သန့်ပြီးသားကိုပဲ ပြန်ကာ လှန်ကာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်မှ
နီတ်တိုင်းကျတာပင်။ ဒါကိုလည်း သူ ငယ်စဉ်တည်းက မပြောင်း
ဖဲလဲ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသော ဒေါ်ကြီးအုန်း လုပ်ပေးမှသာ
နီတ်တိုင်းကျလေသည်။

“ဒေါ်ကြီးအုန်းက သိပ်နေမကောင်းလို့ သင်းနုကို ရှင်းခိုင်း
တာ သားရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခုတင်ခေါင်းရင်းက စာအုပ်စင်မှာထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ၊ စာအုပ်တွေက သားအမှတ်အသားနဲ့ သား ထားတာလေ၊ ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို ခေါင်းအုံးနဲ့ အနီးဆုံးမှာ သူ့ဟာနဲ့သူ ထားထားတာ၊ ရေချိုးခန်းထဲဆိုလည်း ပစ္စည်းတွေက သူ့ နေရာနဲ့သူ မရှိဘူး၊ နေ့တိုင်းသုံးတဲ့ မျက်နှာသစ်ဆေးက ဟိုး နောက်ဘက်ရောက်လိုရောက်၊ ဘာတွေမှန်းလဲ မသိဘူး”

သူ့ရဲ့စိတ်ရှုပ်သလို အပြောကို သူ့အမေက နားလည် သလို တစ်ချက်အသံထွက်ရယ်ရင်း ပန်းကန်တစ်ခုကို သူ့ရှေ့သို့ အဖုံးဖွင့်ကာ တိုးပေးသည်။ စဉ်အင်တုံလို ပန်းကန်လုံးထဲမှာ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ကောက်ညှင်းငချိတ်ပေါင်း၊ ပဲပြုတ်နန်းချင်း၊ နှမ်းထောင်းဖြူးထားပြီး ပဲဆီစိုစိုလေးပါ ဆမ်းထား သောကြောင့် သူ့အာရုံက ချက်ချင်း ပြောင်းသွားသည်။

မေမေက နောက်ထပ် ဘဲဥပုံပန်းကန်လေးကို တွန်းပို့ပေးတော့ စားချင်စရာ ရဲနေသော ငါးရဲ့ခြောက်ဖုတ်၊ သူ့ အကြိုက် အချိုးတကျစပ်ဖျော်ပေးထားသော ရွှေလဝန်း၊ နှပ်ကော်ဘီ စတာတွေက အလိုမကျသော သူ့စိတ်ကို လွှဲပြောင်းယူသွားသည်။

“အား ... ဒါ ... ဒီနေ့ Super Sundayအတွက် စပါယ် ရှယ်နံနက်စာပေါ့ ဟုတ်လား မေမေ”

“ဒါပေါ့ နေ့လယ်စာကလည်း ရှယ်စီစဉ်ထားသေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘာများပါလိမ့်”

“သားအကြိုက်လေး မှန်းကြည့်ပေါ့”

“အာ ... သားအကြိုက်တွေက အများကြီးပဲဟာ၊ နည်းနည်း လောက် hint (အရိပ်အမြွက်)ပေးလေ မေမေရဲ့”

“အင်း ... ရှမ်းပြည်က အစားအစာ ရှမ်းရိုးရာပေါ့ကွယ်”

“ဝါး ... ဟား ... ဟား ... ဒါဆို ငါးထမင်းနယ်”

“ဟင်း ဟင်း ... သားလေးက အမှန်းတော်သားပဲ၊ ဟုတ် တယ် မနေ့က တောင်ကြီးက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လာလို့ တောင်ကြီးလက်ဆောင်တွေ လာပေးသွားတာ ရှမ်းဆန် စေးစေးလေးတွေပါ ပါတယ်၊ ငါးထမင်းနယ် လုပ်စားဖို့တဲ့၊ အဲဒါ သားလေးအတွက် ရှယ်စီစဉ်လိုက်တာ”

“ဂွတ်ဒိတ်မေ မေမေရဲ့”

သူက လက်မတစ်ချက်ထောင်ပြရင်း ကောက်ညှင်း ငချိတ်ပေါင်းကို အားပါးတရစားမိသည်။ ကောက်ညှင်းပေါင်းဆို သူ့ငှက် သူ့က အဖြူအနက် ဆတူရောနယ်ကာ ပဲပြုတ်ကနန်းချင်း ဝဲဆီမွှေးမွှေးဆမ်းပြီး နှမ်းထောင်းလေးနဲ့မှ အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်ပါ သည်။

“အင်း ... ငါ့သားလေးလည်း အစားအသောက်နဲ့ အာရုံလွှဲမှ ရတော့တယ်”

“ဪ ... မေမေပြောမှ ပြန်သတိရသွားပြီ၊ မေမေရာ နောက်ဆို ဒေါ်ကြီးအုန်းကလွဲပြီး သားအခန်းကို တခြား သူ့တွေ မရှင်းခိုင်းပါနဲ့၊ သူတို့လုပ်တာကိုတော့ သား စိတ်တိုင်းမကျဘူး”

“အေးပါ သားရယ်၊ မနေ့က မေမေ ဝင်မကြည့်လိုက်တာ လည်း ပါပါတယ်၊ ဒေါ်အုန်းကလည်း အသက်ကြီးလာ လို့လားမသိဘူး၊ ကျန်းမာရေးက ခုတလော ချူချာတယ်၊ တလောကလည်း အပြင်မှာ မူးလဲမလိုဖြစ်လို့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကတောင် အိမ်ထဲ ပို့ပေးရသေးတယ်လေ”

အဲဒီစကားကြောင့် သူက စားရင်းနဲ့မှ ခေတ္တအံ့ရှိန် တန်သွားကာ ဖျတ်ခနဲ ‘တေးတျာထီ’ ကို မြင်ယောင်မိသွားသည်။ နဖော်နမဲ့နိုင်သလောက် နှလုံးလှသော ကောင်မလေးဟာ အဲဒီနေ့ တည်းက သူ့ရင်ထဲများ ရောက်လာလေသလား။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ တော့ မေမေရဲ့သဘောထားကို အရင်သိလိုပါသည်။

“ဒေါ်အုန်းကို ဘယ်သူလာပို့တာလဲ မေမေ”

“အင်း ... ကောင်မလေးတစ်ယောက်၊ ထမင်းချိုင့်ဆွဲပို့တဲ့ လှုပ်ငန်းက ကောင်မလေးနဲ့တူပါတယ်၊ သူ ကူညီလိုသတဲ့၊ မဟုတ်ရင် အဲဒီနေ့က ဒေါ်အုန်း သွေးတိုးနေပုံမျိုးနဲ့မလွယ် လောက်ဘူး၊ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဒုက္ခ ...

ခုခေတ်ကလေးတွေ လူမှုရေးစိတ်ထားရှိကြတာ ကောင်းတယ်၊ ပရဟိတစိတ်လေးတွေ လူငယ်တိုင်းရှိကြရင် တော်တော်အဆင်ပြေလောက်တယ်”

“မေမေ အဲဒီကောင်မလေးကို သဘောကျလား”

သူ့မေးခွန်းက ဆန်းနေသဖြင့် သူ့အမေက မျက်ခုံး ပင့်ကြည့်သည်။

“အဲဒီလို ကူညီရိုင်းပင်းတတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး နှလုံးလှတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို သဘောကျတာလားလို့ မေးကြည့်တာ ပါ”

“အင်းပေါ့ သားရယ်၊ လူလူချင်း စာနားနားလည်ပြီး နှလုံးလှတဲ့သူဆို ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် မိန်းမဖြစ်ဖြစ် သဘော ကျတာချည်းပါပဲ”

“ဒါဆို မေမေ့သမက်တို့ ချွေးမတို့ ဖြစ်လာမယ့်သူတွေ ကိုရော ဘယ်လိုစံနှုန်းတွေ ထားထားလဲ”

“ဘယ်လိုစံနှုန်းမှ မထားထားဘူး”

သူ့အမေက ပြုံးပြုံးလေးဖြေသဖြင့် သူ့တောင် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ နားမလည်သလို ငေးကြည့် နေသော သူ့မျက်လုံးများကို ကြည့်ရင်း သူ့အမေက ဆက်ပြောပါ သည်။

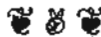
“ဟုတ်တယ်လေ ... မေမေ့သားနဲ့ သမီးက သိပ်ကို ရည် မှန်းချက်ကြီးမားပြီး အစစအရာရာ ဘယ်ဘက်ကမှ ပြော စရာမရှိအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် နိုင်စွမ်းလည်း ရှိကြတယ်၊ ငါ့သားလေးဆို အသက်ကသာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ အစိတ်ပြည့်သွားတာ၊ အသက်သုံးဆယ် အရွယ်လောက်ရှိတဲ့ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုမျိုးနဲ့ ထင်မထား အောင် အနေအထိုင်တော်တယ်လေ ...

သားဘာသာ ချမှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းတွေဆိုတာ လည်း များမှများ၊ ဒီတော့ မေမေသား ရွေးချယ်မယ့်မိန်းကလေးဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို မေမေတို့စိတ်တိုင်းကျဖြစ်မယ်ဆိုတာ ယုံကြည်နေပြီးသားပဲ။ သားရယ် ... မေမေက ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ စံသတ်မှတ်ချက် မရှိတော့ပါဘူး။ သား မမလည်း ဒီလိုပါပဲ”

မေမေက အဆုံးသတ်စကားကို ပြောရင်း စကားကုန်ပဲ ဟူသော သဘောဖြင့် လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကိုတောင် လှပစွာ ဖြန့်ပြလိုက်သေးလေသည်။ သူ ဘာပြန်ပြောရမှန်မသိပါ။ နေရာတကာ နေစပ်သေချာပြီး စည်းကမ်းတကျဖြစ်မှ ကြိုက်သော သူဟာ ရှုပ်ပျာပျာ နခေါ်နခဲနိုင်လှသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ချစ်သူဖြစ်နေပြီဆိုတာ မေမေသိလျှင် ဘာပြောမှာပါလိမ့်။ ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ပဲ သားက သူ့ကို ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်မှာမို့လို့လား ဟု ပြန်မေးနေလေမလား။ အဲဒီမေးခွန်းကို ခုချိန်မှာ သူ့ကို မေးလာရင်ရော သူ ဖြေနိုင်ပြီလား ဝေခွဲမရပါလားဆိုတာ သည် ခုချိန်မှာ L ဆိုင်းဖီမဟုတ်ဘဲ သူ ဖြစ်လို့နေခဲ့သည်။

တေးတျာဏီသည် သူ့အကြိုက်နှင့် ထပ်တူမကျသော်လည်း တစ်ခုမှ ကြိုက်စရာမရှိသော မိန်းကလေးကို ချစ်မိတာကို က ဆန့်ကျင်ဘက်တို့ရဲ့ စွဲဆောင်မှုလား မပြောတတ်ပါ။

(၁၈)

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါပြီ။ (၁၅)ရက်နေ့မှာ ဝန်ထမ်းခန့်အပ်စာရင်း ထုတ်ပြန်မှာဆိုတော့ ဆယ်တစ်နာရီလောက်ဆို လူကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်ပြီး မေးနိုင်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ် ... ကျေးဇူးပါနော်၊ ဒါဆိုရင် ခွင့်ပြုပါဦး”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဖော်စရုချိုသာသော ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးလေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး တျာက နာမည်ကြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းစုကြီး တည်ရှိရာ ရုံးခြံဝင်းအတွင်းမှ ထွက်ခွာလာပြီး ကားဆီသို့ ပြန်လျှောက်နေတုန်းမှာပဲ ဖုန်းဝင်လာလျှင် နှုတ်ခမ်းလေးက အလိုအလျောက်ပြုံးသွားသည်။ ဟင်း ... မုန်းစရာကောင်းတဲ့လူ။ လူကို ခပ်ပြည့်ပြည့် အဆိုတော်မလေး Meghan Trainor နှင့် တူတယ်ဟု ခိုင်းခိုင်းပြီးတည်းက သူ ခေါ်ဆိုသော သီးသန့် King

Tones ကိုလည်း Meghan Trainor ရဲ့ ကမ္ဘာကျော်သီချင်း “All About that Bass ..” ကို ထည့်ပေးထားလည်း သူ့အစီအမံပါပဲ။

“Because you know I’m all about that bass, Bout that Bass” bout that bass”

တျာက သီချင်းလေးနားထောင်ပြီးမှ ဖုန်းကို ဖွင့် ထူးလိုက်သည်။ ဟယ်လိုပေါ့နော်။

“ဘယ်မှာလဲ”

ဟင်း ... တျာက စိတ်ထဲမှ နှာခေါင်းတစ်ချက်ရုံမိ သည်။ တစ်ခါတလေမှာ သူနှင့် တျာသည် ချစ်သူရည်းစားဆိုတာ တောင် မေ့လျော့နေသည်အထိ ဒီလူဟာ တစ်ချက်တစ်ချက်ကျတော့ လည်း တကယ်ကို ကဗျာမဆန်သည့် ယောက်ျားပါပေ။ ကိုယ့် ရည်းစားကို ပြောသည့်အသံက ဈေးထဲက နေပြန်တိုးထောင်းတဲလူ လို တိုပြတ်နေသည်။

“အပြင်မှာ”

“ကျွတ် ... ယေဘုယျဆန်တဲ့ အဖြေမျိုးတွေ မဖြေစမ်းပါနဲ့၊ အပြင်ဆိုတာ ဘယ်အပြင်လဲ၊ ဘယ်နေရာကို ရောက်နေ တယ်ဆိုတာ အတိအကျပြော”

“နဂါးဇာမဏီ”

“ဘာရယ် ...”

“အမယ်လေး ... လန့်လိုက်တာ၊ ဘာလို့ အဲလောက်အော် နေရတာလဲ”

“ပြန် ... ပြန်ပြောစမ်းပါ၊ ခုနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့နာမည်က ဘာ”

“နဂါးဇာမဏီလို့ ပြောနေတဲ့ဟာကို”

“ဘာ နဂါးဇာမဏီလဲ ကုမ္ပဏီလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“အလုပ်သွားလျှောက်တာလေ”

“ဘာပြောတယ်”

“မြင့်မြတ်ခေါင် ... ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နားလေးနေတာ လား ဟမ် ?၊ နားဖာချေး မကလော်ရသေးဘူးလား၊ နားကြပ်တံ မရှိဘူးလား၊ ဝယ်ပေးရမှာလား”

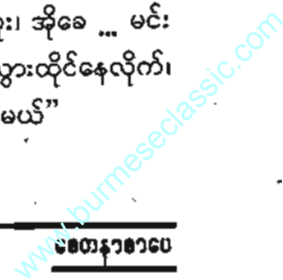
အခွင့်သာတုန်း တျာက နှိပ်ကွပ်ထားလိုက်ကာ တစ်ယောက်တည်းလည်း ခိခနဲ ရယ်မိသည်။

“အရေးမပါတာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ မင်း အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ဝေါ ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ နဂါးဇာမဏီ ရုံးဝင်းထဲ မှာပါဆို”

“ကျွတ် ... အဲဒါကို ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူး၊ အိုခေ ... မင်း အဲဒီရုံးနားက အနီးဆုံးတစ်ဆိုင်မှာ သွားထိုင်နေလိုက်၊ ကိုယ် နောက်နာရီဝက်အတွင်း ရောက်မယ်”

“ဟင် ... ဘာလို့လဲ”

“ဟာ ... ဘာလို့ရမှာလဲ၊ မင်းကိုတွေ့ပြီး စကားပြောမလို့ ပေါ့”-

“နောက်နာရီဝက်က ဘယ်ကလာမှာမို့ ရောက်မှာလဲ”

“အမယ်လေး ... လူကို တရားခံစစ်လာစစ်နေပြန်ပြီ၊ နာရီဝက်အတွင်းရောက်မှာမို့ မင်းကို စောင့်ခိုင်းတာပေါ့။ ဒါပဲ ... စောင့်နေ၊ ကိုယ့် ရောက်ခါနီးမှ ဘယ်ဆိုင်ဆိုတာ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

သူက ပြောချင်ရာပြောပြီးနောက် ဖုန်းချသွားလေ သည်။ တျာက ဟင်းခနဲပင် အသံမြည်အောင် သက်ပြင်းကို ဆောင့်ချရင်း ကားပေါ်တက်မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဒီနားနဲ့ အနီး ဆုံးဆိုင်ကတော့ Fuji ပဲရှိတာပဲ၊ ကောင်းပြီလေ သူ ကျွေးမှာပဲ ဟာ၊ ဂျပန် Hot Pot လေးသောက်ပြီး ဖြစ်သလို ကော်ဖီဂျယ်လီ လေးနဲ့ အချိုတည်းရတာပေါ့ ...။

အစားအသောက်ကောင်းတွေအကြောင်း တွေးမိလျှင် အလိုလိုပြန်လည်ရွှင်လန်းသွားသော စိတ်တိုဖြင့် ကားကို Fuji ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး မောင်းလာသည်။ ဘဝနာအောင် လေ့ကျင့်ပေးခဲ့သော မေမေကျေးဇူးကြောင့် အရင်က ဘတ်စ်ကားစီး ခဲ့ရသော တျာသည် ကိုယ့်အတွက် သီးသန့်ဖြစ်တည်မှုဖြစ်သော ဒီ Swift ကားအနက်လေးကို အင်မတန်မြတ်နိုးလေသည်။ ကား လေးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် သ၊နေကာ မောင်းရရုံသဘော မထားဘဲ ကားအကြောင်း သဘောတရားတွေလည်းရှာဖတ်၊ ကြံ

ခိုင်ရေးအတွက်လည်း အမြဲဂရုစိုက်လေ့ရှိလေရာ တျာကားလေးမှာ ရန်ကုန်မြို့တွင်းလမ်းတွေလောက်ကတော့ အေးရအေးကြောင်း ဖလန်း ဖလန်းပါပေ။

အခုလည်း ကားသေးသေးလေးနှင့် ဟိုတိုး ဒီတိုးကာ Fuji သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ Hot Pot nenu set တစ်ခုမှာထားရင်း ကျေးဇူးရှင်ထံသို့ ဖုန်းခေါ်မည် အလုပ်မှာပဲ သူ့ဖုန်းက အရင်ဝင် လာသည်။ အင်း ... ငါတို့တတွေ ဒီလောက်တော့ စိတ်ချင်းတိုက် ဆိုင်ကြသားပဲဟု ကြံဖန်ဂုဏ်ယူရလေမလား။

“အင်း ... ပြော”

“ဘယ်မှာလဲ ... ရောက်နေပြီလား”

“အင်း ... Fuji မှာ”

“ဪ ... အေး ... ပြီးရော၊ နောက်ဆယ်မိနစ်နေရင် ရောက်မယ်”

“ကော်ဖီသောက်တဲ့နေရာ မဟုတ်ဘဲ Hot Pot စားတဲ့အခန်း ထဲလာခဲ့နော်”

“အဲမယ် ... Hot Pot က ဆွဲနေသေးတယ်ပေါ့”

“ဟင်း ... ဟင်း ... မနက်က ဘာမှ သိပ်စားမလာရတော့...”

“ဒကာတွေ့ပြီဆိုပြီး တွယ်မယ်ပေါ့လေ”

ကြည့်လေ ... ဒီစကားဟာ ကိုယ့်ချစ်သူ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ပြောရမယ့်စကားလားဆိုတာ။ ဒါပေမဲ့ သူကလည်း ပြောသည်။ တျာကလည်း မနာပါ။ တျာတို့ချင်းသည် ဟုတ်မဟုတ်

ဟုတ်နေကြလေသည်။ HotPotဟင်းရည်ပွက်ပြီး သားငါးတွေထည့် မည့်အချိန်မှာပဲ သူ ရောက်လာပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း လက်နှစ် ဖက်ကို နောက်ပစ်ကာ ခပ်မတ်မတ် ခပ်တည်တည်နှင့် သူ့ဌေးပေါက် စ စတိုင် အမြဲရှိသော သူ့ကို တျာကတော့ စားပွဲပေါ်မေးထောက် ပြီး ပြုံးရွှင်စွာ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ သူက တျာနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ တျာက သူ့ကို ရောက်ပြီလားဟု ပဋိ သာရစကားဆိုရင်း သားငါးတွေကို အိုးထဲထည့်သည်။

“ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး၊ နဂါးဇာမဏီကို အစ်မတော်လေး အလုပ်လျှောက်ရတဲ့အကြောင်းရင်း”

“ဟင် ... အလုပ်လျှောက်ရတဲ့အကြောင်းရင်းက အလုပ်ရဖို့ ပေါ့၊ ရှင်ပဲ တျာ့ကို အမြဲပြောပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ အလုပ်မလုပ်လို့ဆိုပြီး အခု အလုပ်လုပ်တော့မှာ ရှင်တောင် ဝမ်းသာရဦးမှာ မဟုတ်ဘူးလား ...

အခြေအနေကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ အရင်က တျာ လုပ်မယ့်နေရာကို လုပ်ခဲ့တဲ့ အစ်မက အိမ်ထောင်ကျသွားလို့ အလုပ်ထွက်မှာ၊ သူ့နဲ့ တျာက သိတော့ တျာ့ကို Recommendပေးတယ်လေ၊ ပြီးတော့ သူက အလုပ်မထွက် ခင် သုံးလလောက် အားလုံး သင်ပေးခဲ့မှာဆိုတော့ တျာက ရဖို့က သေ ... သေချာ”

“တော်ပြီ ဆက်မပြောနဲ့တော့”

သူများ အားတက်သရော ပြောနေတာကို ဖြတ်ပြော လိုက်သော သူ့စကားကြောင့် တျာက မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးရင်း ထျက်စပြုနေသော သားငါးတို့ကို တစ်ချက်မွှေပေးရင်း အသီးအရွက် တွေ ထပ်ထည့်လိုက်သည်။ သူ့ကို အစားအသောက်လောက် စိတ်မဝင်စားပါဘူးဟူသည့် သဘော။

“မင်း အဲဒီမှာ အလုပ်မလုပ်ပါနဲ့”

“ဘာရယ် ... ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“မင်းကို ကိုယ်က ကိုယ့်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ စီစဉ်ထား တာ”

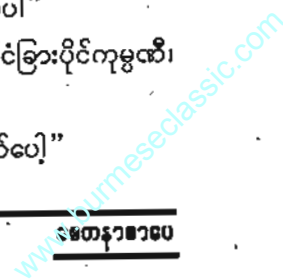
“အံ့မယ် ... ဘယ်တုန်းက စီစဉ်တာလဲ၊ တစ်ခါမှလည်း မကြားမိပါလား”

သူက တျာ မျက်ဝန်းတွေထဲသို့ တည့်တည့်စိုက် ကြည့်ရင်း အလေးအနက်ပုံစံဖြင့် ပြောလာသည်။

“မင်းကိုသာ မပြောရသေးတာ၊ ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာတော့ မင်းအတွက် စဉ်းစားထားတာတွေ ရှိပြီးသားပါ တေးတျာဏီ ရဲ့၊ မင်းတက်နေတဲ့ သင်တန်းပြီးရင် ကိုယ့်ရုံးမှာ မင်းအတွက် တစ်နေရာစာ အသင့်ဖန်တီးထားပြီးသားပါ၊ အဲဒီအလုပ်ကို လက်မခံနဲ့တော့ကွာ၊ ကိုယ့်ဆီမှာပဲလုပ်ပါ”

“အာ ... ရှင်ကလည်း ... ဟိုက နိုင်ငံခြားပိုင်ကုမ္ပဏီ၊ လခကလည်း ဒေါ်လာနဲ့ရမှာ”

“ဟာ ... မင်းက အဲဒါတွေ မက်တယ်ပေါ့”

“အဲမယ် ... မက်တာပေါ့၊ တျာအရည်အချင်းကို ရှင် အထင်သေးထားတာမလား၊ နောက်ကို ရှင် အံ့ဩစရာ အရည်အချင်းတွေ တွေ့ရတော့မှာ”

“ကျွတ် ... မင်းကိုလည်း အဲဒီက လစာနဲ့ ညီမျှတဲ့ လစာ ပေးမှာပါကွာ၊ ဒါလဲ ... မင်းက ဒီလောက်လေးတောင် ကိုယ့်အတွက် မလိုက်လျောပေးနိုင်ဘူးလား”

“ရှင် တကယ်ပြောနေတာလား”

“ကျွတ် ... တေးတျာဇာရယ် ... မင်းကို ကိုယ်က နောက် စရာလား၊ မင်းအလုပ်လျှောက်ပြီးသွားမှန်း သိလိုတောင် ကိုယ် ဒီကို တကူးတကချိန်းပြီး စကားလာပြောတာပဲ၊ မင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်စဉ်းစားပါဦး ... Please”

သူ့ဆီက Pleaseဟူသည့် စကားကြောင့် နည်းနည်း ကျေနပ်သွားကာ တျာက ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ကျက်ပြီဖြစ်သော ပုစွန်၊ ငါးဖယ်လုံး၊ ဘောဘီကွန်း ဘရိုကိုလီ၊ အရွက်တို့ကို ဆယ်ယူရင်း စားဖို့ပြင်သည်။ သူကတော့ တျာထံက အဖြေကိုသာ စောင့်နေဟန် ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ တျာကတော့ ပုစွန်တစ်ဖတ်ကို ဆော့ပ်နှင့်တို့ကာ ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ရှင်ရုံးမှာ တျာကို ခန့်ရမှာ မစိုးရိမ်ဘူးလား၊ တျာက နမောနမဲ့နိုင်ကနိုင်နဲ့၊ ရှင် စိတ်ညစ်ရမှာ တျာ မလိုလား ပါဘူး”

“အဟက် ... လာသေးတယ်၊ မင်းရဲ့ အဲဒီအကျင့်ကြောင့် ပဲ မင်းကို တခြားနေရာမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ကိုလည်း စိတ်မချ တာ”

“အဲမယ် ... ဒါဆိုလည်း စောင့်ကြည့်လိုက်ပေါ့”

“ကဲပါ ... အချေအတင်တွေ ပြောနေရမယ့်အချိန် မဟုတ် ဘူး၊ မင်း ကိုယ့်စက္ကရီထေရီ လုပ်မယ်မလား ... ဒါပဲပြော”

“ဘာရယ် ... ရှင့် စက္ကရီထေရီ လုပ်ရမယ်”

“အင်းလေ ... ကိုယ်က မင်းအတွက် အဲဒါကို အစောကြီး ကတည်းက စဉ်းစားထားတာ”

သူက တျာမျှတ်ဝန်းထဲသို့ ခပ်နက်နက်လေး စိုက် ကြည့်ပြီး ခပ်ရိုရိုလေး ပြောလျှင် ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ပဲ ဖျတ် ခနဲ ရင်ခုန်သွားသည်။ ဒီလူက အမြဲတစေ တျာကို ဆရာလုပ် ထောက်ပံ့ပေးနေတတ်တာမို့ တိတိတျာတျာ ရင်ခုန်ရသည့်မရှိ ဘုဘောက် ဖြတ်သန်းရသမျှ ဒီတစ်ခါတော့ ကျေနပ်ရလေသည်။ သူ့ရဲ့ စက္ကရီထေရီဆိုတော့ သူ့အနားမှာ အမြဲနေရာရမည်သူပေါ့ နော် ... ဟာ ဟ။

“ကဲ ... ပြော၊ ဘယ်လိုလဲ”

“အင်းပါ ... ပြီးရော”

“ဘာပြီးရောလဲ၊ စကားကို တိတိကျကျပြော၊ အစားပဲ ငမ်းမနေနဲ့”

“အင်းပါ ... တျာ ရှင့်စက္ကရီထေရီ လုပ်ပါ့မယ်”

“အိုခေ ... ဒါမျိုးမှပေါ့၊ စိတ်ချမ်းသာတယ်”

သူက တကယ်ကို စိတ်ချမ်းသာဟန်ဖြင့် ကျေနပ်နှစ်ခြိုက်ပြီးလို့နေလျှင် တျာလည်း စိတ်ချမ်းသာရပါသည်။ နောက်ပိုင်းကိစ္စက ဘယ်လိုလာမယ် မသိရပေမယ့် လက်ရှိမှာတော့ သူ့အနားမှာ ကိုယ့်ကို အမြဲခေါ်ထားဖို့ စိတ်ကူးရသော သူ့အတွေးထို့တကယ်ပဲ အသိအမှတ်ပြုရကာ သူ ကိုယ့်ကို ချစ်ရှာသားပဲဟု ပီတိဖြစ်ရသည်။ သူ တျာ့အတွက် ဒီလောက်ထည့်စဉ်းစားမယ်လို့ တကယ်ပဲ မထင်မိပါဘူးနော်။

“ရှင် မစားဘူးလား”

“စားမှာပေါ့၊ မင်းကမှ ထည့်မပေးတာ”

“အွန်း ... ကိုယ့်ဘာသာထည့်စားလည်း ရတာပဲကိုး”

သူက နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်မဲ့ပြီး သူ့ဟာသူ ခပ်ထည့်နေလျှင် တျာက အိမ်နဲ့ ရယ်မိသည်။ သူက ခပ်ထည့်ရင်းမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့် ...

“ဒါနဲ့ မင်း MBA Convocation တက်ဖို့ ရှိတယ်မလား”

“ဟုတ်တယ်လေ နောက်တစ်ပတ်ထဲမှာ”

“ကိုယ် ဘာကူညီပေးရဦးမလဲ”

“ရပါတယ်၊ တျာ့ဘာသာ အကုန်စီစဉ်ပြီးပါပြီ”

“အဲဒီနေ့တော့ မင်းကိုယ်တိုင် ကားမောင်းလို့ ဘယ်အဆင့် ပြေပါ့မလဲ၊ ကိုယ် ကားတစ်စီးနဲ့ ဒရိုင်ဘာနဲ့ လွှတ်ပေးမယ်၊ မိတ်ကပ်ပြင်ရမှာတွေ ဘာတွေရှိဦးမှာပေါ့၊ မနက်

ခြောက်နာရီတည်းက မင်းအိမ်ရှေ့ လွှတ်ပေးလိုက်မယ်”
“ရပါတယ်”

ရပါတယ်ဟု ပြောသော်လည်း တျာ့ပါးစပ်ကြီး နားရွက်မှာ တက်ချိတ်နေတာကို သူက သိဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းတွန့်ပြီးပြီးသည်။ ပြီးတော့ တူတစ်ချောင်းနှင့် အသားတစ်ဖတ် ဆောက်ဝါးကာ ပြုံးစိစိလုပ်နေသော ပုံစံကို တစ်မိမိမိမိငေးရင်း သူ့ရှင်ထဲမှာ တျာ့ ရှိပါလားဟူသော အသိက ပို၍ ခိုင်မြဲလာခဲ့သည်။ ရှင်ထဲမှ စိမ့်တက်လာသော အချစ်စိတ်ကြောင့် အခါများစွာ မပြောဖူးသော သမီးရည်းစားဆန်ဆန် တီတိတာတာစကားတို့ နှုတ်ဖျားက ထွက်ကျလာသည်။

“ရှင်ကို ချစ်လို့သာ ရှင့်စက္ကရီတောရီ လုပ်ဖို့ တျာ လက်ခံလိုက်တာ၊ ဟိုဘက်မှာ ပြောပေးထားတဲ့ မသိရိကတော့ တျာ့ကို ပြောတော့မှာပဲ၊ သူက အားတက်သရော ကူညီထားတာ၊ အားနာလိုက်တာ စိတ်တောင်မကောင်းဘူး”

သူ့ဆီက နှစ်သိမ့်စကား တစ်စုံတစ်ရာကြားရလေလေးဟု ငုံးဥပြုတ်ဝါးရင်း မျှော်လင့်မိသော တျာမှာ သူ ပြန်ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ပါးစပ်ထဲ ရောက်နေသော ငုံးဥမှာ ထည့်ချောင်း၌ တစ်ပြီး နင်မလိုတောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

“စိတ်မကောင်းလို့သာ တော်တော့တယ်၊ စားနေတာဟော့ပေါ့တစ်အိုးလည်း ပြောင်တော့မယ်၊ မဝသေးရှင် ထပ်မှာလိုက်ဦး”

ကဲ ... အဲဒါသာ ကြည့်ကြပါတော့လေ။ ဒီလို
ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် တေးတျာဇာတစ်ယောက်
ရင်ခုန်ခြင်းရဲ့ ရလဒ်စစ်စစ်ကို တစ်ခါတစ်ရံ ပိုင်ဆိုင်ရသည်
လျှင် အဆန်းတကြယ် မဟုတ်တော့ပြီ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရင်ထဲမှာ တျာအတွက် ထည့်
စဉ်းစားသောစိတ်၊ ချစ်မြတ်နိုးသောစိတ် တကယ်ကြီး ရှိနေခဲ့သည်
ဆိုလျှင် အပေါ်ယံမချိုသော အပြောအဆိုတွေအတွက်လည်း
ခံနိုင် ရည်ရှိအောင် တျာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ဧည့်မည်ပေါ့နော်။

ဒါဟာ ရွေးချယ်ခွင့်မရှိသော တျာရဲ့ ချစ်ခြင်းတစ်ခု
ဖြစ်ပါမည်။

(၁၉)

ခုချိန်ဆိုလျှင် တေးတျာဇာတစ်ယောက် သူ စီစဉ်ပေး
ထားသော BMW ဖိမ်ခံကားသစ်ကြီးနှင့် ဘွဲ့နှင်းသဘင်ကို တက်
ရောက်နေပြီဟု ကိုယ့်အိမ်မှ မှန်းဆမြင်ယောင် စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်၍
မဆုံးခင်မှာပဲ သူ့ဖုန်းကို သူမ ခေါ်ဆိုသံ ကြားရလေသည်။ ဖုန်း
ဖွင့်လိုက်တာနှင့် သူမရဲ့ အလောတကြီး ခေါ်သံက နားထဲသို့
တိုးဝင်ရောက်ရှိလာသည်။

“ချေမြင့်မြတ်ခေါင် ... အဲ ... ကိုမြင့်မြတ်ခေါင်”

ချေမြင့်မြတ်ခေါင်ဆိုသည့် အသံကြားတာနှင့် သူ့
နှုတ်ခမ်းက ဆွဲဆန်လိုက်သလို ချက်ချင်း တင်းသွားသည်။ ဒီလို
ရုတ်တရက် ယောင်ပြီး ထွက်သွားတယ်ဆိုကတည်းက သူ့ကွယ်
ရာမှာ ဒီနာမည်ကို ဘယ်လောက်တောင် ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲနေသလဲ
ဆိုတာ သိသာတာပဲ မဟုတ်လား။

“ဘာ ချေမြင့်မြတ်ခေါင်လဲ”

“အဲ ... ဟုတ်ပါဘူး ယောင်သွားလို့ပါ။ တျာ ဒုက္ခရောက်နေပြီ။ တျာကို ကူညီပါဦး ကိုမြင့်မြတ်ခေါင်ရယ်”

သူမက သနားစရာအသံနှင့် ပြောသော်လည်း သူက မသနားမိဘဲ နှာခေါင်းရှုံ့မိသည်။ ဒီကောင်မလေးနှင့် ချစ်သူရည်းစားဖြစ်ရသည်ဝယ် အချစ်၏ ရသကို ဘာမှ မခံရဘူးဟုပဲထင်သည်။ သူ့ကို ရည်းစားတို့၏ ချစ်ခြင်းသဘာဝအရ နာမိစားတစ်ခုခုသုံးစွဲစိတ်ကူးမရှိဘူးလား ဆိုတော့လည်း မထုံတက်တေးမျက်နှာဖြင့် ကိုမြင့်မြတ်ခေါင်လို့ပဲ ခေါ်မယ်လေတဲ့။ တကယ်တော့ ကွယ်ရာမှ ချေမြင့်မြတ်ခေါင်ဟု ခေါ်နေမှန်း ခုမှပဲ ရိပ်မိတော့သည်။

“ဟယ်လို ... ဟယ်လို ...”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... မင်းက အခု ဘယ်မှာလဲ”

“တျာက ကျောင်းထဲရောက်နေပြီ”

“အဲဒီတော့ ...”

“တျာရဲ့ဘွဲ့ယူမယ့် ဘွဲ့ဦးထုပ် ကမ်းလေ ပါမလားဘူး”

“ဟမ် ... ဘွဲ့ဦးထုပ်ပါမလားဘူး ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာ ကျန်ခဲ့တာလဲ”

“မိတ်ကပ်ပြင်တဲ့ မာမိုဆီမှာ ကျန်ခဲ့တယ်။ သူကလည်း တျာကို ပြင်ပေးပြီးတာနဲ့ ဆိုင်ကို သော့ပိတ်ပြီး သူ့မင်းသမီး ရှုတင်ကို လိုက်သွားပြီတဲ့။ ဟင့် ... တျာက ဘွဲ့ဦးထုပ် မပါဘဲ စင်ပေါ်တက်ရတော့မလို့ဖြစ်နေပြီ”

“ကျွတ် ... မင်းကတော့ လုပ်ပြီ။ တကယ်နေကျမှ ပြဿနာက ဖြစ်ရတယ်လို့ အခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မင်း အခြောက်က သူ့ဆိုင်က သော့ပိတ်သွားပြီဆိုတော့ ဘယ်က ရနိုင်မှာမို့လို့လဲ”

“ရနိုင်စရာတွေရှိပါတယ်”

ပြောကြည့်လေ ရင်ထဲ ပေါ့သွားတာပေါ့ ဟူသည့် စကားကိုတော့ အားနာသဖြင့် မပြောတော့သော်လည်း တကယ်တမ်း အဲဒီလို ပြောချင်နေတာဖြစ်သည်။ ဒီလောက်မေ့လျော့ပေါ့ဆတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုမှ သူ့ဆီ ဖူးစာရှင်အဖြစ် ပို့လိုက်သော မြားနတ်မောင်ကိုယ်တိုင်က အလွဲမြားနတ်မောင်ထင်ပါရဲ့။

“ဟို ... ဓာတ်ပုံဆိုင်တို့ ဘာတို့မှာလေ ငှားပြီးတော့ပဲဖြစ် ဖြစ် ...”

“ဘယ်သူက သွားငှားရမှာလဲ၊ ကိုယ်ကလား ...”

“အင်းလေ”

သူက ကျွတ်ခနဲ မြည်တမ်းကာ တစ်ခုခုပြန်ပြောဖို့ ပြင်သော်လည်း သူမရဲ့အသံက တကယ်ကို ဒုက္ခရောက်နေသော အသံမို့ စိတ်လျော့ကာ သက်ပြင်းကို ဆောင့်အောင့်ချမိရင်း အိုခေလေ ကိုယ် ကြိုးစားကြည့်ပေးမယ်၊ သိပ်တော့ အာမခံဘူးဟု ပြောကာ ဖုန်းချပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နားထင်ကို လက်နဲ့လှစ်ကာ ဘွဲ့ဦးထုပ် ဘယ်ကရနိုင်မလဲဆိုတာ ဖြစ်ညှစ်စဉ်းစားနေမိလေ

သည်။ တွေးစမ်း ကြံစမ်း ... ဒီချစ်သူ အမိုက်အမဲလေးအတွက် နောက်ဆုံးတော့ ဓာတ်ပုံဆိုင်တစ်ဆိုင်ကနေ တန်ကြေးကြီးကြီး ပေးငှားလာကာ သူမရှိနေသော ရန်ကုန်ဘွဲ့နင်းသဘင်ခန်းမမှာ ဆီသို့ အပြေးရောက်လာခဲ့ရင်း သေငယ်စောနှင့် မျောတော့မည့် တေးတျာဏီရဲ့ ရုပ်သွင်ကို မြင်ရတော့မှ သူ လာခဲ့တာ အတော်မှန် သွားသားပဲ သဘောပေါက်ရသည်။ သူမရဲ့အမေကိုလည်း တွေ့ရပြီး ဒီလို ကြိုတင်မစီစဉ်ထားသော အနေအထားမျိုးနဲ့ တွေ့ရ လိမ့်မယ်ဟု မျှော်လင့်မထားသဖြင့် သူ့မှာ ဘယ်လိုနှုတ်ဆက်ရမလဲ မသိ။ သူတို့အကြောင်းကို တေးတျာဏီရဲ့အမေ သိလား မသိလား ဆိုတာလည်း သူက မသိသေးချေ။

သူမကတော့ သူ့လက်ထဲက ဘွဲ့ဦးထုပ်ကို မြင်တာ နှင့် ဝမ်းသာအားရ အပြေးလှမ်းလာလိုက်သည်မှာ ခလုတ်တောင် တိုက်ပြီး ဟပ်ထိုးလဲကျတော့မလိုဖြစ်၍ သူကပဲ ဆီး၍ ဖမ်းပေး လိုက်ရသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အမယ်လေး ပလုတ်တုတ်၊ ငြော် ... ဟီး ... တော်သေးရဲ့၊ ခေါင် ဖမ်းပေးထားလို့”

အန် ... ဘယ်တုန်းက ခေါင် ဖြစ်သွားသလဲတော့ မသိချေ။ ခါတိုင်း ရွဲ့ရွဲ့ပြီး ကိုမြင့်မြတ်ခေါင်ဟု ခေါ်နေသမျှ ခုတော့ ‘ခေါင်’ဆို၍ သူ့မှာ ကော်လာများပင် ထောင်ရတော့မလိုလို။ ခုမှ တွေ့ရသည့် မတော်ရသေးသော ယောက္ခမလောင်းကိုပဲ ဦးညွတ်ဂါရဝပြုရတော့မှာလိုလိုဖြင့် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း

မသိချေ။ သေချာတာကတော့ ခါတိုင်း ရောင်စုံမျက်နှာနှင့် ခုစတုပူးသော တေးတျာဏီမှာ ဒီနေ့မှာတော့ ပန်းချီဆရာတစ် ယောက်က အသေးစိတ်ဖြယ်မှုန်းပေးလိုက်သလို (တကယ်တော့ မာမိတစ်ယောက်ကပါ) လှပတောက်ပြောင်နေသော ကြွေမျက်နှာ လေးသည် သူ့မျက်လုံးထဲတွင် အဆန်းတကြယ်ဖြစ်နေပေသည်။ သူမရဲ့ မိခင်ကလည်း သိပ်အရွယ်မကြီးသေးဘဲ တော်တော်ချော မော့ကျက်သရေရှိသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးပါပေ။

“ခေါင် ရလာဇာယ်ပေါ့နော်၊ ဘယ်က ရလာတာလဲ”

“အင်း ... ဓာတ်ပုံဆိုင်တစ်ဆိုင်ကပါပဲ၊ ကဲ ... တပ်ကြည့် ဦးလေ၊ တပိုနဲ့ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အဟင်း ... ပြေမှာပါ၊ မေမေ တပ်ပေးဦးလေ၊ ငြော် ... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ တျာ့မေမေလေ၊ ဒေါ်ဩနှင့်ဆီ တဲ့၊ မေမေ ဒါ တျာ့ရဲ့ Boy friend လေ”

သူမက အေးအေးဆေးဆေးပဲ မိတ်ဆက်ပေးလိုက် သော်လည်း သူကတော့ မျက်နှာအနည်းငယ်ပူသွားသည်။ တစ်ခါမှ ဒီလို မိတ်ဆက်ပေးတာ မမရသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ယောက္ခမလောင်းကြီးကလည်း အေးဆေးပါပဲ။ သူ့ကိုတော့ ဖော်ရွေနွေးထွေးသောအပြုံး၊ သူမကိုတော့ အပြစ်တင်သော မျက် လုံးများနဲ့သာ ကြည့်လျက် ...

“အေးကွယ် ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ တကယ်ဆို အိမ်မှာ ထမင်းစားလေးဘာလေး ဖိတ်ပြီး အေးအေးဆေး

ဆေး တွေ့ချင်တာ၊ ခုလို ဝရန်းသုန်းကားအနေအထားနဲ့ တွေ့ဖို့ မျှော်လင့်မထားပါဘူး၊ ဒါ့လေမဲ့လည်း စိတ်ထဲ ထင်တော့ထင်နေတာပေါ့လေ၊ မိကျာတစ်ယောက် ဘာများ အမှားလုပ်ချဉ်းမလဲလို့၊ သူ မွေ့တော့လည်း ခုလို မျှော်လင့် မထားတဲ့ပုံစံနဲ့ တွေ့ရတာပေါ့ကွယ် အားနာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ရပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလို အန်တီ နဲ့ ဆုံရတာ ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ”
“အင်းလေ ... မေမေကလည်း ဘယ်လိုပဲ ဆုံတွေ့ ဆုံတွေ့ ဆုံတွေ့ရတာ မင်္ဂလာတစ်ပါးပဲ မဟုတ်လား”

“အေးပါ မင်္ဂလာတစ်ပါးကနေ မင်္ဂလာစစ်စစ်ဖြစ်ဖို့လည်း ကြံဆောင်ကြဉ်း”

“ဟွန်း ... မေမေကလည်း”

သူမက ဘဲရှေ့မှာ ညော်ရသလားဟူသော ပုံစံမျိုးနှင့် အမေကို နှုတ်ခမ်းဆူသည်။ ဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့် မလိုက်ဖက်အောင် ကလေးဆန်ဆန် အမူအရာရှိသော သူမကို ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ငေးမိ ရင်း တေးတျာဏီကို နားလည်ဖို့ အတော်ကြိုးစားရဦးမှာပါလား ဟု အသိဝင်ရသည်။

“အဲဒါသာကြည့်တော့ မြင့်မြတ်ခေါင်ရေ၊ သူက ကိုယ်တိုင် လည်း အသုံးမကျဘူး၊ ပြောရင်လည်း ငါးတန်းကလေးလို နှုတ်ခမ်းဆူမယ်၊ ခြေဆောင့်မယ်နဲ့ ဒီအသက်အရွယ်ရောက် လာတယ်၊ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်မှုလည်း မရှိဘူး၊ အန်တီက

သူ့ကို အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ မိန်းကလေး ဝီဝီသသ နူးနူးညံ့ညံ့သိမ်မွေ့စေချင်တာ၊ ဘာမဆို ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် တိတိကျကျလေးပေါ့၊ ခုတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ အရာရာနဲ့အကြောင်းကြောင်း အမြဲ နမော် နမဲ့နိုင်ပြီး ရုပ်ပျာပျာဖြစ်နေတော့တာပဲ၊ ဘယ်လောက်ပြော ပြော သတိထားပြီးလည်း မပြင်ဘူး ...

သမီးလေးတစ်ယောက် မွေးထားပါတယ်၊ စိတ်တိုင်း ကို မကျပါဘူး၊ အန်တီ ပြင်မယူနိုင်တဲ့ တေးတျာဏီကို သားက ပြင်နိုင်မယ် မျှော်လင့်ပါတယ်”

“ဗျာ ... ဪ အဟင်း”

“မေမေတို့ကတော့ ချုပ်ပြီနော်၊ ဟင်း ... ကဲပါ တျာ့ကို ကပ်ဆောင်းပေးပါဦး”

ခုမှ ဘွဲ့ဦးထုပ်ကို အသည်းအသန်ဆောင်းရင်း သူ့ကို လက်တပြုလုပ်ကာ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမထဲ ဝင်သွားသော တေးတျာဏီကို သူက သဘောကျစွာ ခါးထောက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းတယမ်းယမ်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။ ဒီလိုပုံမျိုးနှင့် လုပ်ငန်း ခွင်မှာ သူနဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုများ စခန်းသွားကြမည်တဲ့လဲ။ စိတ်ဝင်စားစရာတော့ကောင်းလိမ့်မည်။

(၂၀)

“ဟယ်လို ... မောနင်း ... ကောင်းသောနံနက်ခင်း ဖြစ်ပါစေရင်”

ဘိုလိုရော မြန်မာလိုတွေရော ထွက်မိထွက်ရာ ထွက်လျက် တက်တက်ကြွကြွကြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သော တျာကို ရုံးစောင့် ဦးလေးကြီးက မျက်ခုံးပင့်ကာ အံ့ဩသလို ကြည့်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြသည်။ အင်း ... ဒီခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်တဲ့ စတိုင်လ်ဟာ သူတို့သူဌေးလေး မြင့်မြတ်ခေါင်ဆီက ယူထားတဲ့ အိုက်တင်တွေလား၊ မသိပါဘူးနော်။ တျာရဲ့ မြင့်မြတ် ခေါင်ကတော့ အမြဲတစေ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်နေတတ်တာ ပဲလေ။

“အင်း ... တူမကြီး စောလှချည်လား”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးရဲ့၊ ဒီနေ့က တျာ ပထမဆုံး ရုံးစတက်တဲ့နေ့လေ၊ ဒါကြောင့် တမင် အစောကြီးလာခဲ့တာ။

နောက်ကျရင် ကားတွေကလည်း ကျပ်တယ်၊ ခုလို စောစောလာတော့ ရုံးမှာ ပြင်ဆင်စရာရှိတာလည်း အကုန်ပြင်ဆင်လို့ရအောင်လို့”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... ဟုတ်တာပေါ့၊ ဝီရိယရှိတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ အင်း ... ကလေးမက သန့်ရှင်းရေးသမားထက် တောင် စောနေသေးတယ်၊ ကောင်းပါလေ့ ... ကောင်းပါလေ့”

တျာက ဒါပေါ့ဟူသော အပြုံးလေးဖြင့် ပခုံးလေး တစ်ချက်တွန့်တာ သူ့ရုံးခန်းထဲရှိရာသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။ အရင်ဆုံး သူ့စားပွဲကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်သည်။ သူ့အခန်းက ကျယ်ဝန်းသောရုံးခန်းဖြစ်လေရာ ထောင့်တစ်နေရာမှာ တက္ကသိုလ်အတွက် စားပွဲတစ်လုံးပေးထားလေရာ သူနဲ့ကတော့ မခွဲအတူပဲ ဖြစ်တော့သည်။ သူ့စားပွဲပြီးလျှင် ကိုယ့်စားပွဲကို ဖုန်လေးဘာလေး သုတ်ပြီးလျှင် အိမ်က အသင့်ယူလာသော ဖြူဖွေးလှသည့် နှင်းဆီဖြူများကို ဖန်အိုးမှာ လှပစွာ ထိုးစိုက်သည်။ သူက ကော်ဖီကို တစ်နေကုန်လိုလို သောက်တတ်သူဖြစ်လေရာ သူ့အကြိုက် ရွှေလဝန်းကော်ဖီမှုန့်ကို ကော်ဖီဖျော်စက်ထဲထည့်ကာ နှပ်ထားလေသည်။ ပြီးလျှင် တစ်နေ့တာ အချိန်ဇယားကို တစ်ချက်ပြန်စစ်သည်။ အလုပ်ကိစ္စတွေ ရယ်ဒီဖြစ်သွားပြီ ဆိုလျှင်တော့ ကိုယ့်အလှကိုပဲ စစ်ဖို့ ကျန်တော့လေသည်။

ဒီရုံးမှာ ရိုးရိုးဝန်ထမ်းတွေက ယူနီဖောင်းဝတ်ရသော်လည်း တျာကတော့ ချစ်သူရဲ့ စက္ကရီတောရီမို့ ဝတ်စရာမလိုပါ။ သို့သော်လည်း လုပ်ငန်းခွင်ထဲက လူတစ်ယောက်မှန်းသိသာအောင် ဝတ်ဆင်ဖို့ သူက မှာထားသည်မို့ office ware ဆန်ဆန်တွေ စီစဉ်ထားကာ ဆံပင်ကိုလည်း ဖားလျားမချဘဲ အမြဲတစေ ထုံးစွဲထားဖို့ မေမေက အကြံပေးထားသည်။ ဒီနေရာမှာလည်း အတင့်က အားကိုးရလေသည်။ တျာ အင်တာနက်ထဲက ရှာဖွေထားသော ဖန်စီ ကျစ်ဆံမြီး ဆံထုံးထုံးနည်းများကို ပါရမီရှင် အတင့်က စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်လေသည်။

ခုလည်း အတင့် ထုံးပေးလိုက်သော ကျစ်ဆံမြီးဆံထုံး နောက်တွဲလေးနှင့် အဖြူရောင်လွှလွှရှုပ်လေးကို မိနီစကဒ်အနက်ထဲ ထည့်ဝတ်ထားကာ လေဒီရှူးအနက်စီးထားသော တျာပုံစံသည် တကယ်ကို ကြော့မော့သပ်ရပ် စမတ်ကျနေသည်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် အမှတ်ပေးမိသည်ဆိုတော့ သူလည်း အမှတ်ပေးမည် ထင်ပါရဲ့နော်။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ တံခါးက ပွင့်ခွားပြီး သူ့ဒရိုင်ဘာက သူ့ပစ္စည်းတွေနှင့် ဝင်လာသောအခါ သူ ရောက်လာပြီဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပဲ သူက နောက်က ဝင်ရောက်လာပါသည်။ တျာက အလှဆုံးပြီးနေသော အနေအထားဖြင့် သူ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မောနင်းပါ ဆရာ”

ဆရာဟူသော ခေါ်သံကြောင့် သူက တွန့်ခဲနဲ့ ဖြစ်သွားသလို ကိုအေးလွင်ကလည်း ရယ်ချင်တာကို ထိန်းထားသော မျက်နှာဖြင့် သူ့ခြင်းကို နောက်က ထမင်းစားခန်းမှာသွားထားပြီး နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ကိုအေးလွင် ထွက်သွားလျှင် တျာက နောက်ထပ်တစ်ခွန်း ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“မောနင်း ဆရာ၊ ညက ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ရဲ့လား။”

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ မင်း ညတိုင်း ကြည့်နေတဲ့ ကိုရိုးယားကားထဲက ဒိုင်ယာလော့စ်တွေ လာရွတ်မနေစမ်းပါနဲ့။”

“အောင်မယ် ... ရှင်လည်း အဲဒီလို သိနေတယ်ဆိုကတည်းက ရှင်လည်း ကြည့်လို့ပေါ့။”

ခါးမထောက်ရုံတမယ် ခြေဖျားထောက်ပြီး သူ့ကို မေးငေါ့ ပြန်ပက်လိုက်ပုံကို သူက မျက်ခုံးပင့်လျက် တအံ့တဩ ပြန်ကြည့်ကာ ...

“ဟာ ... ဟာ ... မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ ဘီလူးရှင်ကလည်း ချက်ချင်းကို ပေါ်တော့တာပဲ၊ ဒါတောင် အစလေးပဲ ပြောရသေးတယ် ...”

ပုံမှန်ဆက်ဆံစမ်းပါကွာ၊ ကိုယ်က အိုဗာတင်းတွေ သိပ်မကြိုက်ဘူး။

“ဒါဆို မိုင်လိုတော့ ကြိုက်တယ်ပေါ့။”

“ဟက် ... ဟက် ... အလုပ်ကို ကောင်းတောင်းလုပ်
စဉ်းစားစမ်းပါ။ ကံ ... ပြော ဒီနေ့ ဘာတွေ လုပ်စရာရှိလဲ”

“ဒီမနက်ပိုင်းကတော့ ရုံးမှာပဲ နေ့လယ်ကျရင် ထမင်းစား
ရင်းနဲ့ ရှင် ကြော်ငြာဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ကို တွေ့နဲ့
Appointmentပေးထားတယ်။ ပြီးရင် သီလဝါဘက်သွားမယ်
လို့ ရေးထားတယ်။ လှိုင်သာယာစက်မှုဇုန်ဆိုပြီးတော့
စတားပြထားသေးတယ်”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်။ ကိစ္စကတော့ တစ်ခုပဲ ရွေးရမှာပဲ။
သီလဝါနဲ့ လှိုင်သာယာ ဘယ်ကိစ္စကို ဦးစားပေးသင့်တယ်လို့
မင်း ထင်လဲ”

သူ့ပုံစံက တျာကို ပညာစမ်းသောပုံစံဖြစ်သည်။
တျာက မခိုးမခန့်ပြီးကာ ဒါလေးများ ဟူသောပုံစံနှင့် သူ့ကို
အဖြေပေးလိုက်သည်။

“သီလဝါပေါ့”

“အင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖြေတာလည်း မြန်လိုက်တာ
ကိုယ့်ကို တစ်ခုခုဖြေရင် မင်း သတိထားနော်။ ကိုယ်ထဲ
ပုစ္ဆာတစ်ခုဒါ တွက်ပြသလို ဒီအဖြေ ဘာလို့ရလဲဆိုတာ
အကြောင်းပြချက်နဲ့ မေးတာ၊ ရမ်း၍လို့မရဘူး”

“အောင်မယ်လေးဟဲ့ ... ဖြစ်ရသေးတယ်”

“ဟာ ... ဟေ့ ဟေ့ ... မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။
ငါက မင်းရဲ့အထက်လူကြီးနော်၊ မဲ့ကာရွဲ့ကာလုပ်သလိုလို

ငေါ့သလိုလို အထာတွေ လာမလုပ်နဲ့နော်။ သူများတွေရှေ့
မှာ အရိုအသေတန်မယ့်ကိစ္စမျိုးတွေ မလုပ်နဲ့”

“ဟွန်း ... အခုကြောင့် ခုနကပဲ ဆရာလို့ ရိုရိုသေသေခေါ်
တော့ရော ရှင်ပဲ အိုဗာတင်း မပျော်နဲ့လေး ဘာလေး
ဘာလို့ ပြောလဲ”

“အဲဒါက မင်း တကယ် အိုဗာတင်းလုပ်နေမှန်း သိနေတဲ့
ဟာကို၊ ဘာဆရာလဲ လျှောက်ခေါ်နေတယ်။ ဪ ...
နောက်ပြီး (သူက ဆရာကြီးစတိုင်လ်ဖြင့် တျာမျက်နှာကို
လက်ညှိုးထိုးသလို လက်ဝှေ့ယမ်းရင်း ...)

စကားပြောရင် မြန်မာစကားကို မြန်မာလို ပီပီသသ
ပြော၊ အခု လာပြောတာ၊ အခု လာပြောတာတို့၊ အခုကြောင့်
ဆိုတာတွေ မသုံးစမ်းပါနဲ့။ မြန်မာစကားမှာ အဲဒါမျိုးတွေ
ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ မင်းတို့တွေ ဖျက်ဆီးတာနဲ့
မြန်မာစကားက ပျက်ရတော့မယ်။ နောက်ဆုံး မပြောဘဲ
မနေနိုင်ရင်တောင် Facebook က စကားတွေ၊ Facebook
မှာပဲထားခဲ့၊ အပြင်ကမ္ဘာလုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ မကြားချင်ဘူး ...

ဪ ... တစ်လက်စတည်း ပြောထားမယ်။ ဝန်
ထမ်းတွေထဲမှာလည်း အဲဒီလို တရားမဝင် စကားလုံးတွေ
သုံးစွဲနေတာ ကြားနေရတယ်။ စာထုတ်ဖို့ ပြင်ဆင်ပါ။
သုံးရင် ဖိုင်းကောက်မယ်လို့။ ပညာပေး ကာလသုံးလမှာ

နည်းနည်းပဲ ကောက်မယ်၊ နောက်ကျရင် ပိုကောက်မယ်
မင်းပါ ... ပါတယ်”

တျာက သူပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း စုံ့တွဲ
သော မျက်နှာကို ဘယ်လိုပြင်ဆင်ရင်း ဘာပြန်ပြောရမှန်း
အောင်ကို နှုတ်ခမ်းတွေက လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေရသည်။ သူ
အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် လူငယ်ဆန်မှု မရှိဘဲ ပစိပစပ်များ
ယောက်ျားဆိုတာ ခုမှ တဖြည်းဖြည်း ပိုသိမြင်လာရတာမျိုး
လား။ ဒီလူနှင့် တျာ ဘယ်လို အလုပ်လုပ်ရမည်ဆိုတာ ရင်
တော့ချေပြီ။

“ပြော ... ပြော။ ပြောချင်တာရှိရင် ပြောချလိုက်၊ ဝါ
ကြီးတပြင်ပြင်နဲ့ လှုပ်လှုပ်ရွရွ လုပ်မနေနဲ့”

တွေ့လား ဒီလူဟာ ဘယ်လောက်မုန်းစရာ ကောင်
လိုက်လဲ ဆိုတာ။ သူ ပြောဆိုဆိုလို့ ပြောမယ့်ဟန်ပြင်
စကားတို့ဟာ ထွက်မည့်ဆဲဆဲမှာပဲ တားမြစ်ခြင်း ခံလိုက်ရ
သည်။

“နေဦး ... နေဦး ... မင်း ဘာမှပြန်မပြောနဲ့တော့။
ပြန်ပြောနေရင် ဇာတ်လမ်းက ပြတ်မှာမဟုတ်တော့
ခုန ကိုယ်မေးတာပဲ ဖြေတော့၊ လိုရင်းစကားက ပျောက်
ပျောက်သွားတယ်။ သီလဝါနဲ့ လှိုင်သာဏာ ဘယ်ကို
သင့်တယ်ဆိုတာ ဖြေ”

“သီလဝါပေါ့”

တျာရဲ့မဆိုင်မတွဲ ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ဖြေလိုက်သံ
ကြောင့် သူက မျက်ခုံးပင့်ရင်း ဘာကြောင့်လဲဟု ပြန်မေးသည်။
“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ဘုရင့်နောင်တံတားက ဒီအချိန်ဆို လှုပ်
မရအောင် ပိတ်နေတဲ့အချိန်လေ။ ဒီအချိန်သွားရင်း ကား
ပေါ်မှာပဲ ငုတ်တုတ်မေ့သွားမှာပေါ့။ ဘာအကျိုးမှ မရှိဘူး
ဟိုကို စက်ရုံပိတ်ချိန်လောက်မှ ရောက်သွားလိမ့်မယ်။
ဒီတော့ အလုပ်ပိုဖြစ်နိုင်တဲ့ သီလဝါဘက်ကို သွားတာ
အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဪ ... ဪ ... တော်တော်ကို ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်စွာ
တွေးခေါ်လိုက်တာပဲနော်”

“ဒီမှာ ... ရှင် မဖတ်ဖူးဘူးလား။ အမေရိကန်သမ္မတ
အိုဘားမားက ပြောဖူးတယ် ကိစ္စတစ်ခုကို Common
sense နဲ့ပဲ အရင်တွေးပါ ဆိုတာလေ။ အဲဒါဟာ အမှန်
တရားနဲ့ အနီးစပ်ဆုံး အဖြေကို ထွက်တယ်တဲ့။ ရှင်သွား
ချင်တဲ့နေရာကို ဟယ်လီကော်ပတာနဲ့ မသွားနိုင်သေးသရွေ့
တော့ Yangon Traffic ကို အရေးတကြီးကိစ္စတစ်ခုအနေ
နဲ့ ထည့်စဉ်းစားသင့်တယ် မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း ... ဟုတ်ပါတယ် ... ဟုတ်ပါတယ်။ မင်း တော်
ပါတယ်၊ အိုခေ ... ဒီနေ့ တစ်နေ့တာကိုလည်း မင်း
အကောင်းဆုံး ကျော်ဖြတ်နိုင်ဖို့ မျှော်လင့်တယ်၊ စကြာရ
အောင်”

သူက Let's start ဆိုသော သဘောနှင့် မေးထုတ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်လျှင် တျာကလည်း ဒီနေ့တစ်နေ့ကုန် အမှားမှ မပါပါစေနဲ့၊ မလွဲပါစေနဲ့ဟု တိတ်တခိုး ဆုတောင်းကြီးစွာသော သတိနှင့် အလုပ်တွေကို စ run လေသည်။ ဓနတိက ဘုရားကို သေချာရှိခိုးခဲ့တာကြောင့်လား၊ ဒါမှမဟုတ် အခရာရာ ဂရုစိုက်ဆောင်ရွက်သောကြောင့်လားတော့ မပြောတတ်တစ်နေ့ကုန် အဆင်ပြေခဲ့သည်။ တာဝန်ဟူသမျှ ပြီးဆုံးပြီး နှစ်ဆင်းခါနီးထိ အလွဲအမှားတစ်ခုမှ မရှိဘဲ အလုပ်တာဝန်များကို ပြီးမြောက်ခဲ့ပြီဟူသောစိတ်ဖြင့် တျာ မျက်နှာကား ပျော်တပြုံးဖြူဖြစ်လာသည်။

သူကလည်း တျာကို ပြုံးစိစိ လှမ်းကြည့်ရင် တစ်ခုခု ပြောချင်ပုံရတာမို့ တျာက ဦးအောင်ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ တျာရဲ့ အရည်အချင်းကို သဘောကျတယ် မဟုတ်လား”

“ဟက် ... တစ်ရက်တည်း ရှိသေးတာကွာ”

“ဟင်း”

တျာက ချီးကျူးမခံရသော ကလေးတစ်ယောက်လို နှုတ်ခမ်းဆုလိုက်လျှင် သူက အဲဒီပုံစံလေးကို သဘောကျသလိုဖြင့် သူ့စားပွဲမှ ထလာကာ တျာအနားသို့ ရောက်လာသည်။ တျာကလည်း သူ့ကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဖြင့် စကားလှမ်းပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ တျာ ဘာအမှားမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး မလွဲခဲ့ဘူးလေ”
 “အင်းပေါ့ ... အဲဒီတော့ မင်းကို ဆုချရမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

တျာက နံရံနားမှာ ရပ်နေသဖြင့် သူက အနားသို့ ရောက်လာပြီး တဖြည်းဖြည်း ကပ်လာသဖြင့် ရင်တွေအရမ်းခုန်လာကာ လက်ဖျားတွေက ချက်ချင်းအေးစက်လာသည်။ ဘုရားသခင် ... သူ ဘာလုပ်မလို့ပါလိမ့်။ သူ့နဲ့ တျာဟာ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာ သုံးလနီးပါး ရှိတော့မည် ဆိုပေမယ့် ခုချိန်ထိ အနမ်းလေးတစ်ပွင့်သော်မှ မခြေဖူးကြသေးတာ 2015 ရဲ့ လူသားစစ်စစ် ချစ်သူတွေရယ်ပါ။ အခု တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငဲ့မိုးနီးကပ်လာသော သူ့မျက်နှာကြောင့် တျာဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ စိတ်တွေ အရမ်း လှုပ်ရှားလာကာ ပါးစပ်ကရွစ်ရွစ်၊ နှာခေါင်းပွစိပွစိ ဖြစ်လာသည်။ သူကတော့ တျာ ဖြစ်နေတာကို မသိတာလား သူ့ဖီးလိန်နဲ့ ငြိမ့်နေတာလားတော့ မပြောတတ်၊ တစ်စုံတစ်ရာသည် ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းနှင့် အနီးကပ်ဆုံးနေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်ဟု ခံစားရပြီးနောက်မှာ နှာခေါင်းထဲက ယားယံမှုသည်လည်း ဘယ်လိုမှ ထိန်း၍ မရနိုင်တော့ဘဲ ...

“ဟပ် ... ဟပ်ချိုး”

အား ... သွား ... သွား ... သွားပြီ။ အားပါးတရကြီး ချေချလိုက်သော တျာ နှာချေမှုကြောင့် သူ့မျက်နှာတွင် နှာရည်တွေ စင်သွားမလား ဆိုတာ မေးစရာတောင် လိုမည်မထင်တော့ချေ။ အရမ်းကို စိတ်ဓာတ်ကျစွာ၊ မဝမှမရဲဖြစ်စွာနှင့် သူ့

မျက်နှာကို မျက်လုံးတစ်ဖက်တည်းနဲ့သာ မရဲတရဲ ကြည့်လိုက်လျှင် တျာကို ညှစ်ပစ်ချင်လောက်အောင် အံကြိတ်နေသော သူ့ရုပ်သွင်ကို ရင်မဆိုင်ရဲစွာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဆော ... ရီး”

ဆောရီး တစ်ခွန်းကို ဖျစ်ညှစ် ပြောထွက်ရသော တျာကို သူက နှာရည်တွေစက်လက် ဖြစ်နေသော မျက်နှာနဲ့ပဲ ရိုထေ့ထေ့ ပြောသည်မှာ ...

“တေးကျာဏီ ... မင်းကတော့ အစဉ်အလာမပျက်ပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟို ... ဟိုလေ”

တျာ ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်သေးခင်မှာပင် သူက ချာခနဲ လှည့်ထွက်လို့ သွားခဲ့ပြီ။ ချစ်သူဆီက ပထမဆုံး အကြင်နာလေးကိုတောင် ရိုမန်ဖြစ်စွာ လက်ခံရရှိဖို့ အခွင့်အရေးမပေးခဲ့သော တျာ ကံကြမ္မာအတွက် ဘယ်လို ယတြာမျိုးကို ချေရမလဲဆိုတာ စဉ်းစား၍တောင် မတတ်တော့ချေ။

(၂၁)

အလွဲဒေဝီ တေးကျာဏီ ဟူသောဘွဲ့ကို စလွယ်ပေးပြီး အပ်နှင်းချင်လောက်အောင် သူမရဲ့အလွဲများသည် သူ့အပေါ်သို့သာ အများဆုံး ရိုက်ခတ်ခဲ့သည်ဆိုလျှင် သူမရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်နေသောကြောင့်များလားဟု စိတ်ရှူးပေါက်စွာ စဉ်းစားခဲ့မိသည်အထိပါ။ သူမသည် ဘယ်လိုနက္ခတ်နှင့် ယှဉ်မွေးဖွားလာမှန်း ခေသိအောင်ကိုပင် တစ်နေ့တာလုံး ဘာအလွဲမှ မလုပ်ဘူးဆိုလျှင် ဆောင် ခလုတ်လေးတိုက်လိုက်ရမှ၊ ပစ္စည်းလေးတစ်ခုလောက် ဆော့ လွတ်ကျလိုက်ရမှ ဆိုသူမျိုး။ အလုပ် လုပ်ရာမှာ ပီရိယ ချိုပြီး အရည်အချင်းရှိတယ် ဆိုပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံ တလွဲတွေ ထုပ်တတ်သဖြင့် ဘယ်အချိန် ဘာလုပ်လိုက်မလဲဆိုတာ တတိတ်ထိတ်နှင့် ရင်တုန်ရသည်မှာလည်း ဦးဘညွန့်ရဲ့ ချစ်ဒုက္ခ မဟုတ်ဘဲ မြင့်မြတ်ခေါင်ရဲ့ ချစ်ဒုက္ခပေပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ သူမသည် ချစ်သူတွေဟူသော ပုံစံမျိုးထက် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် စကားနိုင်လှနေသော ကြောင်နှင့် ကြွက် ပုံစံနဲ့သာ ပိုတူသည်ဟု ခံစားရလေသည်မှာ သိပ်ရိုမန်မ ဖြစ်သော အချစ်ကြောင့်ပေးလားတော့ မပြောတတ်ချေ။ သူ ဆိုသည်မှာလည်း ကိုယ့်ချစ်သူကို တယုတယနေဖို့ထက် ဆရာလုပ်ဖို့ ဆုံးမဖို့ အလုပ်သဘောတွေ နားလည်ကျွမ်းကျင်ဖို့ သင်ကြားပြသ နေရတာတွေသာ များသည်မဟုတ်ပါလား။ သူမကလည်း ဒါကို တစ်စက်မှ ကွန်ပလိန်မတက်၊ အလုပ်ကို စိတ်ဝင်တစား သင်ယူ သည် ဆိုတော့လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ချစ်သူတွေဆိုတာကို ဘယ်လို အရာနှင့် Alarm ပေးရမလဲဆိုတာ အေးအေးဆေးဆေး ရှိတဲ့ အချိန်မှာ ပြန်စဉ်းစားယူရသည်။ သူနှင့် ငယ်ငယ်တည်းက ပေါင်းလာသော သူငယ်ချင်း ထက်မြက်ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ရဲ့ သမီးရည်းစားပုံစံကို ကြားရသောအခါ တော်တော်အံ့သြလေ သည်။

- “မင်းတို့ဟာက ချစ်သူတွေရော ဟုတ်ကြရဲ့လားကွာ”
- “ဟင်း ဟင်း ... အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်ကွာ”
- “ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးလို့ မြင်နေတယ်”
- “အေး ... မင်းလိုပဲ ငါလည်း something တော့ wrong နေတယ် ထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီပုံစံက ငါတို့နှစ်ယောက် လုံးအတွက်တော့ အဆင်ပြေတယ် ထင်ပါတယ်”

“သေချာလို့လားကွာ၊ မိန်းကလေးဆိုတာက အလှလှ အချောမော ကြိုက်တာ၊ မင်းကောင်မလေးကို လက်ဆောင် လေးတွေ ဘာတွေပေး၊ ဒင်နာလိုက်ကျွေးတာတို့ ဘာတို့ မလုပ်ဖြစ်ဘူးနဲ့ တူတယ်”

သေချာပါသည်။ သူ အဲဒါတွေလည်း မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ သလို ရုံးမှာ နေ့တိုင်းတွေ့နေရတာမို့ တကူးတက date တာ လည်း မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး ထင်သည်။ ကြည့်စမ်း ... ထက်မြက် ထောက်ပြတော့မှပဲ သူ့မှာလည်း ပျက်ကွက်မှုတွေ ရှိတာပဲလား ဟု ပြန်မြင်ယောင်လာရသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ပျက်ကွက်မှု အစစ်ကြီးတော့ရယ်လည်း မဆိုနိုင်ဘူးမလား။

“အင်း ... အဲဒါကတော့ သူနဲ့ ငါနဲ့က မိုးလင်းကမိုးချုပ် မခွဲစတမ်း အတူတူ ရှိနေရတာလေကွာ။ ငါ ပင်ပန်းသလို သူလည်း ပင်ပန်းတာပဲ၊ ဒီတော့ ငါနားချင်တဲ့ အချိန်မှာ သူလည်း နားချင်တယ်၊ ရုံးပိတ်ရက်ဆို ငါ အိမ်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေချင်သလို သူလည်း အေးအေးဆေး ဆေး နေချင်မှာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် weekend ဖြစ်လည်း အထွေအထူး မ date ဖြစ်တော့ဘူးကွာ”

“ဟင်း”

ထက်မြက်က ဟင်းခနဲ မြည်သံကို အသံအကျယ် ကြီးထွက်အောင် ရှုံ့မဲ့အော်ဟစ်လေသည်။ သူကတော့ တေးတျာဇင် ရဲ့ရုပ်သွင်ကို မျက်လုံးထဲ ပုံဖော်မြင်ကြည့်နေမိသည်။ သူမ

ကြည့်ရတာရော ဒီအနေအထားကို သဘောကျ ကျေနပ်မှုရှိရဲ့လား။ အင်း ... သူ့ အကဲခတ်မိသလောက်ကတော့ သူမက ဘယ်လိုမှ မနေအောင် သက်သောင့်သက်သာ ရှိပုံပါပဲ။ ဒီလိုပုံစံဟာ သူမအတွက် အဆင်ပြေဆုံးပဲ ထင်ပါရဲ့။ ကိုယ့်ကို အကြင်နာပေးတော့မယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာကို နှာရည်တွေ နှာဖတ်တွေစင်ပြီး ပေပွအောင် လုပ်ခဲ့တာက လွဲလို့ပေါ့လေ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ချစ်သူ မိန်းကလေးပဲကွာ။ ကံကြမ္မာအနေအထားအရ သူနဲ့ ကိုယ်နဲ့ အကြင်လင်မယားဖြစ်တဲ့ အထိ ဖူးစာပါ၊မပါ မသိနိုင်ပေမယ့် ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ အချိန်တွင်းမှာတော့ ကိုယ့်ချစ်သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဂရုတစိုက်ရှိပါကွာ။ ဒီအတိုင်း အဆင်ပြေတယ်ဆိုပေမယ့် ဒင်နာစားဖို့ မင်း date လိုက်တယ်ဆိုရင်လည်း သူ ဝမ်းသာမှာပဲ ...

Weekend ကို သပ်သပ် အချိန်မပေးနိုင်ဘူး ဆိုရင် တောင် ရုံးအပြန် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး Light food လေး ဝင်စားတာတို့ ဘာတို့ အဲလောက်တော့ မင်းဘက်ကပေးဆပ်သင့်တယ်”

ထက်မြက်စကားကို သူက လက်ခံသောအားဖြင့် အကောင်အထည်ဖော်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့လေသည်။ နောက်တစ်နေ့ ရုံးရောက်သောအခါ သူမကို တစ်ချက်အကဲခတ်ပြီး စကားစ၊ဖို့ ကြည့်မည်။ သူမကတော့ ဘာမှမသိရှာသေး။ တေးတျာဏီကို

သူမ မသိအောင် တိတ်တခိုး အကဲခတ်ရတာက သူ့အတွက် ခဲစားချက် တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်စေပါသည်။ ဒီနေ့တော့ တေးတျာဏီသည် ရှုပ်အဖြူကော်လာပါသော အင်္ကျီပေါ်မှာ ပန်းနုရောင်ဆွယ်တာအပါးလေး ထပ်ဝတ်ထားပြီး မီးခိုးရောင် စတိုင်လ်ဝန်အနက် အကျပ်လေးဖြစ်ကာ ဆံပင်ဖားလျားချလာပုံထောက် ခေါင်းလျှော်လာဟန် တူပါသည်။

သူက စကားပြောဖို့ရာ အနားသို့ မသိမသာ တိုးကပ်သွားစဉ်ဝယ် သူမက ဖိုင်တစ်ခု ကြည့်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ လှည့်အတွက် တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားလျှင် ထုံးစံအတိုင်း တစ်နေ့တာတွင် အကြားရဆုံနှစ်ကား ဆောရီးကို စတင်နားဆင်ရသည်။

“ဟင်း ... ဖြစ်ရမယ်”

“ဘ ... ဘယ် ... ဘာလုပ်ချင်လို့လဲလို့”

ဘာပြန်ပြောရမုန်း မသိခင်မှာပဲ သူ့နှာခေါင်းထဲသို့ ရှိုက်ခနဲ တိုးဝင်လာသည်မှာ သူမထံက နေ့စဉ်ရနေကျဖြစ်သော ချိုချိုချင်ချင် မွှေးရနံ့လေးတစ်ခုပါ။ ဟိုးယခင် စတွေ့ဖူးတည်းက မသိမသာရခဲ့သော ယခု သိသိသာသာ ရနေပြီဖြစ်သော ချိုချိုချင်ချင်မွှေးရနံ့လေးဟာ ဘာများဖြစ်မလဲလို့ သူ အမြဲပဲ တွေးကြည့်နေခဲ့ဖူးတာပါ။ ကိုယ့်ချစ်သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သုံးသော မွှေးရနံ့ပစ္စည်းဟာ ဘာလဲဆိုတာ မသိသေးဘူးဆိုတော့ သူ နည်းနည်းများ ညှဲရာကျနေပြီလား။

“အဟမ်း ... မင်းဆီက ရနေတာ ဘာအနံ့လဲ”

“ဟမ် ? ”

သူ့စကားကြောင့် သူမက မျက်လုံးပြူးသွားကာ နှာခေါင်းကလည်း ပွစ် ပွစ် ဖြစ်သွားသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို အနံ့လိုက်ခံနေသော ပုံစံက ရယ်ချင်စရာမို့ ပြူးစိစိ ဖြစ်သွားပြီး သူမကို လက်ပိုက်ကာ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ ကဲ ... ဘယ်အချိန် ထိ အနံ့လိုက်ခံဦးမလဲ။

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဘာတွေ အနံ့ခံနေတာလဲကွ”

“ဟင် ... ရှင်ပဲ မင်းဆီက ရနေတာ ဘာအနံ့လဲဆို။ တျာ ဆီက ဘာအနံ့ရလဲလို့ ရှုကြည့်နေတာလေ”

“ဟက် ... ဟက် ... မင်းကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဲဒီ လောက်တောင် ယုံကြည်မှု မရှိဘူးလား၊ ကိုယ်က မင်း ဆီက ရနေတာ ဘာအနံ့လဲလို့ မေးရင် ဘာရေမွှေးနဲ့ဟေ့ ဆိုပြီး ခပ်ကြွားကြွားလေး ပြန်ဖြေရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

သူ့စကားကို သူမက တွေခနဲ စဉ်းစားနေပြီးမှ ခြေထောက် သိပြီ ဟူသော အပြုံးလေး လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်ရင်း ရှင် ကျွန်မဆီက မွှေးရနံ့ကို သဘောကျနေတာမှလားဟု မျက်ဆန် ထောင့်လေးကို ဝင့်ချိုကြည့်ပြီး မျက်လုံးနှင့် စကားပြောလိုက်ပုံ လေးဟာ သူ့နှလုံးသားထဲသို့ တန်းခနဲ ဝင်သွင်းလေသည်။ အင်း တေးတျာလီဟာ စတွေ့တည်းက ချစ်ဖို့ကောင်းသော မိန်းကလေး ဆိုတာ သူ ရိပ်မိခဲ့တာပဲလေ။

“ဪ ... သိပြီ။ ရှင်က တျာ သုံးတဲ့ မွှေးရနံ့ကို သိချင် နေတာလား”

“အင်း ... သိချင်တယ်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သိရရင် တော့လည်း ကောင်းတာပေါ့”

“တျာ က သိပ်အကောင်းစားကြီးတွေ မသုံးနိုင်ပါဘူး”

“ဒီလောက် မွှေးနေတာ မကောင်းဘူးလား။ အနံ့ကလည်း အပေါ့စားအနံ့တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

သူ့အပြောကို သူမက မျက်လုံးဝိုင်းပြူးပြုရင်း ဝမ်းတွန့်ပြကာ ဖိုင်းတွေကို စိထပ်ရင်း ဖြေသည်။

“သူ့တစ်ခုတည်း ဆိုရင်တော့ အဲဒီလောက် မွှေးမယ်ထင် ဘူး။ တျာက သူ့အနံ့ကို အရမ်းကြိုက်လို့ shower ရော lotion ရော Body Mist ရော အဲဒီ အမျိုးအစား တစ်မျိုး တည်းကိုသုံးတော့ အနံ့က အရမ်းစွဲပြီး မွှေးနေတာဖြစ် မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသုံးမျိုးထဲမှာ Lotion က အမွှေးဆုံးပဲ”

“ဪ ... မွှေးပါတယ်ဆိုမှ ကြော်ငြာက ဝင်နေပြန်ပြီ”

“ဘာလဲ ရှင် လိုက်သုံးချင်လို့လား ... ခီ ခီ။ တျာ ဒါကို သုံးလာတာ သုံးနှစ်လောက်ရှိနေပြီ။ Victoria's Secret က Love Spell ဆိုတဲ့ အမျိုးအစား၊ အဲဒါက ဒီလို ချိုချို ချဉ်ချဉ် Cute ဖြစ်တဲ့ အနံ့မျိုး”

ဪ ဟု စိတ်ထဲမှ သူမက မှတ်သားထားလိုက် သည်။ over sea တွေ မကြာခဏ ထွက်ရသော သူ့အတွက် သူမ

သုံးလေ့သုံးထရှိသော Cosmetics လေးတွေ မှတ်သားထားပြီး လက်ဆောင်ပေးချင်လှသည်လေ။ ချစ်သူယောက်ျားဆိုတာ ကိုယ့် ချစ်သူမိန်းကလေး ပျော်ရွှင်အောင် ဖန်တီးပေးဖို့ တာဝန်ရှိသည် ဟု ထင်မြင်ယူဆလာရပြီ။

“မင်း ညနေ ဘာအစီအစဉ်ရှိလဲ”
“ရှင် ... ဟင် ... ဪ ... မရှိပါဘူး ဘာလို့လဲ”
“ဪ ... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ညနေကို မင်းစားချင်တာ တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးမလို့ပါ။ ဘာစားချင်လဲ”
“ဒီနေ့ ရှင်မွေးနေ့လား”
“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“မသိဘူးလေ ... ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ပြောနေလို့”
“ဟင် ... မုန့်ကျွေးမယ် ပြောတာ ဘာထူးဆန်းလို့လဲ”
“ဆန်းတာပေါ့ ရှင်က ဘယ်တုန်းက ကျွေးဖူးလို့လဲ”

ခါတိုင်းဆိုလျှင်တော့ သူမ စကားကို သူက မျက်စောင်းကဲ ကြည့်မိမည် ဖြစ်သော်လည်း ဒီတစ်ခါတော့ ထူးထူးခြားခြား သနားသွားရသည်။ ဖျတ်ခနဲပဲ ထက်မြက်ကို သတိသွေး ရသေးကာ ဒီကောင်သာကြားလျှင် ဘာများပြောမလဲဟု တွေးမိ သွားသည်။ ချစ်သူဖြစ်တာ ရက်စွဲများစွာ ရှိခဲ့တာတောင် ခုချိန်ထိ သူမကို ဒင်နာကောင်းကောင်း မကျွေးဘူးသေးသဖြင့် ဒီမိန်းကလေးက သူ့မွေးနေ့လားဟု ထင်ရသည့်အဖြစ်။

“အင်း ... ဒါဆို ဒီနေ့ညနေ ဘာစားချင်လဲ”

“အမ်း (သူမက မေးစေ့ကို လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ကာ ဆေတ္တစဉ်းစားဟန်ဖြင့်) ဒုတ်ထိုး”

“ဘာ ဒုတ်ထိုးလဲ”

“ဝက်သားဒုတ်ထိုးလေ၊ နားရွက်၊ နို့အုံ၊ ဝက်သည်း၊ အဆိပ်တံအူ အားလားလား ... ပြောရင်းနဲ့ စားချင်လာပြီ။ ညနေ စိမ်းလန်းစိုပြေမှာ လိုက်ကျွေးလေ ... နော်”

ပူဆာသလို အပြောလေးကို ရင်ထဲမှာ ကြွေရသော်လည်း သူက အပြင်မှာ ဒုတ်ထိုးစားလေ့စားထ မရှိပါ။ မရှိဆို သူ စားဖူးတာပင်လျှင် ဆယ်တန်းလောက်က နောက်ဆုံးဖြစ်မည် ထင်ပြီး မစားတာ တော်တော်ကို ကြာခဲ့ပြီ။ သူ စားချင်လျှင် မေမေက အိမ်မှာပဲ လုပ်ကျွေးလေ့ရှိသည်။ အပြင်က ဒုတ်ထိုးကို စားဖို့ သူ စိတ်မသန်ချေ။

“အင်း ... ကိုယ်က အပြင်က ဒုတ်ထိုးကို သိပ်စားလေ့ မရှိဘူး။ မရှိဘူး ဆိုတာထက် စားကိုမစားတာ။ မင်း တခြားဟာ စားပါလား။ ပီဇာ မကြိုက်ဘူးလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဒုတ်ထိုးနဲ့ နီးစပ်တဲ့ ကိုရီးယားအသားကင်တို့ ဘာတို့”

“ဟင့်အင်း ... ဒုတ်ထိုးဟာ ဒုတ်ထိုးပဲပေါ့၊ ဘာနဲ့မှမနီးစပ်ပါဘူး။ ရပါတယ် ရှင်က စားဖို့အဆင်မပြေရင်လည်း နောက်မှ တစ်ခုခု သွားစားကြတာပေါ့ ...”

တျာကတော့ ရှင် ခုနက မေးလိုက်တည်းက စိမ်းလန်းစိုပြေထဲ၍ ဒုတ်ထိုးပန်းကြီးကို မြင်ယောင်ပြီး အား... ရှုလွတ် (သူမက လက်ဆယ်ချောင်းကို ဒုတ်ထိုးပန်းပုံစံ လုပ်ပြပြီး တကယ်ပဲ လျှာသပ်လိုက်သေးသည်) တျာကတော့ ဒီနေ့အဖို့ ဒုတ်ထိုးမစားရရင် အိပ်ပျော်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ရုံးဆင်းရင် အိမ်အပြန် ဝင်ကိုစားတော့မှာ”

ဒုတ်ထိုးနဲ့ ပတ်သက်လာလျှင် မျက်လုံးတွေက အရှည်တဖျပ်ဖျပ် လက်လာတာမို့ သူက စိတ်ပျက်ရယ်ချင်သလို နှာခေါင်းထဲမှ လေထွက်ရုံ ချိခနဲ ရယ်မိသည်။ ပြီးတော့ ခါတိုင်းက ဘယ်လိုမှ စားဖို့စိတ်မကူးသော ဒုတ်ထိုးကိုလည်း သူမကို ဂရုစိုက်သည့်စိတ်ဖြင့် လိုက်လျောဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ဖြစ်လို့နေလေသည်။

“ကဲပါ ... မင်းကို ဂရုစိုက်တဲ့အနေနဲ့ ကိုယ် လိုက်ကျွေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ဒုတ်ထိုးက စိတ်ချရပါတယ်နော်”

“FDA ရဲ့ ထောက်ခံချက်တော့ ရမထားဘူး ထင်တယ်”

သူက ရွဲ့ဖြေတာလား၊ တကယ် အကောင်းဖြေတာလား ခွဲခြားမရအောင် ရုပ်က မှင်သေလွန်းသည်။ ရုပ်ကတော့ သူ စိတ်ပါနေမှန်း သိသဖြင့် စားချင်စား မစားချင်နေ တို့ကတော့ တို့ကတော့ ... တို့ကတော့ ဝေးဝေးကနေ ဆုတောင်းပေးမယ် ... ရုန်းထွက်လို့ လွတ်မြောက်နိုင်ပါစေ ... ဟူသော ဗဒင် သီချင်းစာသားလို ဖြစ်နေသည်။

“အိုခေလေ ... ရုံးဆင်းရင် သွားတာပေါ့၊ ကဲ ... ခုတော့ ရေခန်းကြမ်းတစ်ခွက်လောက် ယူလာပေး၊ ရေခန်းပူပူလေး သောက်ချင်နေလို့”

“အိုခေ ... ခဏနေ ရစေရမယ်”

သူမက ရွှင်လန်းသောအပြုံးဖြင့် အခန်းထဲမှ လှစ်နဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ခဏဆိုပြီး ဆယ်မိနစ်ကြာချိန်ဝယ် အဖုံးအုပ်ထားသော ကြွေမတ်ခွက်လေးဖြင့် ရေခန်းကြမ်းကို ယူဆောင်ကာ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့ဆေးနားမှာ လာချပေးရင်း...

“ဟိုဒင်း .. ဒီနေ့ညနေ တကယ် ဒုတ်ထိုးနော်”

“အေးပါ ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဖမ်းတာ ... ဖမ်းတာ”

“ဘာဖမ်းတာလဲ”

“ကွန်ဖမ်း (confirm) တာလေ။ အိုခေ ... အိုခေ”

သူမက လက်ပြပြီး ထွက်ခွာသွားလျှင် သူက အသာပြုံးကာ ရေခန်းကြမ်းသောက်ဖို့ ခွက်အဖုံးလေးကို အသာဖွင့် ထိုက်သည်။ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော ရေခန်းကြမ်းက ခါတိုင်း လက်ဖက်ခြောက်ထက် ပိုမွှေးနေသလိုပါပဲလား။ အင်း ... ဒီလိုဆိုရင် သူမနဲ့အတူသွားမည့် စိမ်းလန်းစိုပြေယျာဉ်ဆီမှာလည်း ခါတိုင်းနေ့ရက်တွေထက် သာလွန်မည်ဟု သူ မျှော်ဆင်ရင်ခုန်ခွဲမိသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ ... ..။

(၂၂)

ဒါပေမဲ့သည် ဒါပေမဲ့ ဖြစ်သည်။ ကိစ္စရပ်တိုင်း
 ဒါပေမဲ့နှင့် မဆက်လို ဆက်ရန်မလိုပေမယ့် တေးတျာထီ
 ပတ်သက်သော ကိစ္စရပ်တိုင်းကိုတော့ ဒါပေမဲ့နှင့် ဆက်ရပေမည်
 ထိုနေ့က သူမ ယူလာပေးသော ရေခဲခွေးကြမ်းကို သောက်ခဲ့သည်။
 ညက အိပ်ရေးပျက်သဖြင့် အအေးမိကာ ဖျားချင်သလိုလို ဖြစ်
 သော ဓန္ဒာကိုယ်ကို ပရာလေးတစ်လုံးအွန်ကာ ရေခဲခွေးပူပူ
 မှုတ်သောက်နေလျှင် သက်သာသွားမည် ထင်ခဲ့သည်။ တကယ်
 လည်း သက်သာခဲ့ပါသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဒါပေမဲ့ပေါ့နော်
 ဒါပေမဲ့ နောက်မှာ ဆက်ဖတ်စရာတွေ အများကြီး ကျန်သေးသည်။

ညနေ ရုံးဆင်းတော့လည်း သူမနဲ့အတူ စိမ်းလမ်း
 စိုပြေသို့ သွားခဲ့သည်။ သူမကားကို သူ့ဒရိုင်ဘာက မောင်းနှင်
 သူ့ကားကို သူကမောင်းကာ သူမနဲ့အတူ သာယာကားပိတ်သော
 ညနေရုံးဆင်းချိန်ကို ကျော်ဖြတ်ကာ စိမ်းလန်းစိုပြေကို ရောက်

သည်။ အင်း ... သူသာ ဒီနေရာကို မရောက်တာ။ ရုံးပိတ်ရက်
 ... end မဟုတ်လည်း ဒီလိုနေရာတွေမှာ လူက အပြည့်ပါပဲ
 ... သူမနှင့်အတူတူ ဒုတ်ထိုးစားသည်။ သူက သိပ်မစားပေ
 ... သူမစားနေတာကို ကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးရသည်။ အဆိပ်တိတ်
 ... အူ ... အူ၊ နားရွက် ... နားရွက်၊ နို့အုံ ... နို့အုံ၊ လျှာ...
 ... သူ စသဖြင့် အသားလှီးသူကို လက်မားပြတ်မတတ် လက်ညှိုး
 ... ထိုးထိုး အော်ဟစ်တောင်းဆိုနေပုံကို သူက တအံ့တဩ ငေး
 ... ဘာနေရသည်။

“စားလေ ... ကောင်းကျွေးလား။ ဒီလောက်ကောင်းတာကို
 အမ်း ... အမ်း ... ဦးလေး အချင်းတိုင်လေး လုပ်ပါဦး။”

သူ့ကိုလည်းပြော ကိုယ်တိုင်လည်း အားပါးတရ
 ... ပြောနေသောကြောင့် သူတောင် စိတ်ပါလာကာ လက်သွက်လာ
 ... သည်။ စားလို့ ကောင်းတာပဲ ဟူသော အစွေးဖြင့် သူ့ဘေးမှာ
 ... တုတ်ချောင်းလေးတွေ များလာခဲ့သည်။ စားသောက်ပြီး ဗိုက်တင်း
 ... သွားသောအခါ ဥယျာဉ်ထဲ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ သူမရဲ့
 ... ဆောက်တတ်ရာရာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စကားတွေရယ်၊ အေးမြသော
 ... အင်းလျှားလေညှင်းရယ်၊ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော ပတ်ဝန်းကျင်
 ... အနေအထားကြောင့် သူ့စိတ်တွေလည်း အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ
 ... ဆွဲပါးလာရသလို သူမကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူး
 ... နေဟန်မို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပျော်အောင်ထားနိုင်တာ

ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ဂုဏ်ယူစရာပါလားဟု နားလည် သလိုလို ရှိလာသည်။

အဲဒီ ဂုဏ်ယူစရာသည် အရာအားလုံးကို ကျေနပ် ဝီတိဖြစ်ပြီးသည့်အချိန် သူမနှင့် ညဘက်မအိပ်ခင် ဖုန်းပြောပြီး သည်အထိပဲ ခံမလား။-နောက်လည်း မကြာ မကြာ သူမစားရင် တာတွေ လိုက်ကျွေးဦးမည် ကတိပေးအပြီး သူလည်း ကြည့်မှသာ ယာဇာ အပ်စက်ခြင်းအမှုသို့ အရောက်။ ညသန်းခေါင်မှာ အမျိုးအမည် မဖော်ပြတတ်သော ဝေဒနာမျိုးဖြင့် သူ ဗိုက်စားလာတာ ဖြစ်သည်။ နောက်တော့ အိမ်သာသွားခြင်းကိစ္စ ကြည့်ဆိုတာ သိရပြီး အိမ်သာနှင့် အိပ်ရာကြား ရှစ်ခေါက်လောက်ထူးပြီးသည့် အချိန်မှာ သူ့ဒူးတစ်ခုလုံး ချောင်နေခဲ့ပြီ။ သူ့အမေ့မနိုးလျှင် မနက်ဘက်ကို ဦးကျော်သူကား ခေါ်ရတော့မည့်ကိန်းဆိုက်နေပြီမို့ ဖုန်းနဲ့တောင် လှမ်းနိုးရသည့်အဖြစ်။

မျက်ချင်းပဲ သူ့ကို လိုအပ်သည့် ကုသမှုတွေ လုပ်ပေးတာတောင် သူ့ဝမ်းက မရပ်သေးချေ။ တစ်ညလုံး ချောနေအောင်သွားပြီး ဘာမှသွားစရာမကျန်တော့ချိန်ဝယ် မနက်မိုးလင်းနေပြီ။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် ဝက်သားဒုတ်ထိုးဗန်းကို ပြေးမြင်သော်လည်း တကယ့် တရားခံကို တေးတျာဏီ ရောက်လာမှသာသိရတော့သည်။ သူ တစ်ညလုံး ဝမ်းတွေသွားပြီး ရုံးမတက်နိုင်တော့ဘဲ အိမ်မှာ ပျော့နေသည်ဟူသော သတင်းကို ရလျှင်ရချင်း တေးတျာဏီကား အူယားဖားယား ပြေးလာလေသည်။

“ခေါင် ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲဟင်၊ သတ်သာရဲ့လား”

“အေး ... ငါ့ကိုယ်ငါတော့ မနေညက ဒီမနက်ထွက်တဲ့ နေတောင် မမြင်ရတော့ဘူး ထင်နေတာ”

“တျာတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ရှင်က ဒုတ်ထိုးစားလို့ ဖြစ်တယ် ထင်နေတာလား”

“အဲဒါ မဟုတ်လို့ ဘာရှိဦးမှာလဲ။ မင်း ရှေ့ကစားပြနေလို့ ငါလည်း ဝက်အူကို အချဉ်ရည်ထဲ ဣပ်ခနဲ ဣပ်ခနဲ နှစ်ပြီး စားမိတာလေ ...”

“ကျွတ် ... အဲဒီ ဝက်အူထဲမှာ ပြုတ်လို့မသေသေးတဲ့ ပိုးတွေ၊ ဘယ်နှသိန်းလောက် ရှိနေလဲ မသိဘူး၊ ငရုတ်ဆီ အချဉ်ရည်ထဲမှာရော ပိုးဘယ်နှသိန်းလောက် ရှိနေလဲဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး ...”

“တောက် ... ငါ တော်တော်အသုံးမကျတာပဲ။ မစားသင့်တာကို စားမိတယ်”

“ဟင့်အင်း ... အဲလို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒုတ်ထိုးက သန့်ပါတယ်၊ တျာဆို ဘာမှမဖြစ်တာပဲလေ။ မနက်က ဝမ်းသွားတော့လည်း ပုံမှန်ပါပဲ။ ယောင်ယောင်လေးတောင် ပျော့မနေပါဘူး”

“အာ ... ထို့ ... တော်စမ်း၊ ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“အယ် ... ဆော ... ဆောရီးပါ။ ပြောချင်စိတ်များသွားလို့ ဒုတ်ထိုးတစ်ခုတည်းနဲ့ ဒီလောက်ဖြစ်သွားစရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး။ နေဦး ... တျာ စဉ်းစားပါဦးမယ်”

“စဉ်းစားမယ်ဆိုလည်း မင်းနဲ့ ပတ်သက်တာပဲ စဉ်းစား။ ကိုယ် ထမင်းစားတာလည်း အိမ်က ထမင်းဟင်းပဲစားတာ။ မင်း ကိုယ့်ကို တခြားဘာကျေးသေးလဲ”

သူမက အသည်းအသန် စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ပြီးတော့မှ တစ်စုံတစ်ခုကို သဘောပေါက်သွားသာ အကြီးအကျယ် လန့်ထိတ်မှု ဖြစ်သွားသော မျက်နှာကို မမှိတ်မသုန် အကဲခတ်နေသာ သူက တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့လိုက်သည်။

“မင်း ... မင်း ... ဘာသိထားလဲ”

“ဟို ... ဟိုဒင်း ...”

သူမက လက်ညှိုးတထောင်ထောင်ဖြင့် ပါးစပ်က မထွက်နိုင်ဘဲ ထစ်အနေသည်။ အဲဒီပုံစံကိုပဲ သူက ပို၍ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သေချာသည်။ သူ့ကို ပန်းကမ္ဘာထဲမျောစေသည့် တရားခံကို သူမ သိထားလောက်ပြီ။

“ပြောလေ”

“ဟိုဟာ ... လက်ဖက်ခြောက်ပဲ နေမှာ။ ရှင် နေ့လယ်က အဲ ... မနက်ကသောက်တဲ့ လက်ဖက်ခြောက်ကိုသောက်တော့ တစ်မျိုး ဖြစ်နေဘူးလားဟင်”

“ဖြစ်တာပေါ့ ... ဖြစ်တယ် ... ဖြစ်တယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟိုဟာလေ ... ခွက်မှားသွားတာ ဖြစ်မယ်။ ရှင်ကော်စီ ခွက်နဲ့တျာရဲ့ ကော်စီခွက်က ဆင်တူ ပြောင်းထားတာလေ။ အဟင်း ... အဲ ... အဲဒါ ... တျာက အဆီကျတဲ့ လက်ဖက်ခြောက် သောက်နေတာ။ အဲဒီခွက်နဲ့ ရိုးရိုးရေနွေးကြမ်းခွက်နဲ့မှားပြီး ယူလာပေးလိုက်တာ ဖြစ်မယ် ...”

အဲဒါကြောင့် Something တော့ wrong တယ် ထင်နေတာ။ ခါတိုင်း တျာ လက်ဖက်ခြောက်က သောက်ပြီးရင် ဝမ်းသွားတယ်လေ။ ညက မသွားလို့။ ဒုတ်ထိုးတွေလည်း စားထားတာတောင် ဒီမနက်မှ ပုံမှန်မမာဘူး ဆိုရုံလေး”

“တေးတျာထီ”

သူ့အသံကြီးက ကျယ်လောင်သွားသဖြင့် သူ့အမေတောင် အပြင်က အလန့်တကြား ပြေးဝင်လာလေသည်။ အဲဒီတော့မှ သူမနှင့် သူ့အမေက မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသွားကြပြီး တစ်သောက်ကို တစ်ယောက် မှတ်မိသွားကြသည်။ သူမအနေနဲ့လည်း လွန်ခဲ့သော လေးငါးလကျော်ခန့်က ဒီအိမ်ကို ဒေါ်အုန်းအား လိုက်ပို့ပေးခဲ့ဖူးကြောင်း ပြန်ပြောင်းသတိရပေလိမ့်မည်။

“အဲ ... ဟို ... အန် ... အန်တီ”

“ဒီ ... ဒီ ... သမီးက။ သားရယ် ... ဘာလို့ သူများကို အော်နေရတာလဲ။ အဲဒီလောက်ကြီး အော်စရာအကြောင်း ရှိလို့လား။ အကြောင်းရှိရင်တောင် စိတ်ကိုထိန်းမှပေါ့”

“မေမေ မသိဘူးနော်။ သားကို ဒီလို မျှောထွက်သွားအောင် လုပ်တဲ့တရားခံက သူပဲ မေမေ”

“ဟို ... ဟို ... မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ။ ဟိုလေ ... သမီး တို့ ခုဖူးကြစာယ်နဲ့ တူစာယ်နော်။ သမီးလေ တစ်ခါက ဒီအိမ်က အဒေါ်ကြီး မူးနေလို့ အိမ်ကိုပြန်လိုက်ဖို့ဖူးပါတယ် အန်တီ”

“ဪ ... ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ။ အန်တီ မှတ်မိပါပြီ။ ဒါနဲ့ သမီးက သားနဲ့ ...”

“ဟို ... သမီးက သူ့ စက္ကရီထောရီပါရှင်”

“ဪ ... အဲဒီလိုလား”

“သားနဲ့ ရည်းစားလည်း တော်တယ် မေမေ”

အဲဒီစကားက သူ့နှုတ်ဖျားကနေ လွှတ်ခနဲ ဘယ်လို ထွက်သွားလဲ မသိချေ။ သူမက သူ့ကို မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ကြည့်လာသလို သူ့အမေကလည်း အနည်းငယ် အံ့ဩသွားသလို တော့ ရှိသည်။ ဘာပြောရစုန်းမသိ ဖြစ်နေကြတုန်းမှာပဲ သူက ထပ်မံပြောလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ သူ့အလွဲတွေကို ခါးစည်းခံနေရတဲ့ ရည်းစားမျိုး ပေါ့ မေမေ။ ခုလည်း မနက်က အအေးမိသလို ဖြစ်နေတာ

မို့ ရေခွေးကြမ်းလေး သောက်ချင်လို့ပါ ဆိုတာကို သူ သောက်နေတဲ့ အဆီကျရေခွေးကြမ်းတွေ မှားပြီးလာပေး တယ်လေ ...

အဲဒါကြောင့် သား ဝမ်းတွေ မရပ်မနား သွားတာ ပေါ့။ ဒီကြားထဲ ဒုတ်ထိုးတွေ စားလိုက်မိတော့ ပိုဆိုးပြီပေါ့။ ညက သားကိုယ်သားတောင် ဒီတောင်ကို မကျော်နိုင်တော့ ဘူး ထင်တာ”

“ဟို ... ဆောရီးပါ။ တောင်းပန်ပါတယ် အန်တီရယ်။ ရှင်လည်း တျာကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ တကယ် မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်သွားတာပါ” /

“မင်း မျှော်လင့်ပြီး ဖြစ်သွားတာရော ဘာရှိလဲ”

“တကယ်ကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်သွားတာပါ။ တျာ ... တျာ ... တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်ရယ် ... နော်။ အန်တီလည်း တျာ ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“အန်တီက ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွယ်။ သားကလည်း သိပ် ပြောမှနေနဲ့တော့။ ခမ္မာမှာ မျက်နှာက ဆီးရွက်လောက်ပဲ ရှိတော့တယ်”

“အမယ်လေး ... မေမေရာ၊ သူ့မျက်နှာလား ဆီးရွက် လောက်ရှိမှာ၊ ပြောတုန်း ခဏပဲ၊ ပြီးရင် သူ လုပ်ချင်တာ လုပ်တာ”

သူမက ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ တကယ်ကို ညှိုးနွမ်း စိတ်ထိခိုက်ပုံ ပေါက်လာပြီမို့ သူက စိတ်လျော့လိုက်သည်။ ဒီ ကောင်မလေးက ဒီလိုပါပဲ။ တလွဲတွေ လုပ်မည်။ သူမကြောင့် အိမ်မိမ့်နေအောင် ခံရမည်။ ဒါကို ပြောဆိုလျှင် မျက်နှာငယ်လေး နှင့် တောင်းပန်မည်။ အဲဒီလိုကျတော့လည်း ပြောမိတဲ့သူကပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ပြန်သနားရသည်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ သံသရာလည် ရလေသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... ပြီတော့မယ့်မိုး လုပ်မနေပါနဲ့၊ ဒီနေ့ လုပ်ငန်းရှင်များအသင်းမှာ အစည်းအဝေးတက်စရာရှိတယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကိုယ်စား မင်း သွားတက်လိုက်”

“ဟင် ... တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့။ ကိုယ်က ဒီပုံစံနဲ့ သွားတက်ရမှာလား။ ဒါ မင်းဖန်တီးထားတဲ့ ကိစ္စပဲလေ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်။ တျာ သွားတက်ပါ့မယ်။ အဲဒီ အတွက်လည်း မနေ့က ခေါင် လုပ်ခိုင်းထားတဲ့ စာရင်း တွေ အကုန်ပြီးထားပါပြီ”

“ပြီးရော ... ကဲ ... ဒါဆိုလည်း သွားလို့ရပြီ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်။ ဟို ... အန်တီ ... တျာကို ခွင့်ပြုပါဦး နော်။ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ နှုတ်ဆက်ရတာ တျာ အရမ်းအားနာ ပါတယ် အန်တီ။ ဆော ... ဆောရီးပါရှင်”

သူမရဲ့မျက်နှာမှာ တကယ်ကို မေမေအပေါ်လည်း ရှိန်ပြီး တိတ်လန့်ရိပ်တွေ ဝင်နေတာကို သူက ဘေးကနေ၍ အကဲခတ်မိနေသဖြင့် တေးတျာထီကိုလည်း သနားကရုဏာသက် ချင်သလို ဖြစ်ရသေးသည်။ တကယ်ကို စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ၊ ကျည်း ထဲကျပ်ထဲ ရောက်နေသော သူမ အဖြစ်ကိုလည်း တစ်ဖက်သား အပေါ်မှာ စာနာထောက်ထားတတ်သော မေမေလည်း သနား ကရုဏာ သက်နေပါဦးမည် ဒါကြောင့် မျက်နှာလေးငယ်နေသော သူမကို ပခုံးလေးတစ်ဖက် ဆုပ်ကိုင်ရင်း အားပေးနှစ်သိမ့်ဟန် ဖြင့် ...

“သိပ်လည်း စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ သမီးရယ်။ ဒီလိုပုံစံ မျိုးနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ မျှော်လင့်မထားကြပေမယ့် ဖြစ်လာပြီးပြီ ပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မညစ်ပါနဲ့၊ နောက်ကို နည်းနည်းကရု စိုက်ပေါ့ ဟုတ်ပြီလား။ သမီးကလည်း ဒုတ်ထိုးကြိုက်ပုံ ရတယ်။ နောက်တစ်ပတ်ကျရင် အန်တီ အိမ်မှာလုပ်ကျွေး မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟင် ... တကယ်နော် အန်တီ၊ သမီးက ဒုတ်ထိုးကို အရမ်း အရမ်းကို ကြိုက်တာပါ ... အမှီး။ ပျော်လိုက်တာ ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်ရှင်။ ခွင့်ပြုပါဦးနော် ...

ခေါင် ... တျာ သွားတော့မယ်။ အစည်းအဝေးပြီး ရင် ဖုန်းဆက်မယ်နော်”

သူမက နောက်တစ်ပတ် ဒုတ်ထိုးအတွက် မျှော်လင့်ရင် ခုန်ရင်း သွက်သွက်လေး ထွက်ခွာပြေးသွားလျှင် သူနဲ့ မေမေက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြိုင်တူကြည့်မိရင်း သူကတော့ ခပ်မဲ့မဲ့၊ မေမေကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံး ပြိုင်တူရယ်မိကြလေသည်။ သူမအပေါ် မေမေ ဘယ်လိုသဘောထားသလဲဆိုသည့် မေးခွန်းကိုတော့ ခုချိန်မှာလည်း သူ မမေးချင်သေးပါ။ သူနဲ့ သူမဟာ ရည်းစားဆိုသည့် ဆက်ဆံရေးကိုလည်း မေမေက ဘယ်လိုမှ သဘောထားဟန် မရှိသေးပါ။ သူတို့ သားအမိနှစ်ယောက်အတွက် ဒီကိစ္စဟာ အကျယ်တဝင့် ဆွေးနွေးစရာ မလိုမှန်း အလိုလို နားလည်ပြီးသားဖြစ်သည်။

အဝေးကြီးက ကိစ္စတွေအတွက် သိပ်နက်နက်နဲ့နဲ့ ကြိုမစဉ်းစားခြင်းဟာလည်း နုပျိုခြင်းရဲ့ သော့ချက်တစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ ယုံကြည်ပါသည်။

(၂၃)

“တျာရယ် ... နင်ကတော့ ဖြစ်ရမယ်။ ယောက္ခမလောင်း ရှေ့မှာမှ သူ့သားကို အိမ်ပန်းတရားခံ လုပ်တဲ့သူအဖြစ် မြင်ရတယ်လို့”

“အင်းလေ ... မှားစရာလား။ နင့် အဆီချလက်ဖက်ခြောက်နဲ့ ရိုးရိုးလက်ဖက်ခြောက်နဲ့။ အဲဒီ အဆီချလက်ဖက်ခြောက်က ပထမဆုံး စသောက်တဲ့ အူအရိုင်းဆို ဝမ်းချုပ်တတ်တဲ့ လူတောင် သုံးလေးခါလောက် မျောသေးတာလေ။ နင့်ဘဲလို ကိုရွှေအူနုကတော့ ဖင်နဲ့ကမုတ် ကပ်ထားရပြီပေါ့ဟာ ... ဟား ဟား ဟား”

“မိတျာတို့ ဝမ်းသွားတာပေါ့နော် ... ဟစ် ဟစ် ဟစ်”
ရယ်ပုံရယ်နည်း ဆန်းဆန်းကြီးတွေနှင့် အော်ဟစ် နှစ်ခေါ် နှစ်လှောင်ပြောင်နေသော ရေးချယ်လ်နှင့် မိဂီကို တျာက နှုတ်စောင်းအကြီးကြီးထိုးကာ တစ်ခုခု ပြန်ပြောဖို့ ပြင်သော်လည်း

သူတို့ကို ပြောဖို့ထက် ကိုယ့်ပါးစပ်က ကြာဆံ့ချက်နှင့် ရှောက်ထိုး
သုပ် စားရခြင်းအမှု၌ပင် လက်မလည်ချေ။ ညနေဘက် ရေးချယ်
ကလည်း ဈေးအပြန်၊ တျာကလည်း ရုံးအပြန် မိဂီအိမ်
ကြာဆံ့ချက် ဝင်တီးကြရင်း တစ်ပတ်အတွင်း မိုးလေဝသ၊ သတင်း
သတင်းအနှစ်ချုပ်ကတော့ တေးတျာထီ ပေါ့နော်။

“အေး ... ငါ့ဘဝကြီးက ဒီလိုပဲ သွားတော့မယ်နဲ့ တူ
တယ်ဟာ”

ရေခွေးကြမ်းခွက်ကို ကိုင်ထားသော်လည်း ဆိုရာ
ခွက်ကိုင်ထားပြီး ကွဲနေသလိုဒီခိုင်းနှင့် ပြောသော တျာကို ဟို
သရဲမနှစ်ကောင်က နည်းနည်းလေးမှ သနားဟန်မပြဘဲ တဟန်
ဟန်နှင့် ရယ်နေကြသေးလေသည်။

“ညည်းကလည်း ငယ်ငယ်တုန်းက အကျင့်တွေ ဖျောက်
တော့လေ။ ခုထိကို လွဲတော်ခင်လေး လုပ်နေတုန်းပဲလား”

“ငါလည်း ဘယ်လွဲချင်မလဲဟာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ သတိကြီး
အပြည့်နဲ့ အေးစေ သက်သာ မပါဘဲ နေတော့လည်း
ဘာမှမလွဲပေမယ့် အသက်ရှူမဝတော့ဘဲ ခေါင်းတွေကိုက်
လာတယ်ဟာ။ tension တွေ အရမ်းများပြီး သက်သာ
သက်သာ မရှိတော့ဘူး။ အရမ်းပင်ပန်းတယ်။ တစ်ပတ်
လောက်နဲ့တင် ငါ တော်တော်အိုစာသွားမှာ သေချာတယ်”

“အေး ... အဲဒါပေါ့။ မလွဲရရင် စားမဝင် အိပ်မပျော်ဘူး
ဆိုတာ”

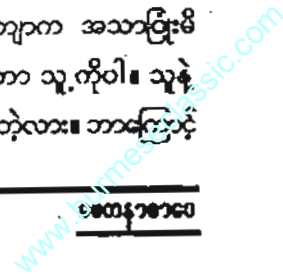

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး။ အရေးကြီးတာ ခေးရဦးမယ်။ နင့်
ယောက္ခမလောင်းကြီးက နင့်အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထား
ရှိလဲ။ သူ့သားလိုပဲ ချေချေစိန်ပဲလား”

“သူ့သားလောက်တော့ မချေဘူး။ ချေတယ်လို့ကို ပြောလို့
မရပါဘူးဟာ။ ဒါပေမဲ့ တချို့ အရမ်းချမ်းသာပြီး ဂုဏ်ဒြပ်
အရမ်းကြီးတဲ့ လူတွေမှာ ချေချေ မချေချေ သူတို့မှာ
အရှိန်တစ်မျိုးတော့ ရှိတတ်ကြတယ်လေ။ သူ့အမေလည်း
အဲဒီလိုပဲပေါ့။ သေချာတာကတော့ သူ့သားလောက် မကြီး
ကျယ်ပါဘူး”

“ဟဲ့ ... ဒါဆို နင့်ကို သူတို့က welcome ဆိုတဲ့ သဘော
ပေါ့နော်။ နင် သူနဲ့ရရင်တော့ တော်တော်ကံကောင်းမှာပဲ
တျာ။ သူတို့က တကယ်ကို ဆွေကြီးမျိုးကြီး အသိုင်း
အဝန်းဟဲ့။ နင့်ရဲ့ မြင့်မြတ်ခေါင် ဆိုတာလည်း ငါတို့က
ဒီလိုတွေသာ ပြောနေတာ။ ကိုယ့်ကိုတော့ ဂုဏ်မြင့်ပေးနိုင်
တဲ့ လက်မထောင်နိုင်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးပဲ။ သူနဲ့ လက်
ထပ်လိုက်ရင်တော့ နင် တကယ်ကို မိုက်သွားမှာ”

ရေးချယ်လ်က တကယ်ကို တျာအတွက် စိတ်လှုပ်
ရှားသော မျက်လုံးများဖြင့် ပြောနေလျှင် တျာက အသာငြိုးမိ
သည်။ တစ်လက်စတည်း ပြေးမြင်ယောင်မိတာ သူ့ကိုပါ။ သူနဲ့
တျာဟာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ လက်ထပ်ဖြစ်ကြမည်တဲ့လား။ ဘာကြောင့်

မှန်းမသိဘဲ လေးလွန်းသော အရာတွေဟာ မှန်းဆမရနိုင်ကြသလို လားမသိ။ သူ့နဲ့ တျာရဲ့ ရှေ့ခရီးကို တျာ ဘယ်လိုမှ မမှန်းတတ်ပါချေ။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ... နင်တို့ ရှေ့ရေးတွေ ဘာတွေ ဆွေးနွေး ဖြစ်ကြလား”

“ဘာရှေ့ရေးလဲ ... နောက်ရေးတော့ ဆွေးနွေးဖြစ်ကြ တယ်”

“ဟေ ... ဘာတုန်း၊ နောက်ရေး ဆိုတာက !!”

“နောက်ရေး ဆိုတာ အရင်တုန်းက အကြောင်းတွေ ပြန် မေးတာလေ၊ ငါ့ကို ဗျူးတာပေါ့ဟယ်၊ ငါ အရင်တည်းက ဒီလို နမော်နမဲ့ပဲလား ဆိုတာ”

“ပြောလိုက်ပါလား။ တေးတျာဏီ ဆိုတာ လေးတန်း ရောက်တာတောင် ကျောပိုးအိတ်ကို ကျောင်းမှာမေ့ကျန်ပြီး အိမ်ပြန်သွားခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပါလို့”

“ခြောက်တန်းမှာလည်း ကျောင်းကားနောက်ကျမှာစိုးလို့ ရေချိုးစီးဖော့ဖိနပ်ကို ကျောင်းဖိနပ်အဖြူနဲ့ လဲဖို့မေ့ချေပြီး ကျောင်းရောက်လာခဲ့တာကိုလည်း ထည့်ပြောဦးလေ”

“ကဲ ... တော်ကြပါတော့ ခင်ဝုန်းစိန်တို့ရယ်၊ ဒီနေ့အဖို့ ဝုန်းလို့ ပြီးကြဦးမှာတဲ့လား၊ ကြာဆံချက်လေး စားရတာနဲ့ မကားမိအောင် အဝုန်းခံနေရတယ်”

“ခိ ခိ ... အဲလို မထင်ပါနဲ့။ ကဲပါ ... ငါ အခုနထမေး တာ ဖြေစမ်းပါဦး။ နင်တို့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စတွေ ဘာတွေ တစ်ခါမှ မဆွေးနွေးမိကြဘူးလား ...

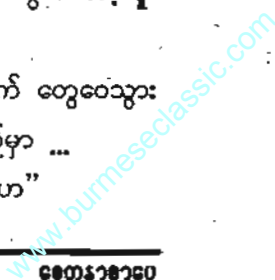
ဘာလိုလိုနဲ့ နင်တို့ ချစ်လာတာလည်း ခြောက်လ နီးပါး ရှိတော့မယ်လေ”

“ခြောက်လဆိုတဲ့ အချိန်ကာလဟာ လူတစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် အကြောင်းသိဖို့ သိပ်လုံလောက်တဲ့ အချိန်ကာလ မှ မဟုတ်တာပဲဟာ။ သူ့အနေနဲ့လည်း ငါနဲ့ မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ရတာဆိုတော့ လက်ထပ်ဖို့ဆို တာ အများကြီး စဉ်းစားရမှာပေါ့။ သူ့ type နဲ့ ငါ့ type က ဘယ်လိုမှ မတူဘူးဟ။ သူက အရာရာကို တိတိကျကျ ဖြတ်သန်းချင်တဲ့ ယောက်ျားမျိုး၊ ငါကတော့ နင်တို့သိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဒီတော့ ဒီလူနှစ်ယောက်ကြားမှာ ရေရှည်တည်မြဲ တဲ့ Relationships တစ်ခု တည်ဆောက်ဖို့ဆိုတာ သိပ် လွယ်တဲ့ ကိစ္စတော့၊ မဟုတ်ဘူးလားလို့လေ”

“ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာကိုရော နင် ထည့်မထွက်တော့ဘူး လား”

“မိဂီ စကားကြောင့် တျာ တစ်ချက် တွေဝေသွား တယ်လည်း ချက်ချင်းပဲ ပြန်ပြောနိုင်လိုက်သည်မှာ ...

“သူ ငါ့ကို သိပ်ချစ်တယ်လို့ မထင်ဘူးဟ”

အဲဒီစကားကို တျာက ရယ်ဟဟလေး ပြောသလို
သော်လည်း ရင်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ အောင့်သွားတာကို
ရပေမည်။ အဲဒီစကား မှန်ကန်တာကိုလည်း သိပ်မကြာခင်
ရင်နှင့်စွာ ထပ်သိခဲ့ရမှာကိုတော့ ကြိုတင်မျှော်လင့်မထားနဲ့

(၂၄)

“ရှေ့”

ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် မျက်လုံးရှေ့ကို တောက်
ပြောင်သားနားသော စက္ကူအိတ်ကြီး ချလေးလိုက်သောအခါ တျာ
ဘာမှန်းနားမလည်ဘဲ သူ့ကို ပြန်မော့ကြည့်မိသည်။ သူက
အဘွား ခပ်တည်တည်ပါပဲ။ သူ့ပုံစံက အဲဒီလိုပဲလေ။ ဘယ်တော့မှ
မျှန်းလို့ရသည်မရှိဘဲ အမြဲတည်တည်တင်းတင်း (ခေတ်စကားနဲ့
ပြောရလျှင်တော့ အမြဲချေနေသော မျက်နှာပေါ်နော်။

“ဒါ ... ဘာကြီးလဲ”

“အော် ... မျက်လုံးရှေ့ ရောက်နေပြီပဲ။ စာလေး ဘာလေး
ဖတ်၊ ဖွင့်ကြည့်သင့်တယ် ထင်ရင်လည်း ဖွင့်ပေါ့”

“ဖွင့်ရအောင် သူများပစ္စည်းကို ဘာလို့ဖွင့်ရမှာလဲ”

“ဘယ်က သူများပစ္စည်းလဲ”

“ရှင်ပစ္စည်းလေ၊ ရှင်ကို ပြောနေတာ”

“ကိုယ်က မင်းအတွက် သူများလား”

“တစ်ခါတလေတော့လည်း သူများပေါ့”

“ထားပါတော့။ မပြောတော့ဘူး။ ကဲ ... အဲဒါက မင်းအတွက်”

“ဟင် ... တျာအတွက်”

ပြင်သစ်မှာ ပညာသွားသင်လာတယ် ဆိုသော မြန်မာပြည်က နာမည်ကြီးဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက်၏ ဆိုင်တံဆိပ်ပါသော လက်ဆွဲအိတ်ကြီးမို့ တျာက စိတ်ဝင်တစား ဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲက စက္ကူဘူးထဲက ထွက်လာတာက လှပခမ်းနားလွန်းသော ဆင်စွယ်ရောင်စာနှင့် ပိုးပျော့ စပ်ယုက်ချုပ်ထားသည့် ညနေခင်း ပွဲတက်ဝတ်စုံ Dress လေးဟာ မျက်စိမခွာချင်စရာ ခမ်းနားသက်ဝင် လှပလွန်းသည်။

“ဒါ ... ဒါ ... ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင်”

ဒါဟာ သတို့သမီးဝတ်စုံ မဟုတ်ဘူးဟု သိနေနိုင်သော်လည်း ဘာများလဲဟု တထိတ်ထိတ် ရင်ခုန်မိသည်လေ။ သူက တျာကို ပြုံးစိစိကြည့်ရင်း ...

“မင်း ဘာလို့ စိတ်လှုပ်ရှားနေရတာလဲ”

“အို ... ဘယ်မှာ လှုပ်ရှားလို့လဲ၊ မလှုပ်ရှားပါဘူး”

“ဟက် ... ဟက် ... ထားပါတော့။ နောက်တစ်မတ်ဆန်းဒေးကျရင် ကိုယ် ပွဲတစ်ခု တက်စရာရှိတယ်။ မင်းကို ကိုယ့်ပါတနာအနေနဲ့ ပွဲလိုက်တက်မေးဖို့ ဖိတ်တာ။

ဒါက အဲဒီပွဲကျရင် မင်း ဝတ်ရမယ့် ဝတ်စုံပေါ့။ ဘယ်လိုလဲ တက်ပေးနိုင်မလား”

“ဟင် ... အဲလိုလား။ တျာနဲ့ အဲဒီပွဲက လူတွေနဲ့ သိမှုမသိတာ”

“မင်း သိစရာ မလိုဘူးလေကွာ။ အဲဒီပွဲက စုံတွဲတွေတို့ဖိတ်တာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် စုံတွဲချီးမြှင့်ပေးပါလို့ ဖိတ်စာထဲမှာ ရေးထားတယ်။ ဘယ်လိုလဲ”

“အင်း ... ရပါတယ်”

“ဘာ ရပါတယ်လဲ။ မင်း ကြည့်ရတာ စိတ်မပါ လက်မဝါနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင် သွားမယ့်ပွဲက ပွဲအကြီးကြီး တကယ်ကို Great တွေချည်း လာမယ့်ပွဲဆိုတော့ တျာ နည်းနည်းစွဲရိမ်နေတာပါ ...

ရှင်တွဲသွားမယ့် ရှင် ပါတနာ တေးတျာထိက ဘာမှ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဘာကို ဘာမှ မဟုတ်တာလဲ”

“ဪ ... ဆယ်လီလည်း မဟုတ်၊ ဗြစ်တီလည်း မဟုတ်၊ သူဌေးသမီးလည်းမဟုတ်၊ သာမန် မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့လေ”

“ကဲပါ မမရယ်။ ကိုယ့်ဘာသာ ဒရမ်မာတွေခင်းပြီး မဟုတ်တာတွေ လျှောက်စဉ်းစားစနေစမ်းပါနဲ့။ အရေးမရှိ”

တာက မင်း အဲဒီပွဲမှာ အလှဆုံး ဖြစ်နေဖို့ပဲ။ အလှလေး ပြင်ခဲ့။ စမတ်အကျဆုံး ဖြစ်နေရမယ်။ ဟုတ်ပြီလား”
 “ဟုတ်ပါပြီ။ အလှဆုံး ဖြစ်ဖို့ကတော့ တာဝန်ယူတယ်”
 “ခလုတ်မတိုက်ဖို့ကတော့ တာဝန် မယူဘူးပေါ့ ... ဟုတ် လား”

သူက ပြုံးစိစိ ပြောလျှင် အဲဒီဝံ့လေးကို ဘယ်လို ချစ်မြတ်နိုးသွားရမန့် မသိပါ။ သူ့နားထင်က ဒေါက်လေးကို ငေးရင်း ဒီလူသားလေးနှင့် ဘယ်ထိ ရေစက်ရှိနိုင်မလဲဟု တျာ တိတ်တခိုး တွေးနေမိတာကို သူ သိနိုင်မည် မထင်ပါ။ မရှိက်ဖူး သော ရှိုက်ခဲသော ပင့်သက်တစ်ခုကို သူ မသိအောင် ရှိုက်ရင်း ဘာမှ ကြိုမသိနိုင်ခြင်းဟာလည်း လောကကြီး၏ တရားမျှတမှု တစ်ခုပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးနေမိခဲ့သည်။

ထိုနေ့က သူ ကိုယ်တိုင်မောင်သော ဓားဖြင့် တျာကို လာကြိုခဲ့ပါသည်။ သူ လက်ဆောင်ပေးထားသော ဝတ်စုံ၊ ပါးပါးလေးနှင့် ပြောင်မွတ်နေသော မိတ်ကပ်အစွမ်းတို့ ဖြင့် လှပနေသော တျာကို / ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူက နှိုးကျူးလေသည်။

“မင်း အရမ်းလှတာပဲ တေးတျာဏီ”
 “အဟောင်း ... သူ့စီးခရပါ”
 “ဒါပေမဲ့ မင်းကြည့်ရတာ သိပ်သက်သောင့်သက်သာမှုရှိ သလိုပဲ။ တာတွေ Stress ဖြစ်နေတာလဲ။ သက်သောင့် သက်သာ နေစမ်းပါ။ Be Relax! ဒီပွဲက အရမ်းကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်းနားနားမျိုး၊ နိုင်ငံတော်ပွဲမျိုး မဟုတ် ပါဘူး”
 “ဟို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တျာ စိတ်လှုပ်ရှားတာတော့ အမှန် ပဲ”
 “ဘာလဲ ... ကိုယ်နဲ့တွဲပြီး ပွဲတက်ရမှာမို့လား”

သူ တျာ လက်ဖျားလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်ရင်း လေသံသဲ့သဲ့လေးနှင့် မေးလိုက်လျှင် တျာ ရင်တွေအရမ်းခုန်သွားသည်။ ခြောက် ... ဘဝ ... ဘဝ တဏှာစိတ်နှင့် ပြောတာမဟုတ်ဘဲ ကဗျာစိတ်နှင့် ပြောသည်ဟု မှတ်ကြပါရန်။ ခုချိန်ထိ နွေးထွေးအေးဆေးသော နေရာလေးမှာ ချစ်သူနဲ့ တွတ်တီးတွတ်တာ စကားပြော၊ သူက ကိုယ့်ကို လက်ဖျားလေး ဆုပ်ကိုင်ပြီး ယုယကြင်နာတာမျိုးလည်း မရှိသဖြင့် ခုလို လက်ဖျားလေး ဆုပ်ကိုင်ရုံ လေသံသဲ့သဲ့လေးနဲ့ နှစ်ကိုယ်ကြား ကလီရုံမျှကို ဟောဒီကမိတျာတို့ ရင်ခုန်နေရသည်ဆိုတော့ ပြတိုက်ပဲ ပို့ရတော့မည်ပေါ့နော်။

- “မင်းနေကောင်းရဲ့လား။ လက်ဖျားတွေ အေးနေတယ်”
- “ကောင်း ... ကောင်းပါတယ်”
- “ဒါဆို ဘာလို့ လက်ဖျားတွေ အေးနေတာလဲ”
- “မသိဘူးလေ”
- “စိတ်လျော့ထားပါကွာ။ အကုန် အဆင်ပြေသွားမှာပါ”
- “ရှင်တို့ပွဲက ဘူဖေး ကျွေးမှာလား”
- “အင်း ... ဟုတ်မယ် ထင်တယ်၊ ဘာလို့လဲ”
- “ခြောက် ... တျာ အားရပါးရ စားလို့ရမယ် မထင်ဘူးနော်။ ရှင်တို့ပွဲက လူတွေက ဘယ်သူမှ အစားသောင်းကျန်းကြမယ် မထင်ဘူး”
- “ဒါပေါ့ ... မင်းလည်း သိပ်မစားနဲ့”

“ဟင် ... တျာမှ ညစာ စားမလာတာ။ ဘာမှ စားမလာဘူးရှင်”

“ဟာ ... ဘာလို့ စားမလာတာလဲ။ ဘာလဲ ... ဟိုရောက်မှ သွားဖြနားဖြ နားဦးမလို့လား”

“အို ... မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်ကလည်း စွပ်စွပ်ခွဲခွဲ”

“ဒါဆို ဘာလို့ စားမလာတာလဲ”

“မိုက်ပူမှာ စိုးလို့ပေါ့”

“ဘာရယ် ... ခြောက် ... မင်းက တဝတပြီ စားလိုက်ရင် မိုက်ပူထွက်လာတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

တျာက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။ ပြီးသွားပြီလေ အခုနက နုသစ်လတ်ဆတ်နေတဲ့ ရင်ခုန်သံစည်းချက်တွေ။ ဒီလူနဲ့က ဒီလိုပါပဲ။ သူနဲ့က ဘယ်တော့မှ ကြာကြာကြည်နူး ရင်ခုန်ခွင့်ရမည် မဟုတ်ပါ။ ဒီလိုနှင့် မကြာခင်ကမှ အသစ်ဖြင့် လှစ်ထားသော ဟိုတယ်အသစ်ကြီးသို့ ရောက်လာသည်။ ပွဲက သိပ်အကြီးကြီး မဟုတ်သော်လည်း ပွဲမှာတွေ့ရသော လူတွေက စီးပွားရေးနယ်ပယ်မှ တကယ့် ဂရိတ်တွေချည်း။ နောက် TV မှာ မြင်ဖူးသော မျက်နှာတွေ ဆယ်လီတွေ ... စသဖြင့် ...

“လာလေ ... လမ်းလျှောက်တာ ဘာလို့ တုံ့နှေးနှေး ဖြစ်နေရတာလဲ။ ထော့ထော့ ထော့ထော့လည်း ဖြစ်နေသေးတယ်”

သူက တျာကို ခပ်တိုးတိုး ကျိတ်ပြောသည်။ ခုနကလို ခေတ်တစ်မျိုးပါသော ခပ်သဲ့သဲ့တိုးတိုး မဟုတ်တော့ပါ။
ဪ ... တတ်လည်း တတ်နိုင်သည်လေ။

“ဒီ ပန်ဆယ်ဟီးလ်က တျာ စီးနေကျမှ မဟုတ်တာ။ ဒေါက်က ခဲတံလုံးလောက်ပဲရှိတဲ့ သေးသေးချွန်ချွန်လေး။ ဒါကြောင့် ထိန်းစီးနေရတာ”

“ဟင် ... မစီးတတ်တဲ့ ဖိနပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ စီးလာတာလဲ”

“မစီးတတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်ကလည်း။ ဒါ စီးနေကျ မဟုတ်တာပါ။ ဒါကတော့ ဒီလိုပဲ ထိန်းစီးရတာပေါ့။ ဒီဝတ်စုံက ဒီလိုဒေါက်တွေနဲ့ပဲ လိုက်တဲ့ဟာကို”

တျာ အပြောကို သူက ဘာမှ မပြောတော့ဘူး။ ဟူသော ပုံစံဖြင့် ပန်းတွန့်ကာ ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။ အဲဒီအောက် သူ နှုတ်ဆက်ရမည့်လူတွေနှင့် နှုတ်ဆက်၊ တျာကလည်း ဝိုင်ခွက်လေးကိုင်ကာ ပြုံးရတော့မလိုလို၊ ရယ်ရတော့မလိုလို အနေအထားမှာ စိတ်ညစ်ချင်လာလေသည်။ သူကအစားအသောက် ကိစ္စဘက် မလှည့်သေးသဖြင့် တျာသည်လည်း လှုပ်လို့မရ။ မလှမ်းမကမ်းမှာ မြင်နေရသော ဘူဖေးတန်းကိုကြည့်ပြီး ဗိုက်ထဲက အချက်ပြလာသည်။

“မင်း ဗိုက်ဆာရင် နည်းနည်းသွားစားလေ”

ကြည့် ... ပြောပုံကိုက နည်းနည်းသွားစားလေတဲ့။ ဘယ်သူကရော ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သွားစားမှာကြာလို့။ တျာက သူ့ကို မျက်စောင်းမထိုးမိအောင် အတန်တန် ထိန်းထားရင်းမှ ...

“ရှင်ကရော မစားဘူးလား”

“ကိုယ် မစားသေးဘူး၊ မင်း အရင်စားနှင့်၊ ပြီးရင် ဘာကောင်းတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုပြော ဟုတ်ပြီလား”

“ပြီး ရော”

တျာက စားသောက်ဖို့ပါမစ်ရပြီမို့ ပျော်ရွှင်တက်ကြွသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဘူဖေးတန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မျက်လုံး တစ်ချက်အနုရာမှာပဲ ရင်ထဲငြိစရာတွေက ကပ်ပါလာသည်။ ပုစွန်အစိမ်းသုပ်ပါလား ... လာထား အာဘွားပဲ။ Sea food ထမင်းကြော်လေးကတော့ ရိုးရိုးလေးပေမယ့်လည်း ပစ်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးနော်။ အားပါး ... ဘဲကင်တွေပါလား ... အမြည်းလုပ်ဖို့နဲ့တူတယ်။ ကိုယ်တို့ကတော့ ဘာလာလာ ဒေါင်း ပြီးသားပဲ။ ဟော ... ဟို အသီးအရွက်ဆလပ်လေးကလည်း အအီပြေပေါ့နော်။ ပုစွန်အစိမ်းသုပ် ထည့်ပြီးမှ ပုစွန်တစ်ပူရာ တွေ့တော့လည်း စိတ်မဆိုးပါဘူး။ အင်း ... ဂဏန်းကော်ရည် ဟင်းချိုလေးလည်း ထည့်ဦးမှ။ ကဲ ... ဒါတွေကုန်မှ ကျန်တာတွေပေါ့ ... ပန်းကန်ထဲလည်း မြင်မကောင်းတော့ပါ။

တျာက ကျေနပ်စွာနှင့် အနီးဆုံးစားပွဲခိုင်းမှာ နေရာယူပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ကို မသိသော လှမ်းကြည့်မိတော့ သူ

ကလည်း တျာကို မသိမသာ အကဲခတ်နေတာတွေ ရှိသည်။ တျာ တ မသိမသာခဲ့ပြီး ဂရုမစိုက်လေဟန်ဖြင့် ဒင်နာကို စတင်သုံး ဆောင်တော်မူလေသည်။ သူကတော့ ဝိုင်ခွက်လေးတလှုပ်လှုပ်ဖြင့် အခြားသူတွေနဲ့ စကားစမြည်ပြောကောင်းတုန်း တျာကလည်း စားကောင်းတုန်းပါပဲ။

ဒီလိုနှင့် စားရင်းသောက်ရင်း စားသမျှ ကုန်သ လောက်ဖြစ်လာလျှင် တျာက နောက်တစ်ကျော့ ထပ်ဖို့ပြင်သည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူက အနားသို့ ရောက်လာသည်။

“ဘာလဲ ... ထပ်သွားယူဦးမလို့လား”

“အင်းလေ ... ခုနက ထည့်ထားတာ နည်းနည်းလေးဥစ္စာ”

သူက သိပြီးသားပါ ဟူသော ဒီခိုင်းဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ရုံ သရော်တော်တော်ပြီးသော်လည်း တျာကတော့ ဂရုမစိုက်ပါ။

“ရှင်ရော မစားသေးဘူးလား”

“မင်းစားတာ မြင်တာနဲ့တင် ဝ၊ နေပါပြီ”

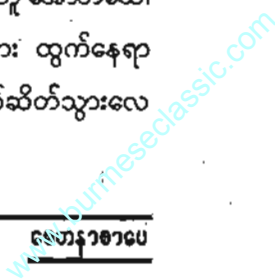
“ကျွတ်”

ဘာမှ ထပ်ပြောဖို့ မကြိုးစားတော့ဘဲ တျာက လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ မယူခိုင်းလည်း သူ့ အတွက်ပါ ယူခဲ့ဦးမည်ဟူသော စေတနာနဲ့ပါ။ ပန်းကန်နောက်တစ် ချပ် ထပ်ယူပြီး သူ့အတွက်ပါ ထပ်ထည့်ကာ လက်တစ်ဖက်စီမှာ ပန်းကန်ပြားကြီးနှစ်ချပ်ကို ကိုင်လျက် သူရှိသော စားပွဲသို့

ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ... အဲဒီ အချိန်မှာပဲ တျာရဲ့ ဒေါက်တစ်ဖက်က မြက်ခင်းထဲက ဘယ်လို ပျော့သော မြေသားထဲသို့ နစ်ဝင်သွားသလဲတော့မသိ။ မြေထောက်တစ်ဖက်က အလှမ်း၊ နောက်တစ်ဖက်က မလိုက်နိုင်သောအခါ လူက ရှေ့ထိုး ယိုင်ကျသွားသည်။ သို့သော် သတိရှိသော တျာက ချက်ချင်း ထိန်းလိုက်နိုင်ကာ ပန်းကန်ပြားနှစ်ချပ်ကိုလည်း ပြုတ်မကျစေ ရန် ထိန်းလိုက်နိုင်သည်။

သို့သော် ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးကျမှာကို ကြောက်လန့်ထ ကြားထိန်းမှုသည် အရှိန်လွန်သွားသောအခါ ဝိတ်က နောက်ဘက် သို့များပြီး ပါသွားလေသည်။ ပင်ဆယ်လ်ဟီးရဲ့ ဒေါက်တစ်ခုပေါ်မှာ ပဲ တျာတစ်ကိုယ်လုံး ရှိနေသည်ဖြစ်လေရာ ဒီဒေါက်သည် တျာရဲ့ ပေါင်တစ်ရာသုံးဆယ်ဝိတ်ကို မည်သို့ ထိန်းနိုင်မည်ခွဲလဲ။ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ ဆွဲအားကလည်း တျာကို မျက်နှာသာမပေးလေ ရာ တျာသည် နောက်သို့ တကယ်ပဲ ပက်လက်လန် နောက်ပြန် ကျသွားလေသည်။ သေပြီပေါ့ ဟု ထင်ရသော်လည်း နာကျင်မှု တစ်စုံတစ်ရာထက် အိစက်သော အထိအတွေ့နှင့်အတူ အော်ဟစ်သံ၊ ပန်းကန်တွေ ကျကွဲသံ စသဖြင့် တီးတိုးအသံများ ထွက်နေရာ လူယဉ်ကျေးတို့ပါတီသည် ဓေတ္တမျှတော့ တိတ်ဆိတ်သွားလေ သည်။

“အမယ်လေး ... သေပါပြီ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုန်း ... ဟင်”

တျာ ပြုတ်ကျသွားတာလည်း မိန်းမဝကြီးတစ်ယောက်ပေါ်သို့ဖြစ်ပြီး သူမက တျာကို တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။ တျာက သေးသို့ ဖုတ်ခနဲ လေးဖက်ကုန်းထပ်ပြုတ်ကျလေသည်။ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော ထိုမိန်းမကြီး၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် တျာယူလာသော ဟင်းတွေရော၊ သူမကြီး သယ်လာသော အစားအသောက်တွေရောနှင့် ပေတူးကျ ပေပွနေလေသည်။

“ဟို ... ဟို ... ဆော ... ဆောရိုးပါ အန်တီ”

“ဘာ ... ဘာ အန်တီလဲ၊ နင့်မှာ မျက်လုံးမပါဘူးလား ကျွတ် ... ဘယ်ဘဝထဲက ငတ်နေတဲ့ဟာမို့ ပန်းကန်နှစ်ချပ်သယ်ပြီး ခလုတ်တိုက်ရတာလဲ၊ (x) ရေး မပါဘူး”

မိန်းမကြီးက ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပဲ ခြောက်နှင့် ကိုင်တွတ်လိုက်လျှင် တျာမျက်နှာ ဘယ်နားသွားထားရမှန်း မသိအောင် ရှက်ရွံ့ထူပူသွားသည်။ သတိဝင်လာစိတ်ဖြင့် ဖျတ်ခနဲ မတ်တတ်ထရပ်စဉ်မှာ ဒေါက်က ကျိုးသွားသဖြင့် ခေါက်ခနဲ ဒူးခေါက်လဲကာ ဖင်ထိုင်ရက် ပြန်ပြုတ်ကျလျှင် ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်သံတစ်မျိုးနှင့် ဟားခနဲ မြည်တမ်းသံများ တီးတိုးဝေဖန်သံများက တျာနားထဲကိုတော့ ဆူညံစွာ စီးဝင်လာလေသည်။

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ် ... ဟင်း ... ဒီလောက်ရှုပ်ပလာနိုင်တဲ့မိန်းမ”

မိန်းမကြီးက ကျေနပ်သံဖြင့် ထပ်ပြောနေလျှင် တျာက နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ပြီး အံကြိတ်ထ၊မိသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဖိနပ်နှစ်ဖက်စလုံးကို ဒေါသထွက်ထွက်ဖြင့် ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်မိလေသည်။ ပြီးတော့ တျာမျက်လုံးတွေက သူ့ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ တျာကို လှမ်းကြည့်နေသော သူ့မျက်လုံးတွေထဲတွင် စိတ်ပျက်ခြင်း အရိပ်အယောင်များ ပြည့်နှက်နေပြီ။ လူကို လာတွဲဖို့ လာထူဖို့ သတိမရအောင် သူ စိတ်ပျက်စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသည်မှာ သိသာစေသည်။ မျက်လုံးချင်းဆုံခိုက်မှာ သူ့က ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလှည့်ပစ်လိုက်လျှင် တျာသည် တော်တော်လည်း အံ့ဩသလို တော်တော်လည်း နာကျင်သွားပါသည်။ နောက်တော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သားသားချကာ ဖိနပ်နှစ်ဖက်ကို လက်တစ်ဖက်ကဆွဲကိုင်လျက် ခြေဗလာနဲ့ပဲ စားပွဲပိုင်းသို့ လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။ စားပွဲတွင် ချထားခဲ့သော တျာလက်ကိုင်အိတ်ကို ယူသည်။ အဲဒီအချိန်ထိ သူ့ထံမှ စကားတစ်လုံးမှ ထွက်မလာပါ။ သူ့ကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာကာ ပွဲထဲမှ လမ်းလျှောက်ထွက်လာသည်အထိ သူ လိုက်ပါမလာပါ။ ဟိုတယ်အပြင်ဘက်သို့ တျာလမ်းလျှောက်ထွက်လာသည်အထိ သူ လိုက်ပါမလာပါ။ ဖိနပ်တစ်ရုံကို လက်ကိုင်ပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ် လမ်းလျှောက်၊ Taxiငှားပြီးသည်အထိလည်း သူ လိုက်ပါမလာပါ။

ဒီလိုပဲ တျာဘာဝထဲသို့ သူ လိုက်ပါလာနိုင်မည်မဟုတ်
ဆိုတာ တျာ အသေအချာ သိမြင်ပြီးသည့်နောက် ဘယ်ဘက်မှ
ဝန်းထောင့်မှတစ်ကြောင်းထဲ စီးကျသော မျက်ရည်သည် အချစ်
အတွက် ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးကျရသော မျက်ရည်စက်ဖြူ
ပြုဖူးသမျှသော ကုသိုလ်များကို တိုင်တည်လျက် ဘုရား
သစ္စာဆို ဆုတောင်းပါဦးမည်။

❀ ❀ ❀

“အပြစ်အပျက်များနောက် ...”

(၂၅)

အဖြစ်အပျက်များ ပြီးသွားပြီးနောက် နောက်တစ်ရက်
 မုတ်မှာ တေးတျာဏီ ရုံးမတက်ခဲ့ပါ။ ပုံမှန်ဆို သူက ဖုန်းဆက်
 နေရမည်ဖြစ်သလို သူမကလည်း ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်အနေနှင့်
 နှင့်တိုင်ကြားရမည်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ဘယ်သူကမှ ဆက်သွယ်
 မည်အမှုကို မပြုလုပ်ခဲ့ကြပါ။ ပထမဆုံးနေ့မှာတင် မဆက်သွယ်
 ဘာမဟုတ် နောက်ရက်တွေလည်း ဘယ်သူကမှ ဘယ်သူ့ကို
 ဆက်သွယ်တယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ချေ။ ဒီလိုနှင့် တစ်ပတ်လောက်ရှိလာ
 ခဲ့ကြသည်။

သူမကရော သူ့ကို ဘာကြောင့် မဆက်သွယ်လဲဆို
 တာ သူမဘက်က သူ မစဉ်းစားမိသေးဘဲ သူ့ဘက်ပဲ အရင်စဉ်းစား
 ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမဖြစ်ခဲ့သော အခြေအနေတစ်ခုပေါ်မှာ မယုံကြည်
 နိုင်ခြင်းနှင့်အတူ တစ်လက်စတည်း ယုံလိုက်ရပြီဆိုကတည်းက
 စိတ်ပျက်စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းများစွာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်ဆိုတာတော့ မငြင်း

ဆန်လိုပါ။ ဖြစ်ပြန်ပြီလားဟူသော အသိနှင့်အတူ တေးတျာထီ
 သော မိန်းကလေးဟာ တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲဖြစ်နေမှာလား ဟူ
 သော အတွေးက သူ့ကို ကြက်သေသေ ငေါင်စင်းနေစေတာဖြစ်
 သည်။ မှန်တာပြောရလျှင် အဲဒီအချိန်မှာ သူမကို သွားထုဖို့
 သတ္တိမရှိသလို၊ သူမနောက်လိုက်သွားဖို့လည်း တကယ်ပဲ သတ္တိမရှိ
 ချေ။ အဲဒီနေရာမှာ ခြေစုံရပ်ကာ တွေဝေခဲ့သော တွေဝေခြင်းသည်
 နောက်ရက်များစွာအထိ တွေဝေနေရသော တွေဝေတွန့်ဆုတ်ခြင်း
 မျိုးဖြစ်ခဲ့သည်။

သူမကို သူ တကယ်ချစ်ခဲ့တာ မှန်သော်လည်း
 ရေရှည်လက်တွဲသွားရဖို့ဆိုလျှင် အဆင်ပြေနိုင်ပါ့မလားဆိုတာ
 သူ ပြင်းပြင်းထန်ထန် စဉ်းစားနေခဲ့ချိန်လည်းဖြစ်သည်။ သူ့လို
 အရာရာမှာ တိကျသေချာကာ လူတိုင်းက ချီးကျူး အသိအမှတ်
 ပြုသော စေ့စပ်ဂရုစိုက်တတ်သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်သည်
 အရာရာမှာ နမော်နမဲ့နိုင်သော အထူးသဖြင့် လူရှေ့သူရှေ့မှာတိ
 နမော်နမဲ့နိုင်သော ဒီမိန်းကလေးကို ဆက်ပြီး လက်တွဲသင့်သလား
 ? ?။ သူ တွေဝေသွားတာ စိတ်ပျက်သွားတာကိုလည်း သူမ ရိုသေ
 မည်ထင်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ဘက်က ပြောစရာစကားမရှိ။ တေးတျာ
 ထီဘက်က ဆက်သွယ်လာရင်တောင် ပြောစရာစကားမရှိချေ။
 သူမ ရုပ်ပျာပျာနိုင်ခဲ့တာမှန်ပေမယ့် လူပုံအလယ်မှာ အရှက်တွဲ
 သလို ဖြစ်ခဲ့သော သူမကို သူ take care မလုပ်နိုင်ခဲ့တာ၊ မဝေး

မနိုင်ခဲ့တာ သူမအိမ်ကို ဘယ်လိုပြန်သွားသလဲ ဆိုတာတောင်
 တွေးပူပေးဖော်မရခဲ့တာ ဒါတွေကို ပြန်စဉ်းစားတော့ သူ့ကိုယ်
 သူလည်း Guilty ဖြစ်တာလည်းပါသည်။ သူက နဂိုတည်းက
 ယောက်ျားဝါဒကိုင်ခဲ့သူဖြစ်လေရာ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်
 ဟာ ဒီလိုမျိုးတော့ လက်လွှတ်ပယ်မလုပ်သင့်ဘူးဟူသော အသိ
 စိတ်ကလည်း သူ့ကို ဖိစီးနှိပ်စက်ပါသည်။

အချုပ်အားဖြင့် ဆိုရသော် ဒီရက်တွေသည် သူ
 အတွက် ဖိအားတွေများသော နေ့ရက်များ၊ အဆင်မပြေသောနေ့
 ရက်များပဲ ဖြစ်တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်ချစ်သော... ရွှေဘိုမင်းကြိုက် ပေါင်တံရှည် ၃၁၃

ကိုယ်ချစ်ရသူ သံယောဇဉ်ရှိသူနဲ့ အဆင်မပြေ ခွဲခွာရတဲ့ ဖိလင်ဟာ ဝှတ်ဒ်သည်ဟုတော့ ဘယ်ပြောလို့ရမလဲနော်။

ပထမကာလတွေမှာ အိုခေ လားကလွဲပြီး ကျန်တာ ထွေထွေတူးထူး မမေးခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းတွေဟာ တစ်လနီးပါး လောက် ကြာလာတဲ့အခါမှာတော့ ဒီလို မေးခွန်းမျိုးကို မေးလာ သည်။

“တျာ နင် အိုခေတယ်နော်” တဲ့။ အဲဒီစကားဟာ အဲလေ ... စကားရော စာသားရောဟာ ခုတလော သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ထံမှ လက်ခံရရှိနေသော စကားနှင့် စာသားပဲဖြစ် သည်။ ဖုန်းဆက်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါမှမဟုတ် Online မှာပဲဖြစ်ဖြစ် မိဂီရော ရေးချယ်လ်ရော မေးတတ်သည့် စကားဟာ ဒါပဲ။ အိုခေ လားဆိုတော့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ဟော့ရှော့ရုပ်ရှင်ကားထဲက မေသန်းနု ပြောသလို ဘယ်လိုပြောရမလဲ ဗဲရီးဝှတ်ဒ်ပေါ့နော် လို့ အတိအကျပြောနိုင်မှာမဟုတ်ချေ။ ဖြစ်ခဲ့တာဟာ ဝှတ်ဒ်ခဲသောကိစ္စ မှ မဟုတ်တာ။

ဒါပေမဲ့လည်း ... ဒါပေမဲ့လေ။ တျာ ဆိုတာ နဂို တည်းက ဆွေးလွယ်ထိလွယ် ကွဲရှုလွယ်သော မိန်းကလေးတစ်မှ ယောက်မှမဟုတ်တာ။ လောကကြီးကို ပျော်ပျော်ဖြတ်သန်းနေသော၊ နမော်နမဲ့နိုင်စွာ ဖြတ်သန်းနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ လေ။ ဘယ်လောက်ပဲ ပျော်ပျော်နေတတ်၊ စိတ်ညစ်စရာတွေကို မျှိုသိပ်မထားတတ်၊ သိမ်းမထားတတ်ဘူးဆိုပေမယ့် ဘယ်သူမဆို

“နင် မြင့်မြတ်ခေါင်နဲ့ တကယ်ပြတ်သွားပြီလား မိတျာ”
“ထင်တာပဲ”
“သူ့ဘက်က နင့်ကို ပြတ်ပြီလို့ ထင်တာလား”
“အေး ... ထင်တာပဲလေ”
“နင်တို့ဟာက ဒီလိုကြီးပဲ အဆုံးသတ်တော့မှာလားဟယ်”
“အင်းလေ ... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တရားဝင်ချစ်သူ တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာပဲ ချစ်ဖျန်းကတော့ စကားလုံးတွေနဲ့ အတိအကျပြောဆိုပြီး ချစ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ အကယ်၍ လမ်းခွဲပြတ်စဲပြီဆိုရင်လည်း စကားလုံးတွေနဲ့ နှုတ်ဆက်သင့်တယ်လို့ မထင်ဘူးလား”

ရေးချယ်လ်ရဲ့စကားကို တျာက မဲ့ပြုံးလေးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်သော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ ဆစ်ခနဲ နာကျင်သွားရသေး သည်။ တကယ် ရင်ထဲက ပြတ်သူအတွက် လမ်းခွဲစကားဆိုတာ မလိုအပ်လှဘူးလို့ ရေးချယ်လ် သိသေးဟန်မတူပါ။

“လမ်းခွဲစွဲကားကို တရားဝင်ဆိုချင်ရင်တောင့် ဆက်သွယ်နေရဦးမယ်လေ။ ခုတော့ ဆက်သွယ်စရာမလိုလောက်အောင် လမ်းခွဲချင်လို့ နေမှာပေါ့”

“အင်းလေ ... ပြောရမယ်ဆို နင်က တစ်ဖက်မှာ သူ့ဝန်ထမ်းလည်းဖြစ်နေသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ရုံးလာမတက်တဲ့ နင့်ကို တစ်ဖက်ကလည်း ရုံးအနေနဲ့ မေးမြန်းသင့်တာပေါ့၊ ဆက်သွယ်သင့်တာပေါ့၊ ရုံးအနေနဲ့ကပါ တိတ်ဆိတ်တယ်ဆိုတာကတော့ နင် ပြောသလို လမ်းခွဲချင်တာ အသေအချာပဲ နေမှာ”

မိကီရဲ့ အားတက်သရော ထောက်ခံချက်ကို ရေးချယ်

လိက ရဲ့ မဲ့ကာ ကန့်ကွက်လေသည်။

“နင်ကလည်းဟယ် သက်သက်ညာညာ ပြောပါဟဲ့၊ တကတဲ ပြောချလိုက်တာများ ရှက်ရက်စက်စက်”

“ဟဲ့ ... ငါက အိမ်ထောင်သည်ဆိုတော့ လက်တွေ့ကျတယ်လေ၊ ဆေးခါးကြီးဆိုတာ အဝင်ဆိုးပေမယ့် ရောဂါတော့ အပျောက်မြန်တယ်ဟဲ့”

“အမယ်လေး ... အရေးထဲ သူ့ကိုယ်သူ ပဏာယူနေပြန်ပြီ၊ တျာ နင့်ကို ငါ တစ်ခုမေးမယ်၊ နင် သူ့ကို စိတ်မနာဘူးလား၊ စိတ်နာတယ်မဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နင် မတော်တဆဖြစ်လွန်းတာဟာ မကောင်းဘူးဆိုပေမယ့် တကယ် တကယ် လူလည်ခေါင်မှာ အရှက်ကွဲချိန်၊ အကူ

အညီလိုအပ်နေချိန်မှာ နင့်ရှေ့က သူ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်သင့်တယ် မဟုတ်ဘူးလား ...

နောက်ဆုံး နင် ထွက်သွားတဲ့ နောက်တော့ အိမ်ကို တော့ ရောက်အောင် ပြန်ပို့သင့်တယ်မဟုတ်လာလား၊ အိမ်ပြန်ရောက်လား၊ ဖုန်းလေးတစ်ချက်တော့ ဆက်မေးသင့်တယ်မဟုတ်လား ...

ဒါတွေ တစ်ခုမှတောင် မရှိတဲ့ ယောက်ျားဟာ ချစ်သူလိုခေါ်သင့်လား၊ နင် သူ့ကိုစိတ်မနာဘူးလား တျာ”

သူ့ကို တျာ စိတ်မနာဘူးလားတဲ့။ စဖြစ်ခါစကတော့ ဒေါသထွက်သည်။ ရှက်သည်။ စိတ်ဆိုးသည်။ လုပ်ရက်လိုက်တာဆိုပြီး ကြေကွဲသည်။ ခံစားချက်ပေါင်းစုံဖြင့် တျာရင်ထဲ ဗြောင်းဆန်ခဲရသည်။ ဒါပေမဲ့ အကောင်းဆုံးဖြေဆေးကို တျာ သိခဲ့ပါသည်။ ဘဝမှာ သောကတွေ မကြုံခဲ့ရဖူးသော၊ ဖျော်ရွှင်ခဲ့သော အပျိုစင်ဆိုပေမယ့် လောကခံနင့်ကြုံလာလျှင်၊ စိတ်ညစ်စရာတွေ နှင့်ကြုံလာခဲ့ရလျှင် ဘယ်လိုထွက်ပေါက်ရှာမလဲ ? ?

ဒါတွေကို တျာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခဲ့ပြီးသားဖြစ်သည်။ အဲဒီ အသိဉာဏ်တွေကိုလည်း စာအုပ်တွေထဲကပဲ တျာ ရခဲ့တာခြင်းပါပဲ။

“ပထမတော့ စိတ်နာတာပေါ့၊ ဒေါသထွက်တာပေါ့၊ ငါ့ကို ဒီလို လုပ်ရက်ရလားဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ဒေါသထွက်တာရော မခံချင်စိတ်တွေရောပေါင်းပြီး ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါစဉ်းစားတယ် ...

အဲဒီလိုဖြစ်နေတော့ ငါပဲ ပူလေ့ခင်နေရတယ်၊ ငါပဲ ခံစားနေရတယ်၊ ငါတစ်ယောက်တည်း ရူးနေသလိုဖြစ်နေတယ်၊ ငါဟာ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်တဲ့အတွက် ငါ့ရဲ့ ပထမဆုံး ရည်းစားဓာတ်ဖြစ်တဲ့အတွက် ငါ ခံစားရတာ သဘာဝကျတယ်၊ ဟုတ်ပြီ ... အိုခေ ... အဲဒါဟာ ပြဿနာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်အချိန်ထိခံစားရမှာလဲဆိုတာသာ ပြဿနာ၊ နာရီပေါင်းများစွာ ခံစားပြီးတဲ့နောက် ငါ လစ်မစ်တစ်ခု လုပ်လိုက်တယ်၊ ငါ့စိတ်ကို ဖြေလျှော့တယ်၊ သူ့ကို စိတ်နာပေမယ့် ခွင့်လွှတ်တဲ့စိတ်မွှေးလိုက်တယ်၊ သူ ရွေးချယ်တာ သူ့အလုပ်၊ ငါ့အလုပ်က ငါ ဘယ်လို ပြန်တည်ဆောက်ယူမလဲဆိုတာပဲ ငါ စဉ်းစားတော့တယ် ...

ခုချိန်မှာ နင်တို့ မေးနေသလို အိုခေလားဆို အိုခေပါတယ်လို့ ပြောနိုင်ပေမယ့် တကယ် အိုခေအစစ်မဟုတ်သေးဘူး၊ အရမ်းအဆင်ပြေလှချည်ရဲ့ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့လည်း နေလိုဖြစ်တယ်၊ နဂိုတည်းက သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိပ်မျှော်လင့်ချက်မထားခဲ့တာကြောင့်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့လေ”

တျာရဲ့ ဆွေးလှသော အဆုံးသတ်စကားအောက်တွင် မိဂီရော ရေးချယ်လ်ထံရောမှ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတွေကိုယ်စီ ထွက်ကျလာလေသည်။ ခေတ္တ ငြိမ်သက်သွားပြီးတော့မှ ရေးချယ်လ်ထံမှ စကားသံ ထပ်ထွက်လာသည်။

“အခု နင် နင် ဘာဆက်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလဲ”

“ငါ နောက်ထပ်အလုပ်တစ်ခု tryနေတယ်လေ၊ ငါ့ဆရာက ပြောတယ်၊ သင်္ကြန်ပြီးရင် (xxx)ကုမ္ပဏီ မြန်မာပြည်ကို ဝင်လာဖို့ရှိတယ်တဲ့၊ ဆရာက အဲဒီမှာ အကြံပေးအနေနဲ့ပါမှာ ဆိုတော့ ငါ့ကို recommend ပေးပေးမယ်ပြောတယ်၊ ရဖို့က ရာနှုန်းများတယ်ပေါ့ ...

ဂျပန်ကုမ္ပဏီဆိုတော့ ငါ သင်ဖူးခဲ့တဲ့ မေ့တော့တော့ဖြစ်နေတဲ့ ဂျပန်စကားလေးတွေ ပြန်လေ့ကျင့်နေတယ်၊ ဘာသာစကားတတ်တာ တစ်ပန်းသာတာပေါ့ဟာ၊ ကောင်းပါတယ်သူနဲ့ ပြတ်တဲ့အချိန် ဆရာကလည်း အဲဒီအလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားလား မေးတာနဲ့ ကွက်တိ၊ အခု ဇန်နဝါရီဆိုတော့ ငါ့အတွက် ပြင်ဆင်ချိန်လည်း မဆိုပါဘူး ...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့စိတ်တွေ ကောင်းကောင်းထိန်းချုပ်လို့ရနိုင်တာ အလုပ်ကြောင့်လည်းပါတာပေါ့”

“အေး ... နင် တော်တယ် မိကျာရာ”

“ဟုတ်တယ် ငါ့သူငယ်ချင်းဆိုတာ ဒီလိုပဲဖြစ်နေရမယ်၊ ဟဲ ဟဲ ... ခေါက်ထားစမ်းပါဟာ၊ ဒီမယ် မိကျာ နင်ကလေး ရှုပ်ယှာယှာလေးနဲ့ လွဲတတ်တာလေးကလွဲလို့ ကျန်တာ ဘာမှပြောစရာမရှိတဲ့ သူပါ ...

ဒါကလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နင် ပြောင်းလဲလာနိုင်မယ်ထင်တာပဲ၊ နင် အလုပ်ကြိုးစားတတ်ပုံနဲ့ဆို နောက်လေးငါးနှစ်လောက်မှာ တကယ့်ဆရာဖြစ်နေမှာ ...

ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ အားကိုးစရာမလို
ဘူးဟာ။ သူတို့အသိုင်းအဝန်း ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ပြော
ပြော ဘယ်လောက်ချမ်းသာတယ်ပြောပြော လောကမှာ
ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းရှိမှ ထွန်းလင်းတောက်ပနိုင်တာပါ။”

ရေးချယ်လ်ရဲ့ စကားကို တျားက တစ်ခုခုပြန်ပြော
ဖို့ ပြင်တုန်းမှာပဲ မိဂီရဲ့ဖုန်းက Ringသံ မြည်လာသည်။ သီချင်း
သံက နီနီခင်ဇော်နှင့် မိစိန္တီတို့ဆိုထားသော ကျေးကျွန်သီချင်း။
ထွက်ပေါ်လာသော သီချင်းစားသားတစ်ပိုင်းတစ်စဟာ တျားကို
စောင်းဆိုနေသလိုပဲ ဖြစ်စေပါသည်။

“နင် တကယ်စိတ်ကုန်ပြီ xxx မပျော်နိုင်တော့ဘူးဆို
လည်းသွားပါ xxxစွန့်ခွာထွက်သွား xxxငါ့ရဲ့အနားနားက...
နင် ဆက်ပြီး ပြတ်သား xxxငါ အရင်စလို့ ဘယ်
လိုမှ xxx မမုန်းနိုင် xxx မမေ့နိုင်လို့ပါ xxx နင် စလို့
လမ်းခွဲသွား”

ဟုတ်လား သူကပဲ တျားကို စတင် လမ်းခွဲသွားတာ
လား။ တျားကပဲ စတင်လမ်းခွဲတာလား။ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ
မစတင်သော နှုတ်ဆက်စကားဆိုတာ တစ်ချိန်မှာ ပြန်လည်စတင်
ဖို့အတွက် တည်းတည်းလေးကျန်နေသေးတာလား။ မစဉ်းစားဘူး
ဆိုသော်လည်း ခေါင်းထဲ ရောက်ရောက်လာတတ်တာက အချစ်ရဲ့
လျှို့ဝှက်စွမ်းအား တစ်ခုပါပေ။

တစ်လခွဲခန့်ကြာပြီးနောက်
(သို့မဟုတ်)
ရက်ပေါင်း ၄၅ ရက် အလွန်မှာ ...

(၂၆)

“သားလေး ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ရုံးပိတ်သော် ဆန်းဒေး၊ အိမ်မှာ စာအုပ်ဖတ်ရမလို ရုပ်ရှင်ကြည့်ရတော့မလို ဖြစ်နေသော သူ့ရှိရာ အခန်းထဲသို့ သူ့အမေ တံခါးခေါက်ဝင်လာရင်း မေးလိုက်တာဖြစ်ပါသည်။

“ဪ ... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ သားကို တစ်ခုခုပြောစရာရှိလို့လား”

“အင်း ... ဆိုပါတော့”

ပြောရင်းနဲ့ မေမေက သူ့အခန်းထဲက ဆိုလာတွင် ဝင်ထိုင်လေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ အရာအားလုံးကို ထိုးထွင်းသိမြင်နေသလို မျက်လုံးမျိုးနို့ သူက ဓလုံဓလဲ နှင့် မျက်ခုံးတစ်ချက်ဆတ်မိသည်။

“သားလေး ... ခုတလော ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲ”

“ဗျာ ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မေမေ”

“သားရယ် ... မင်း မေမေကို ဘာလို့ ညှာချင်နေတာလဲ၊ အမေဆိုတာ အပြင်ပန်းက ကိစ္စတွေကို အတိအကျမသိ တောင် သားအမိချင်း စိတ်ချင်းဆက်သွယ်ပြီးတော့ သိနိုင် တာပဲ ...

မေမေက စိတ်ချင်းလည်းသိသလို သားပုံစံတွေကို အကဲခတ်ပြီးလည်း သိနိုင်တာပဲလေ၊ သား ခုတလော ဘာတွေဖြစ်နေလဲ၊ သားကြည့်ရတာ မရွှင်လန်းသလို တစ်ခါတလေ စိတ်တို စိတ်ဆတ်နေတတ်တာမျိုးလည်း ရှိတယ်၊ အထူးခြားဆုံးတော့ တစ်ခါတလေ မှိုင်ငေးနေတတ် တာပဲ”

ဟုတ်လား ... သူ မှိုင်ငေးနေမိလားဆိုတာ သူ့ဘာသာ သူတောင် သတိမထားမိပါ။ ဒါပေမဲ့ မေမေ ပြောသလို သူ့စိတ် တွေ မရွှင်ပျော်ဖြစ်ရသည်ကတော့ ကြာပါပြီ။ ခံစားရသမျှ ဘယ် သူ့ကိုမှ ရင်မဖွင့်ရတာကြောင့်များလည်းပါလေမလား။

“သား ... ဘာဖြစ်နေလဲ”

မေမေက သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ထပ်မေးလျှင် သူ ဆက်၍မအောင့်ထားနိုင်တော့။ ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင် အားလုံးကို ပြောမိလေသည်။ သူ ပြောနေစဉ်အတွင်းမှာ တစ်လုံးမှ ဝင်မပြော၊ ဝင်မထောက်သော မေမေသည် သူ့စကားအရှည်ကြီး ဆုံးသွားလျှင် တော့ စကားတစ်ခွန်းကို ချက်ချင်းပဲ ပြောချလိုက်တော့သည်။

“သား သိပ်မှားသွားပြီ”

“ဟာ ... မေမေကလည်း”

“ဟုတ်တယ် သား၊ သား သိပ်မှားတယ်၊ တေးတျာဇီဟာ နမော်နမဲ့နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ သူ့ကို သား စိတ်ပျက်တာကသပ်သပ်၊ သူ ဒုက္ခရောက် အရှက်တက္ကဖြစ် ချိန်မှာ ပစ်ထားခဲ့တာကသပ်သပ် ဖြစ်သွားပြီ၊ ကိုယ့်ချစ်သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖိနပ်မစီးနိုင်ဘဲ ခြေဗလာနဲ့ တက်ဆီငှားပြီး ပြန်သွားတာကို သား လက်ပိုက်ကြည့်နေ နိုင်တာ မေမေ အံ့ဩမဆုံးဘူး သားရယ် ...

သေချာတယ် ... သား အခု ခံစားနေရတာ သား မသိစိတ်က အပြစ်ရှိတယ်လို့ သားဘာသာလည်း သိနေလို့ပဲ၊ သား မသိစိတ်မှာ Guilty ဖြစ်နေတာ အများကြီးပဲ ...

မရောထွေးပါနဲ့ သား၊ သား သူ့ကို စိတ်ပျက်လို့ သူ့ချို့ယွင်းချက်တွေကို လက်မခံနိုင်တော့လို့ လမ်းခွဲချင် ရင် အဲဒါက သပ်သပ်အကြောင်းအရာတစ်ခုပါ၊ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် ဒီပွဲကို သားခေါ်လို့သူ တက်ပေးခဲ့ရတာ၊ နမော်နမဲ့ နိုင်တာ သူ့အပြစ်ဖြစ်ပေမယ့် သူ ဒုက္ခရောက်ချိန်မှာ သား ပစ်ထားတာကတော့ သားအပြစ်ဖြစ်သွားပြီ ...

သားတို့လူငယ်ချင်းကိစ္စကို ဆက်တွဲဖို့ လမ်းခွဲဖို့တွေ မေမေ ဘာမှ မှတ်ချက်မပေးချင်ပေမယ့် သား သူ့ကို တွေ့ပြီး တောင်းပန်သင့်တယ်လို့တော့ မေမေ ထင်တယ်၊ တောင်းကိုတောင်းပန်ရမယ် သား ...

ကိုယ့်အမှား ကိုယ့်လိုအပ်ချက်ကို အမှန်အတိုင်း သိမြင်ပြီး တောင်းပန်တတ်တာလည်း မင်္ဂလာတစ်ပါးပါ။ သူ့ကိုတွေ့ပြီး တောင်းပန်လိုက်ရင် အခု သားခံစားနေရတဲ့ မွန်းကျပ်မှုတွေ ပျောက်သွားမယ် ...

အခု ငါ့သားလေးက ကိုယ့်ဘာသာ Guilty ဖြစ်နေ တဲ့စိတ်ရယ်၊ ရည်းစားနဲ့ အဆင်မပြေတဲ့ သမုဒယတွေရယ်၊ အလွမ်း အဆွေး ခံစားချက်တွေရောပြီး ဒီလိုတွေ မရှင် မလန်းဖြစ်နေရတာ၊ သူ့ကို တောင်းပန်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် သားစိတ်ထဲ အခုထက်တော့ သက်သောင့်သက်သာရှိသွားမှာ အမှန်ပဲ”

“ကျေးဇူးပါ မေမေ၊ သား သူ့ကို တောင်းပန်လိုက်ပါ့မယ်”
“ဝမ်းသာတယ် သား၊ အဲဒါ မိကောင်းဖခင်သားသမီး လူယဉ်ကျေးယောကျ်ားတစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ရပ်အစစ်ပဲ”
“သား သူ့ကို ချစ်ပါတယ် မေမေ၊ ပြောရရင် သူ့က သားကို ပျော်ရွှင်စေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ သား အပေါ်မှာ အလိုက်လဲသိပြီး ဂရုစိုက်တတ်တဲ့ မိန်းကလေး မျိုးပါပဲ ...

ဒါပေမဲ့ သူ တစ်ခါ တစ်ခါ လွဲတတ်တဲ့အလွဲတွေ က အကြီးကြီးတွေဆိုတော့ သား လန့်မိတယ်။ ပြောရရင် မေမေလည်း သူ့ကို ဆုံဖူးတာပဲ။ သူ့ type နဲ့ သားရဲ့ type က တကယ့်ကို opposite ပဲ မေမေ၊ သားက သာမန်အကျင့်

စရိုက်ရှိတဲ့ ယောက်ျား၊ အရာရာကို သိပ်အလေးအနက် မထားတတ်တဲ့ ယောက်ျားဆိုရင်တောင် တော်ဦးမယ်၊ စုတော့ သားက စည်းစနစ်ကြီးတာကို ကြိုက်တဲ့သူဆိုတော့ သားရဲ့ စံနဲ့ သူ့နဲ့က တော်တော်လွဲနေတယ် မေမေ”

မေမေက သူ့စကားအဆုံးတွင် လျှို့ဝှက်လှပစွာ အစ်ချက်ပြုံးပါသည်။

“လောကကြီးဟာ ကိုယ့်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျတာကိုတော့ ဘယ်ပေးမလဲ သား၊ သားချစ်တဲ့မိန်းကလေးက နမော်နမဲ့ နိုင်တယ်။ အလွဲတွေ များတယ်ဆိုရင် သားကြိုက်တဲ့ အရည်အချင်းတွေရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို သား ရှာချစ်ကြည့် လေ ...

အဲဒီလိုကျတော့လည်း ရှာချင်ရတယ် ဆိုကတည်းက အချစ်မဟုတ်တော့ဘူးမှလား၊ သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါ ဦး သားရယ်၊ သား သူ့ကို စတွေ့တည်းက သူ့ရဲ့ ရှုပ် ပျာပျာ အကျင့်လေးကြောင့်ပဲ သားနဲ့ ဆုံစည်းခဲ့ရတာ မဟုတ်လား၊ သူ့မှာ ဒီအကျင့်ရှိမှန်း သိသိရက်နဲ့ သား ချစ်ခဲ့တာပဲလေ”

“မေမေက သားကို သူ့နဲ့ သဘောတူနေတာလား”

အဲဒီလို ပြန်မေးသော သူ့ရဲ့အသံဟာ ချိုမြိမ်၊ တော်တော်ကလည်း အခုနကနဲ့ မတူဘဲ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလာတာကို သိသိသာသာ သတိပြုမိရသည်။ တေးတျာဇာရီ ... ပြောရရင်

တော့ မင်းရဲ့အလွဲတွေ မတွေ့ရတာကြာလို့ ပျင်းသလိုလိုတော့ ရှိသား။

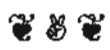
“သူနဲ့ သဘောတူတယ် မတူဘူး ဆိုတာထက်၊ သားစိတ် ချမ်းသာမယ့်နည်းလမ်းတွေကို ပြောပြပေးရုံ၊ သား မတွေ့မိတဲ့ အတွေ့တွေကို ဘေးကနေ ကွဲတွေးပေးရုံပဲရှိတယ် သား...”

အရေးကြီးတာက သားရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ။ ငါ့သား လို မျက်မှောင်အမြဲကုတ်နေတဲ့ လူမျိုးကို ပျော်အောင်လုပ် ပေးနိုင်တာ သူပဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ကဲပါလေ ... အာ ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို တောင်းပန်ဖို့တော့ သား အရင်စီဇင် လိုက်ပါ။ မေမေ နောက်ဆုံး ပြောချင်တဲ့ စကားကတော့ ကိုယ့်ကြောင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားကို မနာကျင်ပါစေနဲ့ သား”

မေမေစကားအဆုံးတွင် သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ဟင်္သာ လင်းပွင့်သွားသလို ဖြစ်သွားသည်။ သူက သူမကို နာကျင်စေသည် ဆိုလျှင် သူမက သူ့ကို ကြင်နာခဲ့ပုံများ တရားရေးပြန်မြင်ယောင် လာသည်။ အလုပ်မှာ တင်ဒါတစ်ခု လက်လွှတ်လိုက်ရ၍ ဇိတ် ဓာတ်ကျ စိတ်ညစ်နေသော သူ့ကို သူမက Tailor Shop ရဲ့နာမည်ကျော် Shate if off သီချင်းဖြင့် တေလာဆွမ်းကသင် ရင်ဘတ်လေးလည်း ရမ်းပြီး Danceလုပ်ပြခဲ့ပုံ၊ သူ တဟက်ဟက် ရယ်မောခဲ့ရပုံ၊ သူ ခေါင်းကိုက်လေတိုင်း နားထင်ကို ကြင်နာမှု

နှိပ်ပေးခဲ့သော လက်ချောင်းများ၊ သူမ ဖျော်ပေးသော ကော်ဖီ၊ သံပရာရည် စသဖြင့် ...

ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်မလား တေးတျာထီ သို့မဟုတ် ကိုယ့်ရဲ့ ရွှေဘိုမင်းကြိုက် ပေါင်တံရှည်မလေးရယ်။

www.burmeseclassic.com

(၂၇)

“အို ... အို ... အို ... အို ... အသင်ဘဲဥ ... ဘာလုပ်
မလို့ပါလိမ့်”

တျာက လက်ပြကာ ကားကို တားပြီး ရပ်ခိုင်းနေ
သော ယာဉ်ထိန်းရဲကြောင့် အရှိန်ကို လျှော့လိုက်ကာ ကားကို
လမ်းဘေးသို့ ဆွဲကပ်ရပ်ပေးလိုက်သည်။ အနားသို့ ယာဉ်ထိန်းရဲ
လျှောက်လာလျှင် ကားမှန်ကိုချကာ ဘာလဲဟု မျက်ခုံးဆတ်မတ်
လိုက်သည်။ ခပ်တင်းတင်းပဲလေ။ ကိုယ်လည်း ဘာမှ အမှားလုပ်
ထားတာမရှိ။

“ညီမလေး လိုင်စင် တစ်ချက်ပြပါ”

“ဟမ် ... ဘာလို့ ပြရမှာလဲ၊ ကျွန်မ ကားကို ဘာလို့ တား
တာလဲ”

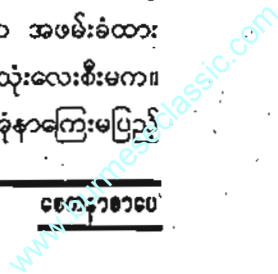
“ညီမ ဒါ ဘတ်စ်ကားလိုင်းလေ၊ ဒီ ဘတ်စ်ကားလိုင်းထဲ
ကို ညီမတို့ကားတွေ ဝင်မောင်းလို့မရဘူး၊ အဲဒါကြောင့်
ဖမ်းတာပါ”

“ဘာရယ် ... ဖမ်းတာ၊ အို ... ကျွန်မက ကွေ့မယ့်ကား
လေ၊ ကွေ့မှာမို့ ဒီဘက်အစွန်ကြောကို ယူတာ၊ ဘာမှား
လို့လဲ၊ ဒီလမ်းကိုမှ မယူရင် ကျွန်မ ဘယ်လိုကွေ့ ရမှာလဲ”
“ညီမ ကွေ့ကြောက ရှေ့မှာ၊ အဝါတုံးတစ်ဖြတ်ပေးထား
တယ်လေ၊ အဲဒီကျမှ ကွေ့ရမှာ၊ ဒီနေရာကနေ ဝင်မောင်း
လို့မရသေးဘူး ညီမ၊ ဟိုးရှေ့ မီးဖိုခန်းမှာမှ ကွေ့ဖို့
သပ်သပ်ဖွင့်ပေးထားတယ်၊ ဒီနေရာကနေ ဒီလမ်းထဲ စ၊ဝင်
လို့မရဘူး ...

ကဲ ... ညီမ လိုင်စင်လေးသာ ပေးပါ၊ လိုင်စင်ကို
ယူထားမယ်၊ ချလဲ ဖြတ်ပေးလိုက်မယ်၊ (၅၁)လမ်း မော်
တော်ပိုကယ်ရုံးကို မနက်ဖြန်သွားပါ၊ ဒဏ်ကြေး ငါးသောင်း
ဆောင်ရမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“အောင်မလေး ... ဘာရယ် ... ငါးသောင်း”

ထိတ်လန့်တကြားအော်လိုက်သော တျာအသံကြောင့်
ရဲပင်လျှင် လန့်သွားဟန်ရှိသည်။ တျာကတော့ ငါးသောင်းဆိုသည့်
အသံကားကြာနှင့် ဒူးတောင် တုန်လာချေပြီ။ ကျွတ် ... မိုက်ရိုင်း
လိုက်တာကွာ၊ ဒီလမ်းလေးထဲ ဝင်မိတာများ ငါးသောင်းတဲ့။
ပက်စက်လိုက်တာ တော်ရုံ တောင်းကြပါလား၊ တစ်သောင်းခွဲ
လောက်ဆိုရင်တောင် ခံသာသေးတယ်။ ရှေ့မှာ အဖမ်းခံထား
သော တက်ဆီကားတွေ၊ တခြားကားတွေလည်း သုံးလေးစီးမက။
အင်း ... အိမ်စီးကားတွေကတော့ ထားပါတော့ အုံနာကြေးမပြည့်

သေးသည့် တက်စီဆရာတို့ခမျာ မျက်နှာက ဆီးရွက်လောက်သာ ရှိတော့သည်။ ကွေ့ကြောကိုး စောစောယူမိတဲ့ ဒဏ်ကြေးက အိမ်မို့လှချင်လားကွယ်။

ငါးသောင်းဆို၍ စင်တီရာတိုင်ရှေ့မှာတင် ငုတ်တုတ် အသက်ထွက်သွားသလို ရှိနေသော တျာ့ကို ယာဉ်ထိန်းရဲက ချောင်းဟန်သည်။

“အဟမ်း ... ဟမ်း ... လိုင်စင်ပေးပါ ညီမ”

ဘုရားရေ ... လိုင်စင် ... လင်ဆိုင်။ လိုင်စင်ဆိုမှ ခေါင်းနားပန်း ထပ်ကြီးသွားပြန်သည်။ ဒီမနက် အိတ်အသစ်လဲ လာသဖြင့် လိုင်စင်က အရင်ကိုင်နေကြ အိတ်ထဲမှာ ကျန်နေခဲ့ပြီ။ ပါမလော့ချေ။ ဘုရားရေ ... တစ်မှုကနေ နှစ်မှု ဖြစ်တော့မယ်ထင် ပါရဲ့။ သေချင်လိုက်တာနော်။ လိုင်စင်မပါဘဲ ကားမောင်းတဲ့အမှုက ပိုကြီးလေမလား။ နှစ်မှုပေါင်း ဒဏ်ကြေးက တစ်သိန်းကျော်ရင် တော့ တျာ အိမ်ကနေ ခေါင်းနဲ့ဆင်းရပါပြီ။

“ညီမ လိုင်စင်”

“ရော့ ... ဒီလိုင်စင် ယူလိုက်ပါ အစ်ကို၊ ဒါ ကျွန်တော့် အမျိုးသမီးပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ အိမ်မှာ ရန်ဖြစ်ပြီး ရုတ်တရက် ကားမောင်းထွက်သွားလို့ သူ့လိုင်စင် ကျန်ခဲ့လို့ပါ။ ဘယ်လို မှ အောင်မေ့ပါနဲ့၊ ကူညီပါ အစ်ကို၊ ဒီလိုင်စင်ပေး ယူပြီးပဲ ချလဲဖြတ်ပေးလိုက်ပါ။ ကျန်တာ လုပ်နည်းအတိုင်း အကုန်ဆက်လုပ်ပါ့မယ်၊ ကျေးဇူးမေ့ပါဘူးခင်ဗျာ”

သူလေ သိပ်အပြောကောင်းလွန်းတယ်။ အရှိန်အဝါ တစ်မျိုးဟပ်ကာ ဘယ်သူလဲ ဘယ်ဝါလဲဟု တွေးရအောင် သူ ပြောပုံဆိုပုံ၊ မာန်နင့်ဟန်ကို ရဲရော တျာ့ပါ ငေးမောနေရသည်။ သို့သော် ရဲကတော့ ယောက်ျားချင်း ခပ်ပါးပါးပဲပေါ့လေ။ သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် သူ့လိုင်စင်ကိုပဲ ယူကာ ချလဲရေး မှတ်နေတော့သည်။ မိုးပေါ်ကကျလာသလို လာကူညီသော တစ်စုံ တစ်ယောက်ကတော့ တျာ့ကို ကားပေါ်မှဆင်းခိုင်းပြီး သူ မောင်း မယ်ဟုဆိုလျှင်လည်း တို့ဆေးမိထားသလို တျာ့က မောင်နနဖြင့် သူခိုင်းသမျှ အကုန်လုပ်နေမိသည်။ သူက ရဲလှမ်းပေးသော ချလဲ ကို ယူပြီး ကားကို မောင်းထွက်သွားတော့မှပဲ အပြင်လေသလပ် သဖြင့် တို့ဆေးပြယ်လေသည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုပြောဖို့ ဆွံ့အနေ တုန်း သူက အေးဆေးပဲ စကားလှည့်ပြောလာသည်။

“ရိုးရာမပျက်တဲ့ တေးတျာဇာပဲပေါ့နော်”

“ရှင် ... ရှင် ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“တိုယ်က နတ်သားလေ၊ မိုးပေါ်ကကျလာတာပေါ့”

“ကျွတ် ... ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ကြားမှာ”

တျာ့စကားမဆုံးသေးခင်မှာပဲ သူက ဖြတ်ပြောလိုက် သည်။

“တျာ ... ကိုယ် မင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော ချင်လို့ပါ။ မင်းလည်း ကိုယ့်ကို ပြောစရာစကားတွေ ရှိချင်ရှိမှာပဲ၊ အခု ကားမောင်းနေတုန်း မင်းပြောချင်တာ

စဉ်းစားထား၊ တစ်နေရာရောက်ရင် ကိုယ်တို့ စကားပြောကြမယ်”

ကျွန်ုပ်တို့ သူ စကားပြောချင်လို့တဲ့။ တျာကရောသူ့ကို ဘာစကားတွေ ပြောဖို့ရှိသလဲ။ သေချာတာကတော့ တျာတွင် ပြောစရာ သိပ်များများစားစားမရှိပါ။ နောက်ထပ် သေချာတာသည်လည်း သူ့ကို တွေ့ရသောအခါ တျာနဲ့လုံးသားဟာ အမှန်းတရားများ လုံးဝမရှိဘဲ ပူနွေးလှိုက်ဆဲဆိုတာပါပင်တည်း။

ကားက ကန်တော်ကြီးထဲသို့ ချိုးဝင်သွားကာ နံနက်ဆယ်နာရီခန့်ခွဲ ကန်တော်ကြီးထဲတွင် လူသူမရွံ့ပဲထွေးသေးဘဲ လန်းဆန်းလှပဆဲ။ သူက သစ်ပင်ရိပ်နားတွင် ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ တစ်ခုခုပြောဖို့ အားယူနေသော သူ့ကို ငေးကြည့်စိုက်ကြည့်ရင်း တျာ အရမ်းပဲ ငိုချင်လာမိတာကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း နားမလည်ပါ။

“တျာ ... ကိုယ် ပထမဆုံး လေးလေးနက်နက် ပြောချင်တဲ့ စကားတစ်ခုနဲ့က မင်းကို အနူးအညွတ်တောင်းပန်တယ်ဆိုတဲ့ စကားပဲ ...

မင်းကို ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် တျာ၊ ကိုယ် တောင်းပန်တာကို လက်ခံပေးပါ”

သူ့ကို ခပ်ငေးငေး စိုက်ကြည့်နေမိရင်း ဟက်ခနဲ ဂစ်ချက်ရယ်သွမ်းသွေးမိ၏။ သူက တံတယ်ကို စိတ်မကောင်း ဝိခိုက်သော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ကိုယ် ဓားခဲပါတယ်၊ အဲဒီညက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက် ကိုယ် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ဘာလုပ်ရမှန်း မသိခဲ့တာ အမှန်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို take care မလုပ်နိုင်တဲ့အထိတော့ ကိုယ် မမှားခဲ့သင့်ဘူး၊ ကိုယ် အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မင်းအပေါ်မှာ တာဝန်မကျေသလို ချစ်သူကောင်း မပီသတဲ့ ယောက်ျားမျိုးဖြစ်ခဲ့တယ် တျာ ...

အဲဒီအတွက် တစ်ရက်မှ နေလို့ထိုင်လို့ အဆင်မပြေခဲ့ပါဘူး၊ ကိုယ် မင်းကို ... မင်းကို ရရမစိုက်မိခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် အများကြီးတောင်းပန်ပါတယ် တျာရယ်”

“ရှင်မှာ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ယူဆပြီး အပြစ်ကြောင့် နေရထိုင်ရတာ အဆင်မပြေဘူးလို့ ခံစားရရင် ကျွန်မအတွက် worry မများပါနဲ့ ...

ကျွန်မ ရှင်အပေါ်မှာ စိတ်ဆိုးမှန်းတီးနေတာမျိုး မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မ နားလည်တယ် ...

အိုခေပါ ... ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလို တကူးတက လာတောင်းပန်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“တောင်းပန်ရုံတင် မဟုတ်သေးဘူး တျာ”

ဖျတ်ခနဲ သူက ဆိုလာလျှင် တျာနဲ့ သူ မျက်လုံးချင်းတည့်တည့်ဆုံဖြစ်ကြသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် သမုဒယ

အရိပ်များကို မြင်တွေ့နေရသည့်အတွက် တျာ နှလုံးသားတွေ တဖျစ်ဖျစ် မြည်လာသည်။ ရှင် တျာကို တကယ်ပဲ နားလည်ပေး နိုင်ပြီတဲ့လား မြင့်မြတ်ခေါင်ရယ်။

“တျာ ... မင်း ကိုယ့်ကို ပြန်လက်ခံပေးပါ။ ကိုယ် မညာ တတ်ဘူး တျာ၊ ကိုယ် မင်းကို အရမ်းချစ်ပေမယ့် မင်းရဲ့ အားနည်းချက်တွေကို စိတ်ညစ်မိတဲ့အခါတွေလည်း ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုက မင်းကို ကိုယ် နားလည်ပေးဖို့ ကြိုးစားမယ် ဆိုတာပဲ ...

မင်းတင်မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်မှာလည်း အရာရာကို seriousဖြတ်တတ်တဲ့ အားနည်းချက်တွေ၊ လူမှုရေးညံ့ဖျင်း တဲ့ အားနည်းချက်တွေ အများကြီးရှိတာပဲ ...

ကိုယ်တို့တွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည် မှုရှေ့ထားပြီး တစ်ယောက်အားနည်းချက်လေးတွေ တစ် ယောက်က ပြင်ပေးကြရအောင်၊ ဒါဆို အချိန်ကာလတစ်ခု မှာ မင်းရော ကိုယ်ရော Perfectဖြစ်မသွားနိုင်ဘူးလား”

သူ့စကားတွေ၊ သူ့ စကားတွေဟာ ယုံကြည်ချက် အပြည့်နဲ့ ရဲဝံ့တောက်ပနေလိုက်တာ။ အခါများစွာက သူ ဘယ် တော့မှ ဒီလို စကားမျိုးမပြောခဲ့ဖူးချေ။ သူ့ကို တျာ ဘာပြန်ပြော ရမည်လဲ။ စဉ်းစားပါဦးဟု ပြောရလေမလား။ တကယ်တော့ စဉ်းစားစရာမလိုအောင်ကို တျာရဲ့နှလုံးအိမ်ထဲမှာလည်း သူ့ရဲ့ လက် တွေ့ကျကျ ချစ်ခြင်းကို နားလည်ပေးနိုင်နေပြီ မဟုတ်လား။ သူ

ပြောသလို တျားမှာလည်း လိုအပ်ချက်တွေ ခိုနေခဲ့တာပဲလေ နော်။

“ရှင် တကယ်ပဲ တျာကို စိတ်မပျက်ဘူးပေါ့”

သူက တျာ လက်ဖျားလေးတွေကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်လာသည်။ သူ့လက်ကတစ်ဆင့် သူ့နှလုံးသားထဲက အချစ်တွေ တျာကိုယ်ထဲသို့ စီးဝင်သွားသလို ပူနွေးရှိန်းမြဲနေခဲ့ပါ သည်။

“ကိုယ် ကတိပေးပါတယ်၊ မင်းအပေါ်မှာ ဒီလိုအမှားမျိုး နောက်ထပ် မဖြစ်စေရပါဘူး၊ မင်းမရှိတော့ ကိုယ် မတော် ဘူး တျာ ... /

ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ကို ပျော်အောင် လုပ်ပေးပါဦး လား”

တျာက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးမိလျှင် အဲဒီ နှုတ် စောင်းသည် အချစ်သက်သက်မျက်စောင်းသာ ဖြစ်မှန်း သူ့စဉ်း တိကျစွာ သဘောပေါက်ပါလိမ့်မည်။ ကျေးဇူးပြုပြီး သူ့ကို တော် အောင်လုပ်ပေးပါတဲ့။ သူကတော့ မင်းကို ပျော်ရွှင်အောင်လုပ်ပေး မယ်ဟု မပြော။ ဘယ်လောက် အတ္တကြီးတဲ့ ယောက်ျားလဲနော်။ ဒါပေမဲ့ တျာတို့ မိန်းကလေးတွေဆိုတာ ချစ်သူကို တော်ရွှင်စေ ချင်တဲ့ဆန္ဒပဲရှိကြတယ် မဟုတ်လား။

အဆိုးထဲက အကောင်းကို စိတ်ယူပြီး သာဓက နာတယ် မတွက်ကြေး စိတ်ကူးဖြင့် သူ့ကို နားလည်မှုပေးတဦး

၃၃၆

ဆုပြတ်မွန်မွန်

မည်။ ဖြစ်ခဲ့သော ပြဿနာတစ်ခုဆီမှ ပွင့်လင်းသော ညှိနှိုင်းမှု
 များ နားလည်မှုများ ဆက်လက်ခိုင်မာသော အချစ်များ ရရှိခဲ့မည်
 ဆိုလျှင် ပြဿနာဟု မခေါ်ဆိုနိုင်တော့ပါ။ အချစ်ပုစ္ဆာသည် ရုပ်
 ထွေးသယောင်ရှိသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ပြဿနာတစ်ခုမှ ပြန်
 ရရှိသော ကြီးမားသည့် အကျိုးအမြတ်မျိုး နီးကပ်မှုမျိုးလည်း
 အချစ်မှာ ရှိနေတတ်ပါသည်။

ချစ်ခင်လေးစားသော

ဆုပြတ်မွန်မွန်

5:08 (AM)

19. 2. 2015